

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Ἡ χαριτωμένη Ἀγγλίς ολυμπιονίκης Μάυ Σέντον, ἀναπαύεται μετὰ τοὺς θριάμβους της εἰς τὰ ἀγώνισματά τῶν δρόμων ταχύτητος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ φωτογραφία μᾶς τὴν δεικνύει εἰς μίαν τῆς χαρούμενη προπόνησιν.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ 32
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπσις
Ἐξωτερικὸν Δελτίον
Οικονομικὴ Ζωὴ

Ἡ παράδοξις ἱστορίας ἐνὸς
στοιχείου.
Τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα

Ἀπολογία δίκως λόγια
Τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου

Ἀκρεοφανία
ὑπὸ Ἀσμοδαίου

Ἡ Ἰσπανικὴ τραγωδία
Ρεπορτάζ ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Ἀφρικὴ, ὁ παράδεισος τῶν
ἀγρίων θηρίων.
Περὶπέτειες στὴ Ζούγκλα

Οἱ ταξιδιέτριές μας
Τοῦ κ. Π. Παπαδοῦκα

Τὸ ἐρωτικὸ μεθῶσι
Τὸ τελευταῖον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα τῆς Ματίλδης Σεράς.

Ταξίδι μετὰ τὸ Ζέπελιν
Μία συναρπαστικὴ ἀφήγησις ξένου δημοσιογράφου.

Ἡ ἐκθεσις τῆς Θεσ) νίκης
Τοῦ κ. Μ. Ἀνδρουλιδάκη

Τὸ αἶνιγμα τῆς καταθύσεως τοῦ «Χαμσαίρ»
Ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὴν δράσιν τῶν κατασκόπων.

Μία βραδυὰ στὴν Κοκκινιά
Προσφυγικοὶ καῖμοι
ὑπὸ Διγενὴ Ἀκρίτα

Θεατρικὸς ἀπολογισμὸς
Τοῦ κ. Χρ. Α. Ἀγγελουδάτι

Τὸ δράμα τῆς ὁμίχλης στὴ
θάλασσα
Τοῦ κ. Νίκου Μαρράκη

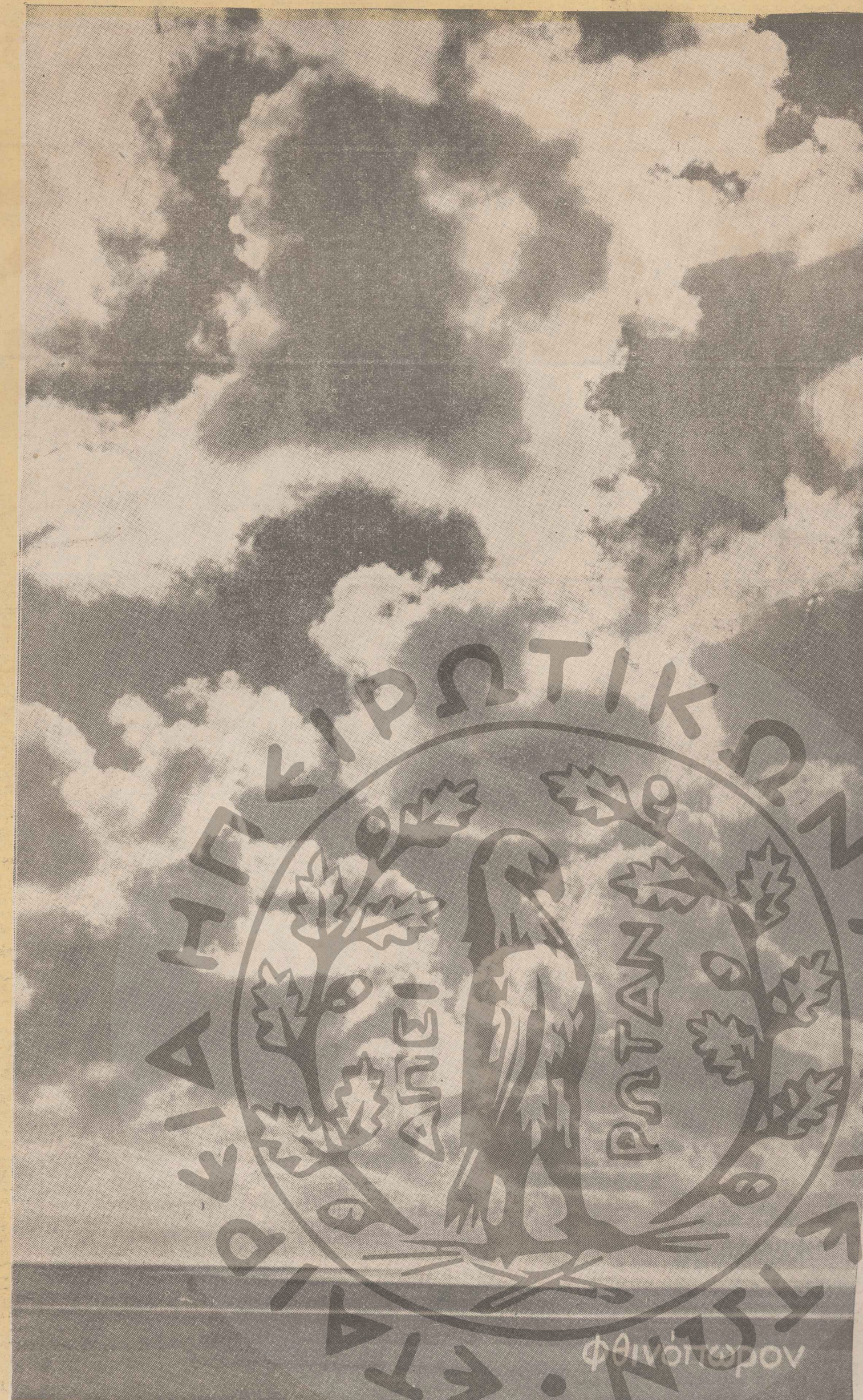
Τὸ ρεπορτάζ τῆς μόδας
(Ἐγχρωμοὶ εἰκόνες)

Ὁ ἀθλητισμὸς
Τὰ αἰσθήματα τοῦ νικητοῦ τοῦ στίβου.
Τοῦ κ. Κλ. Παλαιολόγου

Ὁ καπετὰν Τραμουντάνας
Ἡ ζωὴ τοῦ θρυλικοῦ κούρσαρου τοῦ Αἰγαίου.

Θὰ προκληθῇ νέος κατακλυσμός;
Τὰ καταπληκτικὰ συμπεράσματα τῶν ἀστρονόμων.

Ἀνέκδοτα, εὐθυμοὶ διάλογοι, ἐγκυκλοπαιδικὰ περίεργα, διηγήματα, μυθιστορήματα καὶ πλουσία εἰκονογραφίαι.

Π.
Ε64

ΑΦΡΙΚΗ: Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

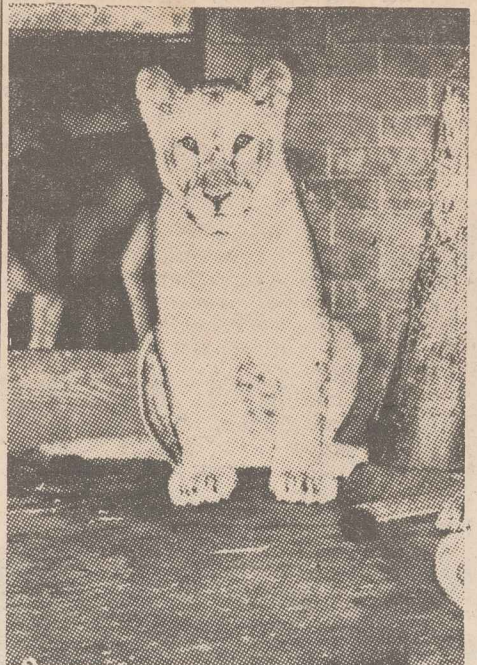
Η λέξις «ζούγκλα» είνε σήμερον τής μόδας και μόνη ή αναγραφή της εις τόν τίτλον ενός βιβλίου ή ενός άρθρου άρκει διά νά τραβήξη άμεσων τών ενδιαφερόντων άνω τής τραβήξεως τών ανθρώπων. Η συγκίνησις τού άγνώστου, τού μυστηρίου, τού... από μακράν κυδώνου, έξαυσιάζει μίαν γοητευτικήν έλξιν επί της ψυχής μας και μάς είνε ιδιαίτερος εύχαριστός.

Οι τουρμητοίρ από μάς δέν άρκοουνται όμως εις την συγκίνησιν αούτην... Φεύγουν διά την 'Αφρικήν, την 'Ασίαν ή την «Πράσινην κόλασιν» τής Βραζιλίας, Διότι ζούγκλες υπάρχουν και εκεί, όπως και στην Αυστραλία, δηλαδή μεγάλες άπείραστες έκτάσεις με παρθέον και άγριαν βλάστησιν, όπου τά θήρια και τά άλλα παντός είδους άγρια ζώα ζούν ελεύθερα, μακριά από κάθε επιβολήν τού ανθρώπου, εκτός των όχι και πολύ συχνών επισκέψεων τών τουρμητών κυνηγών. Έξ άλλου είνε γνωστόν, κατά τούς υπολογισμούς των ειδικών, ότι εις την Βραζιλίαν ζούν τά περισσότερα είδη ζώων. Έως εις την περιούγη τού 'Αμαζόνιου, που είνε ο μεγαλύτερος ποταμός τού κόσμου, εύρίσκοντα 2000 είδη διαφόρων υδροβίων ζώων, μεταξύ των οποίων και δελφίνα.

Η 'Αφρική όμως κατέχει τού ρεκόρ ως πρós τόν αριθμόν. Αφηγήσεις αξιοπίστην περιηγήσιν μάς παρέχουν μίαν σχετικήν ιδέαν.

«Ευρισκόμεθα» — γράφει εις έξ αύτάν, ο σέρ 'Αλλας Κάμπα, πρós τήν Κένυα. Τό αότικοιτόν μας είχε σταθή τού προηγουμένου βράδυ κοντά σ' ένα μικρό ύψωμα και είχαμε κοιμηθή, κλεισμένοι μέσα στο άμει, αρκετά ήσυχοι. Μόνο μερικοί μακρυνοί όρυγχημοί λεόντων έφθαναν κάθε τόσο ως τ' αυτιά μας. Μόλις άρχισε να ημερώνη εδάλασε έμπρός την μηχανή και φέρεται βόλτα τού «άδω των λεόντων», όπως λέγεται τó μέρος εκείνο από τούς Ιθαγενείς.

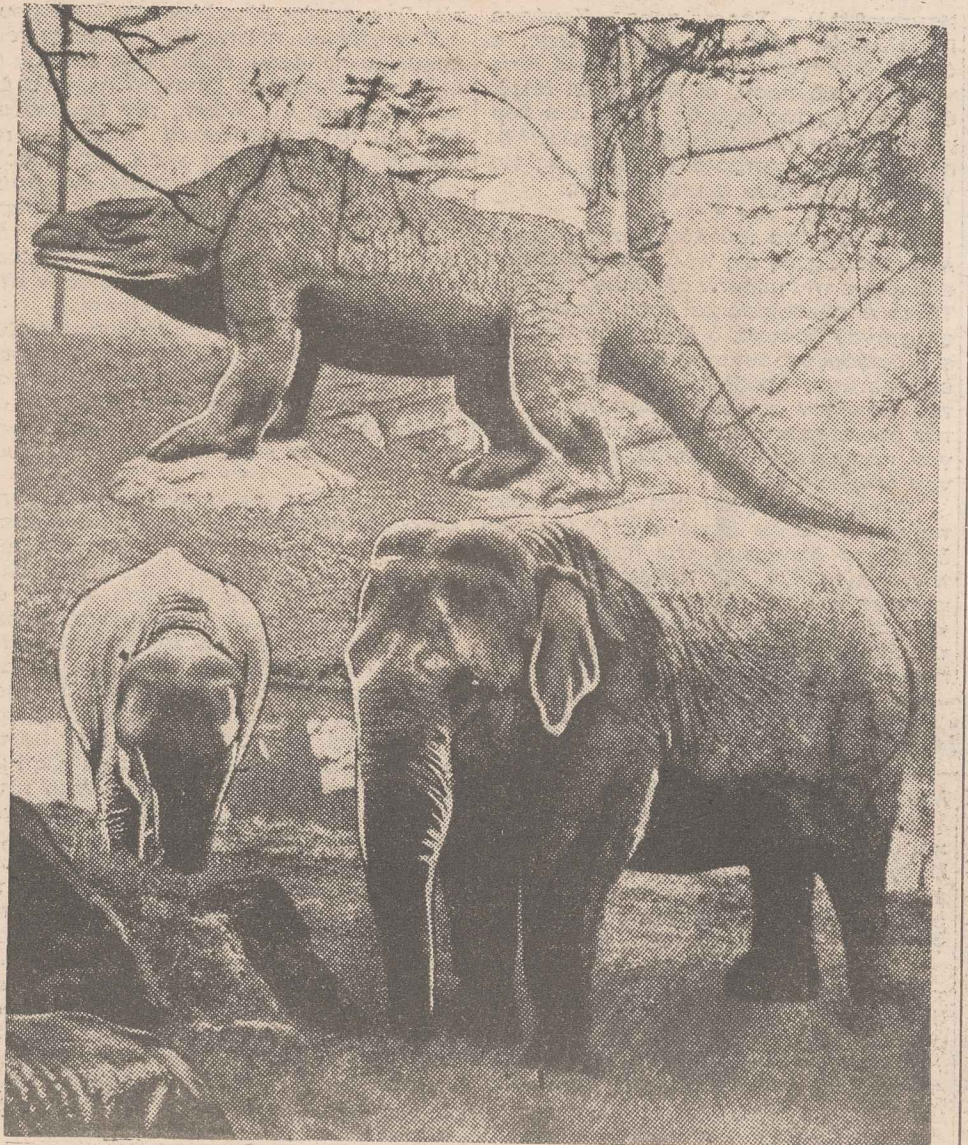
Όταν φθάσαμε στην κορυφή, με την πρώτη άχτίδα τού ήλιου ένα θέαμα άφάνταστο άπλώθηκε μπροστά στα μάτια μας. Ευρισκόμεθα εις ύψος δύο χιλιάδων μέτρων, εις τó χείλος ενός σδυομέτρου ήφαιστείου, διαμέτρου 20 χιλιομέτρων περίπου, που είχε γίνει με τó πέραςμα τών αιώνων ένα εύφορο και ταπρασινό λιβάδι, με μιά καθαρή λιμνούλα στο βάθος. Στο λιβάδι αυτό μαζεύνονταν παντός είδους ζώα. Οι Ιθαγενείς μάς είχαν εξηγήσει πως ήτο εκεί ο βοσκότης τής περιοχής και είχαμε έρθει ως εκεί για ν' απολαύσουμε τó θέαμα. Καί τó θέαμα ήτο πραγματι υπέροχο. Καθώς τó φως άπλωσε επάνω στο άπείραντο λιβάδι, διεκρίναμε, ως εκεί που έβλεπε τó μάτι, άμέτρη-

Ένα μικρό λεονταράκι που ήκμαλωπίθη από τούς εξερευνητάς.

καί τά πρώτα ζώα ανέβαιναν ήδη την πλαγιά.

Όλγία χιλιόμετρα δεξιότερα ήσαν «ταυρότραγοι», οι μεγαλύτερες αντίλοπες που υπάρχουν στον κόσμο. Με τó κιάλι διακρίνομε τις πρώτες. Είνε μέτραν περίπου, που είχε γίνει με τó πέραςμα τών αιώνων ένα εύφορο και ταπρασινό λιβάδι, με μιά καθαρή λιμνούλα στο βάθος. Στο λιβάδι αυτό μαζεύνονταν παντός είδους ζώα. Οι Ιθαγενείς μάς είχαν εξηγήσει πως ήτο εκεί ο βοσκότης τής περιοχής και είχαμε έρθει ως εκεί για ν' απολαύσουμε τó θέαμα. Καί τó θέαμα ήτο πραγματι υπέροχο. Καθώς τó φως άπλωσε επάνω στο άπείραντο λιβάδι, διεκρίναμε, ως εκεί που έβλεπε τó μάτι, άμέτρη-

Σαυροειδή και έλεφαντες που ζούν εις την περιοχήν τής Νοτίου 'Αφρικής

τα ζώα, που προχωρούσαν δια σιγά - σιγά πρós τó νερό. Πιά πολλά εφαινοντο, ίσως επειδή ήσαν πλησιέστερα πρós τó μέρος μας, τά «γκνούν», με τó άσπρο μακρό γεννάκι, τó άπειλητικό κεφάλι τούρου, τά κυρτά και μυτερά κέρατα, τó κομψό και αδύνατο, σχεδόν άλύγιστο, σώμα. Έσαν χιλιάδες, ίσως δεκάδες χιλιάδων. Με τó κιάλι δέν κατώρθωνα νά διακρίνω. Έπειτα ήσαν οι δαγχοί, χιλιάδες επίσης. Περπατούσαν, βόσκοντες ο ένας πίσω από τόν άλλον, ενώ μπροστά ήσαν οι οδηγιοί τους. Ένα κοπάδι ήταν σχεδόν στα πόδια μας

«Είχαμε διατρέξει — λέγει ή δεύτερη περιγραφή — μέρος τώρα, όλη την περιοχή τής λίμνης Ταγκανίκα. Στις όχθες της οι κροκόδειλοι ζούν κατά εκατοντάδες και καί έπανάληψι είχαμε δεί από μακριά μικρά κοπάδια έλεφάντων, που κατέβαιναν νά πούν νερό, ρυνέκρους, οι οποίοι ζούν μάλλον μόνοι, έτσι τός εάν πρόκειται για τούς γονείς με τó μικρό τους, και στο νερό, νά παίρνουν τó μπάνιο τους, νά βουτάνε και νά ξαναφαινονται, Ιπποποτάμους. Ένα πρωί, σ' ένα μέρος τής λίμνης, όπου ήσαν πυκνότερα τά δένδρα, ήρθαν νά ξεψάσουν δύο θαυμάσια τίγρεις και, άκού έρωγα, ένα κοπάδι από ξη-ήπτα λεοπαρδάλεις. Τό νερό είνε πάντοτε τó πιο άσφαλές μέρος διά νά συναντήσθ ό άνθρωπος τά παντός είδους ζώα που ευρίσκοντα στην Κεντρική 'Αφρική. Στόν έρχομό μας από την ακτή, είχαμε διασχίσει μεγάλα, παρθένα δάση, όπου ζούν κατά χιλιάδες παντός είδους πίθηκοι, παντός είδους πουλιά, έρπετα και έντομα. Μόνο γοργίλα δέν είχαμε συναντήσει διότι τά όψηλότερα είδύ ρινοχός και διότι τά μεγάλα αυτά άθρωσείδη δέν είνε τόσο πολυάριθμα όπως τά μικρότερα ζώα τού είδους. Από μακριά όμως είχαμε διακρίνει και ούρα κοτατόγκους και χιμπατζήδες.

Είχαμε βάλει ως αρχή νά μη σκοτώσουμε κανένα ζώο παρά ευρισκόμενοι εν άμνην. Η άπιστολή μας ήταν άποστολή μελέτης και έξερευνησεως. Γι' αυτό τó άργότερα ήγάρμε και γοργίλας και ούρα κοτατόγκους και χιμπατζήδες, τούς οποίους έρωταγραφήσαμε. Άφού άφήσαμε τή λίμνη, διεσχίσαμε τις πεδιάδες τού Σερεκέτι και είχαμε μείνει χωρίς νερό. Τό λίγο που μάς απέμεινε τó έπιναμε με δόσεις, διά νά μη μάς εξαντλήη δλως διόλου πρίν φθάσουμε σέ τηγή. Μιά νύκτα όμως έθρεξε αρκετά και τó άλλο πρωί, καθώς προχωρούσαμε, είχαμε έτοιμο ένα μυστήριον κινούμενο όγκο. Με τά κιάλια μας διακρίναμε ένα κοπάδι από καμιά έκαστοτη έλεφαντες, που προχωρούσε πρós άρισμένη κατεύθυνση καταλάβαμε πως

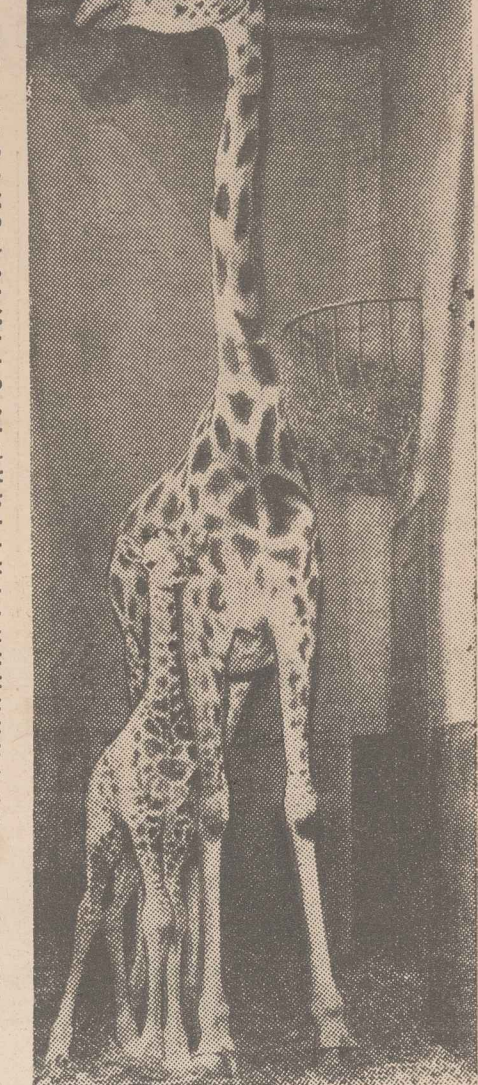
ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΑΞΙΔΙΟΤΙΚΑΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ

Εις την Χίλλντν έγιναν τελευταίως τά άποκαλυπτήρια μνημείου εις μνήμην των 20.000 ταχυδρομικών περιστέρων που άνθηκαν εις τούς στρατούς τής 'Αγγλίας τής Γαλλίας και τής 'Αμερικής, και έσκοπούνταν κατά την διάρκειαν τού πανικού πολέμου.

Μετά των 20.000 αυτών περιστέρων, δόξαν άπέκτισσε ή υπ' αριθμόν 615, ή όποια ήταν γνωστή στο μέτωπο με τó όνομα («chère amie») δηλαδή «άγαπητή φίλη» και ή όποια έσωσε από την καταστροφήν τού πρώτον άμερικανικόν συντάγμα, που ένεπλήκην εις τόν πόλεμον.

Οι άμερικανοί στρατιώται είχον άποκλεισθή και ύφισταντο σφοδρότατο πυρ τού γερμανικού πυροβολικού.

Ο διοικητής είχε στην διάθεσί του έπί τά ταχυδρομικές περιστέρες εν όλω έκ των οποίων οι έξ είχαν ήδη καταρριφθή από τούς Γερμανούς έμπρός από τις γραμμές. Η τελευταία που εστάλην ή μιά τελευταία έπικλησι, ήταν ή «άγαπητή φίλη». Όταν έφθασε στις γερμανικές

Μια άφρικανική λεοπαρδάλις με τó μικρό πτε.

έκει κάπου θά ήταν νερό. Καί πράγματι, όταν φθάσαμε στο μέρος όπου οι έλεφαντες είχαν σταματήσει ήγχαμε ένα αρκετά μεγάλο βοσθούλωμα γεμάτο νερό τής βροχής. Οι έλεφαντες είχαν πιεί και έβουγαν, αλλά χιλιάδες έξέροι, αντίλοπες, καμηλοπαρδάλεις, στρουθοκάμηλοι, κατέβαιναν νά πούν και μεταξύ τους πολυάριθμα διάφορα θήρια. Τό πλήθος των ζώων ήταν τόσο μεγάλο, ώστε έφθαναν ως την γραμμή τού ορίζοντος μπροστά μας και δεξιά μας και τó μάτι δέν διεκρίνε, παρά άμέτρητες σειρές από σταγόνες, καφέ και ζαυθοκόκκινες πλάτες κινουμένων ζώων.

Οι δύο αυτές περιγραφές πείθουν αρκετά περί τού αριθμού των εν 'Αφρική ζώντων ζώων. Αλλά, εκτός αυτών, ζούν εις την Μαύρην Ήπειρον οι καμήλες και οι δρομάδες, άγριογούρουνα, άγρια άλογα, άναγροι, ύαινες, τσακάλια, αρκούδες, λύκοι, βέες, πελώριοι, πελεκάνοι, φλαμγκοί, αέτοι και σωρεία άλλων μικροτέρων ζώων, των οποίων, φυσικά, ή άπαρίθμησις είνε άδύνατος.

Πείδι όμως, παρ' όλον τόν πλούτον αυτών εις ζώα, μερικά είδη τείνουν σιγά - σιγά νά εξαφανισθύν, τά διάφορα κράτη έδημιούργησαν άπείραντα «εθνικά πάρκα», όπου άπαγορεύεται τó κυνήγι — τó Βέλγιον στο Κογκό, ή 'Ιταλία στην 'Αθρσουσία, ή 'Αγγλία στην περιοχή τής λίμνης τής Βικτωρίας — και τó άλλο πρωί, καθώς προχωρούσαμε, είχαμε έτοιμο ένα μυστήριον κινούμενο όγκο. Με τά κιάλια μας διακρίναμε ένα κοπάδι από καμιά έκαστοτη έλεφαντες, που προχωρούσε πρós άρισμένη κατεύθυνση καταλάβαμε πως

γραμμές, οι άμερικανοί είδαν νά πέφτουν γύρω πρós τήν. Άλλά τó πουλί ε συνεχίσει τó δρόμο του και εκάθθηκε από τά μάτια τους. Τό περιστέρι είχε πληγυθή. Παρά τις δύο πληγές του όμως, με άνθρώπινην σχεδόν προσήλωση εις τó καθήκον του και με άνθρώπινο ήρωισμό έξακολούθησε νά πετιθή, και έθρασε εις τó Γενικό Στρατήγιον, όπου τις έπήρσαν τó μυσμα από κάτω από τά πτερρά. Ένα θροσμα έθίξε τού εις εκ σπασίε τά δύο πόδια. Στο Στρατήγιον τού έπέδσαν τά τραύματα και κατόπιν τού έστελλαν στην μεσημερινή Γαλλία διά ν' αναλάβη. Όταν έγινε τελείως καλά ή ήρωίς περιστέρα δέν επέστρεφεν εις τó μέτωπον, αλλά εστάλη στην 'Αμερική. Έκει όμως είχε ήδη πθάνει ή φημη της και οι διάφορες πόλεις έζήτησαν νά δούν τó θηρικό πουλί. Οι θαυμαστά του φαίνεται πως τó περιπολήθηκαν τόσο ώστε επέθανε πεζότατα από υπερπνοσία.

Είχαμε όμως άληθομνήμνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
Έτησία	Δρχ. 200
Έξάμηνος	» 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
Έτησία	Λίρ. 2
Έξάμηνος	» 1

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

(Από σήμερον, εις την στήλην αυτήν, παλαιός και διακεκριμένος συνάδελφος, ανέλαβε νά συνοψίζη τά έξωτερικά γεγονότα της έβδομάδος υπό τó ψευδώνυμον «Ο άνευ μονυέλου Διπλωμάτης».)

Η πείρα και ή γνώσις προσηλν κατά την εις τó έξωτερικόν παραοιν τού, όπου παρκαλούθησε τας κυρίως τας άποσκοπείων της τελευταίας είκοστίας, αποτελούν την καλύτεραν έγγυησιν διά την πληρότητα, την σοφότητα και την άντικειμενικότητα μεθ' ής θα εξετάζωνται υπ' αυτόν τά διεθνή ζήτηματα, επί των οποίων ο άνευ μονυέλου Διπλωμάτης και θα ένημερώνεται έντελής άμερολήπτως.)

Επί των έξωτερικών γεγονότων της έβδομάδος δεσπόζουν άι από της παρελθούσης Δευτέρας άρξάμεναι συζητήσεις τής Γενεύης εις την Κοινωνίαν των Έθνών. Αύτην την φοράν εις την Γενεύην δέν πρόκειται νά λυθούν έπεινόντα και έμφανώς σοδάρ ή βασική ζήτηματα. Καί δι' αυτό τó ενδιαφέρον τού κοινού είνε σήμερον πολύ περιωρισμένον, καίτοι νά συζητημένα ζήτηματα δέν παύουν νά προκαλούν μετάνοιας άναρρώσεις εις τούς παρακολουθούσας τας διεθνείς διπλωματικές ζυμώσεις.

Τό ζήτημα τής παραδόχης ή μη των αντιπροσώπων τής Αιθιοπίας εις την Συνέλευσιν τής Κοινωνίας των Έθνών και ή άπειλή τής όριστικής άποχωρήσεως εκ Γενεύης τής 'Ιταλίας, εάν τελικώς γίνη δεκτή ή παραδόχια αύτη, είνε τó μόνον ζήτημα που άπασχολεί κατ' αύτας την προσοχήν εκείνων που έχουν έστραμμένα τά βλέμματα των πρós την λίμνην τού Λεμάν. Είνε ένα ζήτημα που ήμμεροι νά προκαλέσθ περιλήψεις 'Αλλά τά νάντα προέχοντων δι' και τούτο θά λυθί κατά ένα ολονόηστος τρόπον, όπως τός άλλα σοδάρτερα και περιπλοκότερα, που είχον την τύχην νά παραπεμφθούν εις την Κοινωνίαν των Έθνών.

Λέγονμεν «είχον την τύχην νά παραπεμφθούν», διότι ή Κοινωνία των Έθνών άπέτελεσε, κατά την τελευταίαν είκοσσίαν, την ωμηναν ασφαλιστικήν δικλείδα, ή όποια προέλαθε και άπέτρεψε πλείστας εκρήξεις. Η Κ.Τ.Ε. δέν έλυσσε κανένα μεγάλο πρόβλημα. Δέν κατώρθωσε νά επιδιώξη εις καμμίαν Μεγάλαν Δύναμιν. Τό γόντρον της και ή έπληροί της έμειώθησαν έοχάτως καί τó πολύ.

Άλλά, παρά τά σοδάρ κτημήματα, τά όποια κατεβάρησαν εναντίον της, εξακολουθεί νά παραμείνη ίαχυρά και νά άποτελεί τόν πολυτιμότερον και τόν χραισώτερον θεσμόν της έποχής μας, που άγωνίζεται άποτελεσματικώς υπέρ της διατηρήσεως της ειρήνης.

Χωρίς την Κ.Τ.Ε. θά είχον έκραγη πολλοί πόλεμοι. Καί αύτός ο έποσειόμενος, αλλά διαρκώς άπομακρυνόμενος, νέος παγκόσμιος πόλεμος, εις την Κ.Τ.Ε. όφειλει τας συνεχείς αναβολάς της εκρήξεώς του. Αί παραλειπτικές μέθοδοι, αί αναδληπτικότητες, αί παραπομπαι των διαφόρων ζητημάτων εις έπιτροπές και έπιτροπές, εις άλλα συνέδρια και εις άλλους όργανισμούς και εις άλλας διασκέψεις, ή βροδύτης της λήψεως άποφάσεων, άποτελούν την μεγαλύτερον δύναμιν της Κ.Τ.Ε.

Ο γράφως τας γραμμάς αύτας είχε παραστή, κατά τά πρώτα έπι της ίδρύσεως της Κ.Τ.Ε., εις μίαν από τας πρώτας συνεδριάσεις τού Συμβουλίου της. Είχε γίνει διακοπή της συνεδριάσεως δι' όλγία λεπτά και μερικά από τά μέλη συνεζήκουν εις μίαν γωνίαν της ύαλοφράκτου αίθουσας των συνεδριάσεων, επί παρουσίας έξων δημοσίωνόρων. Ένας από τούς δημοσίωνόρους αύτούς είχεν έκφράσει μεγάλας άμφιβολάς διά την έπιτυχίαν τού νεοϊδρυθέντος τότε θεσμού, διά τόν λόγον ότι ο θεσμός αύτός της Κ.Τ.Ε. δέν είχε προκοδοπτηθή και με άνάλογον δύναμιν στρατιωτικήν και ναυτικήν και άεροπορικην διά νά επιβάλη έκάστοτε τας άποφάσεις του.

Με τή όπλα θά επιβάλλετε τας άποφάσεις σας; έτόνιζεν ο έξένος συνάδελφος.

Τό μέλος τού Συμβουλίου, με τó όποιον συνεζητούσαμεν και τó όποιον ήτο επίσης ένας από τούς ίδρυτάς της Κ.Τ.Ε., άρού μάς έκτύπησεν επί τινά δευτεροτέλετα σκεπτικά, έστρεφέν έπειτα τó βλέμμα πρós τó βουνόν των έγγράφων, που ήσαν στοιβαμένα επάνω εις τó τραπέζι, και έκτειναν ήρώμα τόν βραχίονα, με τó δάκτυλο προτετα-

Εις συνεντεύξεις του δημοσιευθείσας εις 'Αθηναϊκάς και ζένας έφημερίδας, ο κ. Πρωθυπουργός προέδρι εις ένδιαφερούσας ανακοινώσεις σχετικές με την όριστική μορφήν, ή όποια θά δοθί εις την διά των γεγονότων της 4ης παρελθόντος Αυγούστου έπαλθούσαν μεταβολών.

Όπως ο κ. Ι. Μεταξάς καθώρισεν ότι σόν τó χρόνι ή Κυβέρνησις θά προχωρήσ εις την όργάνωσιν Κράτους αντενταχικού, δέν έκρινεν όμως την παρούσαν στιγμήν πρόσφορον διά νά παρασχη εύρύτερας λεπτομερείας περί των σκέψεων τούτων της Κυβερνήσεως.

Όσον άφορά τόν Κοινοβουλευτισμόν, ο κ. Πρωθυπουργός άπεφάνθη κατηγορηματικώς εις τας συνεντεύξεις του, ότι δέν πρόκειται νά επανέλθ η χώρα εις τó παλαιόν κοινοβουλευτικόν σύστημα, άλλ' ότι θά καθιερωθί νέον αντιπροσωπευτικόν σύστημα, «έν στενή συνεργασία μετά τού Λαού», τó όποιον θά είνε άππλάγμενον των ελαττωμάτων τού κοινοβουλευτικού πολιτεύματος. Ποίον όμως θά είνε τó νέον αντιπροσωπευτικόν αυτό σύστημα δέν καθώρισεν επίσης ο κ. Πρωθυπουργός περιορισθείς νά δηλώσ ότι «ή Κυβέρνησις θά σκηματίσ ένθικον μέτωπον διά της ένώσεως των όπαδων όλων των κομμάτων».

Σκεπτικός με τας κυβερνητικές θάψεις και άποφάσεις επί τού οικονομικού ζητήματος της χώρας, ο αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως και ύπουργός των Οικονομικών κ. Κ. Ζαβιτογιάνος παρέσχε διά τού ραδιοφωνικών μεταδοθέντος λόγου του και διά νεωτέρων δηλώσεών του, τας γενικές γραμμάς. Κατά τόν κ. ύπουργόν τούς Οικονομικών άξίωμα σταθερόν της οικονομικής πολιτικής της Κυβερνήσεως θά είνε ή περιουλλον ή και ή πραγματοποίηση πάσης έφικτής οικονομίας εις τας δαπάνας τού Δημοσίου. 'Αξιοσημείωτον μέρος των άνακοινώσεων τού κ. ύπουργού των Οικονομικών είνε ή σάφης και κατηγορηματική αύτού δήλωσις, ότι ή Κυβέρνησις θά επιδιώξη την έξυγιανσιν των δημοσίων οικονομικών χωρίς καμμίαν προφυγήν εις νέαν φορολογικήν έπιβάρυνσιν τού Λαού. Αντιθέτως ο κ. ύπουργός των Οικονομικών ύπόθε-

Την παρελθούσαν Τρίτην έκπευθεθή ο 'Αλέξανδρος Ζαίμης, άποδοθείσας τιμών πρωθυπουργού έν ενεργεία. Ο 'Αλέξανδρος Ζαίμης διετέλεσεν έπτάκις πρωθυπουργός, ύπατος άρμόστης των Δυνάμεων εν Κρήτη, Διοικητής της Έθνικής Τραπεζής, πρόεδρος της Βουλής και πρόεδρος της Διημοκρατίας μέχρι της παλιννόρθώσεως. Άπέθανεν εις ηλικίαν 81 έτών.

Αί 'Αθήναι φιλοξενούν τόν Γερμανόν ύπουργόν της Προπαγάνδας κ. Γκαίμπελς άφιχθέντα άναποφάτως πρós επίσκεψιν της έλληνικής πρωτεύουσας και των άρχαιολογικών τόπων.

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Κατά τó συγκροτηθέν συμβούλιον ύπό την προεδρίαν τού άμφοτερόν Τουρισμού και Τύπου των διευθυντών τού ύπουργείου, ο κ. Θ. Νικολούδης έτόνισεν, ότι ή νέα κατάσταση προϋποθέτει νέαν νομοτοπίαν και γοργότερον ρυθμόν εις την διεκπεραίωσιν των ζητημάτων. Ειδικότερον ο κ. Θ. Νικολούδης ήχολήθη με τó ζήτημα των συμβάσεων των έλληνικών λουτροπόλεων και λουματικών πηγών.

Ο διευθυντής τού Εσωτερικού Τύπου κ. Βατάλας ανέπτυξε άκολουθώς τόν ύπ' αύτόν έκπονηθέντα όργανισμόν, όστις περιλαμβάνει τέσσαρας διευθύνσεις, τας εξής: 1) Της Λαϊκής διαφήσεως, 2) Τού άθηναϊκού και έπαρχιακού Τύπου και τού έλληνικού Τύπου τού έξωτερικού, 3) Της νομοθεσίας περί Τύπου και 4) Της έποπτείας τού Τύπου.

Μετά των άρμοδιοτήτων των γραφείων τούτων περιλαμβάνεται και ή έκδοσις δημοσιευμάτων πρós έξύψωση τού έθνικού όρονήματος.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΠΑΥΤΙΑΙΑ

Κατά τούς τρεις πρώτους μήνας τού τρέχοντος έτους ή χωρητικότητα των άργούντων πλοίων άνέλαβεν εις 822676 τόννους έναντι 751.083 τόννων τού αντίστοιχου τριμήνου τού παρελθόντος έτους. Οι άπόλοι κατά τó αυτό χρονικόν διάστημα τού τρέχοντος έτους ανήλθαν εις 3.532.019 τόννους, έναντι 3.893.045 τού αντίστοιχου τριμήνου τού παρελθόντος έτους.

Έκ των αριθμών τούτων διαπιστώνται ότι ή κατάσταση της έμπορικης μας ναυτίας έπεδεικνύει τόσο έκ της αύξήσεως της χωρητικότητας των άργούντων πλοίων όσον και έκ της μειώσεως της χωρητικότητας των έξερχομένων ως και των εισερχομένων, εις ά έσημειώθη επίσης ανάλογος μείωσις.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ	
Έμπορικαί κατά στίχ. Δρ. 6	
Τραπεζών » » » 15	
Λοιπαί άγγελαι κατά συμφωνίας εις τó Λογιστήριοι μας.	

μένο, είπε, 'Αίαν χαρακτηριστικώς και προφητικός :

— Με αύτά !

Τό ίδρυτικόν εκείνο μέλος της Κ.Τ.Ε. δέν είχεν άδικον εις την πρόδελφιν του. Τά βουνά των έγγράφων και ή γραφειοκρατία, εάν εις ολονόηστος άλλην ύπηρεσίαν ή περίστασιν άποτελούν έλάττωμα και μειονέκτημα, εις την περίπτωση τής Κ.Τ.Ε. άποτελούν άποφασιστικόν όπλον εναντίον της οξύτητας, της νευρικότητας, τού έρεθισμού και των έσπευσμένων και σπασμωδικών και έπικινδύνων και άνεπανορθώτων άποφάσεων. Δέν έλυσσε τó ζήτημα της εφαρμογής της συνθήκης των Βερσαλλιών και των παραδόσεων της, αλλά πλεισταίς άπεσόδισε την επανάληψιν τού παγκοσμίου πολέμου. Δέν έλυσσε τó ζήτημα τής Αιθιοπίας, αλλά έπρόλαβε την επέκτασιν τού πολέμου και εις την Εύρώπην.

Πλείστα όσα παραδείγματα θά είχαμεν νά αναφέρωμεν πρós ύποστήριξιν της άποφύσεως της χροσιμότητας και της έπιτυχίας τού θεσμού της Κ.Τ.Ε., παρά τας άππλάγμενες εις τούς παρακολουθούσας τας περί τού εναντίου έπικρατούσας κοινώς αντιλήψεις. Ειδικώς διά την 'Ελλάδα ή Κ.Τ.Ε. υπήρξε λίαν εύεργετική, με την θερμήν ύποστήριξιν των ζητημάτων της, τά όποια πολλάκις την άπποκλόνησαν.

Ήχολήθημεν ειδικότερον με την Κ.Τ.Ε. εις τó πρώτον αυτό έξωτερικόν μας δελτίον, καθότι άποτελεί αύτην την στιγμήν τόν πυρήνα, γύρω από τόν όποιον συζητούνται κατ' έτος όλα τά είδη τάπητος διεθνών προβλήματων: της διασκέψεως των Δυνάμεων τού Λονδίνου, τού Ισπανο-Ιταλικού πολέμου και της στάσεως των Μεγάλων Δυνάμεων εναντι αύτού, τού Ιταλο-αίθιοπικού και της Κεντρικής Εύρώπης. Όλοι οι αντιπρόσωποι των ενδιαφερομένων έχουν συγκεντρωθή εις την Γενεύην, όπου ή προσωπική μεταξύ αυτών έπαφή άμβλύνει τας όξύτητας και προωθεί τας συνενοήσεις. Άς έλπίσουμε ότι ή ανασκόπησις της έξωτερικής καταστάσεως κατά την προσεχή έβδομάδα θά έχη νά μάς παρουσιάσθ ούσιαστικότερον περιεχόμενον άπορρέον από ανάλογα διεθνή γεγονότα.

Ο άνευ μονυέλου Διπλωμάτης

Ο Δρ Γκαίμπελς εις τας 'Αθήνας

Ο 'Υπουργός-Διοικητής των 'Αθηνών κ. Κεζήρας και έ έν 'Αθήναις Γερμανός έπιτεταρχημένος έχοντες εις τó μέσον τόν άρχιζόντα πρ όήμερον ύπουργόν της Προπαγάνδας τού Γ' Ράιχ Δρ. Γκαίμπελς.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

Το μυθιστόρημα αυτό είναι το τελευταίο και ασφαλέστερο των περιπετειών της Ματθίλδης Σέραο, το οποίο η ίδια συγγραφέας δεν έφηκε να τελειώσει. Ένα απόγευμα του καλοκαιριού του 1927 η Ματθίλδη Σέραο έγραψε για πάντα το κεφάλι της ένα από τα τελευταία χειρόγραφα του μυθιστορηματικού αυτού, το οποίο ανέλαβε να τελειώσει ένα άλλος, επίσης καλός συγγραφέας. Είπε η ιστορία μιας γυναίκας που δεν είχε αγαπήσει ποτέ, την ζωή της. Και όταν ο έρωας την έπληγνε με τα βέλη του, το τραύμα υπήρξε τόσο βαθύ, ώστε έγινε θανατηφόρο, και η πρωταγωνίστρια γίνεται θύμα του μεγάλου της πάθους. Είπε μια ιστορία τρυφερά, παθητική, συναισθηματική, που θα κατανοούσε ο καθένας τους άγνωστους και πρό πάντας της εσάς ούτους άγνωστους μας.

Σιωπηλή, σκεπτική, η 'Ιουλίτσα Μόρο κάθεται μπροστά στον μεγάλον καθρέφτη με την άσπρινη κορμίδα, σπριγγμένο άπλω στην τουαλέττα. Τα βλεφαρά, με τις μακρές μαύρες βλεφαρίδες, ήταν κλειστά στα γαλάνα της μάτια, που έμοιαζαν με τα μάτια ενός παιδιού. Το λεπτό στόμα, κλωμό και ρόδινο, ήταν κλειστό. Και ο ίσκιος μιας σκέψης σκοτεινής έπλανατο στο κάστρο της μέτωπο.

Η καμαριέρα της, Φαυστίνα, με έμπειρα χέρια της είχε λύσει τα κατόμαυρα και σπληντά μαλλιά από το νυκτερινό της χτένισμα. Σιωπηλή, με κινήσεις άργες και ισοχρονικές, περνούσε τώρα, τότε άπαυ και τότε βόρεια, την έλκωντική τατοσάρα στα μαλλιά της κυρίας της.

Σαν μαύρη θάλασσα, με κύματα πλατεί, τα μαλλιά εκείνα κατέβαιναν στους ώμους, τους σκεπάζαν σαν πέπλο, έσκέπαζαν και το άπλω μέρος της ρόμπας που φορούσε.

Βυθισμένη, σαν να ύνιροπολούσε, η 'Ιουλίτσα έγραψε λιγάκι το κεφάλι προς τα όπισω, κάθε φορά που την τραβούσε η τατοσάρα. Δεν εσώκωνε όμως και τα μάτια στον καθρέφτη, δεν άνοιγε τα χείλη για να προφέρει έστω και μία μονάχα λέξη.

Η καμαριέρα της Φαυστίνα, ήταν συνηθισμένη στις μακρές εκείνες σιωπές της κυρίας της, και δεν τις διέκοπτε ποτέ, με αδιάκριτες έρωτήσεις. Τώρα, καθώς κρατούσε όλη τη μάζα των μαλλιών, κατόπιλπινη και μαύρη, περνούσε επάνω τους μίαν άπαυ βούρτσα, έτσι που επήραν πάλι το κανονικό τους σκίμα.

Έσθονα, καθώς η βούρτσα γλιστρούσε άπλω άπ' τους κροτάφους στον αυχένα, η 'Ιουλίτσα πινάκτικε. Τα γαλάνα της μάτια άνοιξαν και καρφωθήκαν στον καθρέφτη, όπου φαινόταν το μικρό μαλακρονό και ξεθωριασμένο προσώπακι, δίχως νεύρα και ύμωφια, της Φαυστίνας. Και στο πρόσωπο αυτό εκάρφωσε το αίστηρό της βλέμμα.

Τα χέρια σου είναι μυρωμένα, Φαυστίνα, είπε η 'Ιουλίτσα Μόρο με την δροσερή κρυσταλλινή φωνή της, σαν το μουρμούρισμα του ρουκίου κάτω άπ' τα ψηλά κορτάρια.

Τα λεπτά χέρια της Φαυστίνας τρεμούλιασαν για μία στιγμή, σκεδόν άφησαν τα μαλλιά της κυρίας της. Μα δεν άπάντισε.

Από τί άρμα μοσχοβολούν τα χέρια σου; Μήπως άπ' το δικό μου; έρωτσε ξανά η 'Ιουλίτσα με την διαυγέστατη φωνή της, που ώστόσο ήταν στεγνή, χωρίς γλυκύδα.

Στον καθρέφτη, άπέναντι, το αίστηρό βλέμμα των γαλανών ματιών είδε το μικρό προσώπακι της καμαριέρας να φιλογίεται, ύστερα να χλωμάει, να γίνεται σκεδόν πελιδνό. Κ' είδε τα μάτια της να θολώνουν άπ' το δάκρυ. Και η Φαυστίνα έμωυρμούριζε με ύπερβολική ταινιοπάτα:

— Νά με συγχωρήτε, κυρία... Νά με συγχωρήτε πολύ...

Και η ταραχή της, ύπερβολική κι' αυτή και σαν προσποιητή, έδυοκέρανε το κτένισμα.

— Γιατί βάζεις άρώματα, Φαυστίνα; την ώρπιζε πάλι η κυρία της. Γιατί το κάνεις αυτό;

—... Έτσι... Έτσι, δεν ξέρω, έμωυρμούριζε η Φαυστίνα αινιγματικά, σκωτώντας τους ώμους.

Και με χαμηλωμένα μάτια, πολύ κλωμό, δεν μπόρεσε να προσθέσει άλλο τίποτε.

Η 'Ιουλίτσα Μόρο εκούνησε χαρακτηριστικά το κεφάλι, σαν να έμάντευσε την λύσι του αίνιγματος. Και ένας μορφομός δυσάρεσκας έσμιξε τα πυκνά μαύρα φρύδια, έπαρομόφωσε το ρόδινο στόμα της ένας μορφομός που διαλύθηκε άργα.

Άκολουθήσε σιγή. Η 'Ιουλίτσα άπλωσε το κάστρο και μακρουλά της χέρι, στο λιομένο μ' ένα μονάχα δακτυλίδι, ένα πελώριο μαργαριτάρι μαύρο και το χέρι της πλανήθηκε για μία στιγμή άπλω στην τουαλέττα. Έβαζε και βρήκε ένα κρυσταλλινό μουσικαλάκι με άσπρινο πάμα, όπου ήταν χαραγμένο το άρχικό του όνόματος της. Το μουσικαλάκι αυτό είκε μέσα ένα λεπτότατο άρωμα, που κατεσκευάζεν ή ίδια άνακατεύοντας διάφορα άλλα.

— Πάρε, είπε της Φαυστίνας, δίνοντας της το μουσικαλάκι.

Το πρόσωπο της Φαυστίνας επήρε μίαν έκφραση παράξενη, κάτω από τα πιο διαφορετικά συναισθήματα, το κυριώτερο άπ' τα οποία ήταν ο θυμός για την περιφροντική χειρονομία της κυρίας της. Συγκρατήθηκε όμως, δαγκώνοντας τα χείλη για ν' άποφύγη την άπάντηση, κα-

— Ύστερα εκάθισε, έρριξε μία γρήγορη ματιά τριγύρω είς το δωμάτιο αυτό, όπου δεν έμεινε από τόσο καιρό, και όπου έμπαινε τώρα τόσο σπάνια και για λίγες στιγμές. Και είπε με τη στριγγιά και κάπως έντολητική φωνή του:

— Χρόνια πολλά, 'Ιουλίτσα!

— Έκείνη, δίχως ν' άπαντήσει, τον κύτταζε έρωτηματικά, αλλά με περιωρισμένη περιέργεια.

— Δεν είναι τα γεννέθλια σου σήμερα, έπρόσθεσε ο Λουίτζι με άσυνήθιστη λεπτότητα.

— Ναι, άλήθεια, έμωυρμούριζε η γυναίκα του, καθώς γινόταν έσφονικά πιο σκεπτική.

— Είκοσιεφτά ή είκοσιόκτώ; έξακολουθούσε αυτός, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί.

— Τρίαντα, του άπάντισε αυτή στεγνά. Και τα βλεφαρά της έχαμήλωσαν για

ένα άσπρο γαρύφαλο στην μουτινιέρα. Η γαράβα του ήταν καστανή, με πίκες κόκκινες. Τα χέρια του, λεπτά και ώραια, πολύ περιποιημένα.

— Πάρε, της είπε, θάζοντας από την τοέπη ένα πακετάκι, λύνοντας την κορδέλλιτσα και πετώντας το λεπτό καρτί, που ήταν άπ' έξω.

Και προσέφερε στη γυναίκα του ένα πολυτελέστατο εύλινο κουτάκι. Έκείνη το άνοιξε δίχως σπουδή και είδε ένα θαυμάσιο περιδέραιο από μαργαριτάρια καθάρωτα, σαν ρυάκι από γάργαρο νερό. Οι δυο άκρες τελείωναν σε δυο μεγάλα μαργαριτάρια, που σαν το σκίμα του άπιδίου.

— Έλπίζω να σου άρέσει... Έχεις τόσο δύσκολα γούστα... έμαζεψε τόσο πραγματικά έδω μέσα... είπε αυτός άόριστα, με άδιαφορία.

— Πολύ χαριτωμένο. Εύχαριστώ, Λουί-

Έίσα από το άμωζι ή 'Ιουλίτσα είκρινε ένα νέον που την ακολουθούσε έφιππος.

μιλώνοντας τα μάτια για να κρύψη τη λάμψη του θυμού της.

— Πάρτο αυτό το άρωμα, έμένα δεν μου χρησιμεύει πιά, είπε ψυχρά η κυρία της, δίχως ν' αντίληφθι την καταγιάδα που έσοπούσε στην ψυχή της καμαριέρας.

— Ξυχαριστώ, κυρία, μπόρεσε μόλις να προσφέρει η Φαυστίνα με άδυστη φωνή.

Η 'Ιουλίτσα θυζιότικε ξανά στις σκέψεις, στη σιγή της. Η Φαυστίνα έκανε τα μαύρα μαλλιά της κυρίας της δυο μεγάλες πλεξίδες, τις έφερε γύρω στο κεφάλι και τις στερώνε με μερικές φοιρκετες. Και οι πλεξίδες αυτές της έστεφάνωναν το μέτωπο, όπως στ' άρχαία άνάλιατα, τίποτα δεν ήταν πιο άρμονικό, σε χάρη και ύμωφια, από το μαύρο εκείνο στέμμα στο λευκό της μέτωπο, με τα γαλάζια μάτια και τα τριανταφυλλιά της μάγουλα, καθώς και τα χείλη.

Η 'Ιουλίτσα σκώθηκε σαν άκουσε έλαφρύς χτύπους στην πόρτα: το λυγρό κορμί της εκυμάτιζε στην άσπρη πρωινή ρόμπα, κλειστή στον λαιμό με δυο γαλάζια κουμπιά. Και στις κυματιστές γραμμές του μεταξωτού ύφάσματος έγινε πιο έντονη ή ψηλή και άδύνατη κορμωσότητα της, ίσως πολύ άδύνατη, με πόδια λεπτά και ψηλά, σαν Άρτέμιδος, με άνεπαίσθητα πλευρά, με μικρό και χαμηλό στήθος, μ' ένα σύνολο ύπερβολικής χάριτος στη λεπτότάτα της.

— Επιδρέπεται; είπε ο Λουίτζι Μόρο άπ' την μισάνοιχτη πόρτα.

Ο άντρας της 'Ιουλίτας επήλκε μέσα, έπρωκώρησε, ενώ ή καμαριέρα έβγαине διακριτικά από την άλλη πόρτα. Έγειρε λιγάκι το λεπτό κορμί του σε μία ύπόκληση κανονική, επήρε το χέρι που του έτεινε η 'Ιουλίτσα και άγγιξε μόλις με τα χλωμά του χείλη τις άκρες των δακτύλων της.

να σκεπάζουν το άνοιχτό γαλάζιο των ματιών της.

— Άλήθεια, τριάντα; έφώναξε ο άντρας της με προσποιητή έκπληξη, με τέλεια ύποκρισία. Τριάντα; Δυσκολεύεται κανείς να το πιστέψι.

— Άλλά ή 'Ιουλίτσα σκώκοντας τα μάτια, έπρόσθεσε να ίδρι στα χείλη του άντρας της ένα ειρωνικό χαμόγελο, αντίθετο στα λόγια του. Και, για μία στιγμή, τον κύτταζε από το κεφάλι έως τα πόδια, σαν ναχε να τον δρι πολύν καιρό, σαν νακανε μία βουδή σύγκριση.

Ο Λουδοβίκος Μόρο, στο λεπτό κορμί του, που ήταν όμως ρωμαλέο κι' εύκιντο, δεν έδειχνε τα σαρανταπέντε χρόνια του. Τα μαρτυρούσε όμως το πλατύ του μέτωπο, γυμνό από μαλλιά, οι λεπτότατες ρυτίδες που ξεκινούσαν άπ' τις γωνίες των ματιών προς τους κροτάφους, το ξεθωριασμένο χρώμα της επιδερμίδος, ή κλωμάδα των χειλέων και οι άσπρες τριχες στα μουστάκια. Και δεν είκε μονάχα το ίκνη του χρόνου, αλλά και τ' άλλα, τα πιο βαθεία, που άφινουν οι άδωτες και οι κραιπάλες, τα γλέντια και τα ξενύχτια και ο πυρετός της ήδονης.

Μόνο τα μάτια, άρκετά ζωηρά άκόμα, έδεικναν κάποιαν άντοχή. Και άνάμεσα στα χλωμά του μάγουλα φαινόταν έντονατερη ή γραμμή της μύτης και πιο σκληρή ή σιαγόνα. Κι' άπάνω άπ' όλα αυτά, άπλωμένη μία εύγενική γαλήνη, μία περφορη και παγερή εύγένεια, μία συνεχής άδιαφορία. Μονάχα, κάποτε, σπάνια, ένα λεπτό ειρωνικό χαμόγελο, σαρκαστικό, που άνοιγε δυο βαθείες ρυτίδες στις γωνίες του στόματος, ένα μικρό άμειλικτο χαμόγελο, που έκανε πιο σκληρό το άκατάδεκτο το πρόσωπό του.

Ο Λουίτζι Μόρο φορούσε ένα σκούρο πρωινό κοστούμι, θαυμάσια ραμμένο, μ'

τί, είπε αυτή, άδιάφορη και σαν άφηρημενη.

Έκράτπσε τη θήκη άνοιχτή, μα δίχως να παρατηρή το κόσμημα. Και στο κάστρο της πρόσωπο, που άκτινοβολούσαν ή ύμωφια και τα νεύρα, δεν κυριαρχούσε καμμία έκφραση εύγνωμοσύνης για το λαμπρότατο αυτό άδωρο.

— Ήθελα και να σε άποκαιρηθώ, έξακολουθούσε ο άντρας της, μιλώντας σιγά, σαν να μην έδινε σημασία στα λόγια του.

— Θά φύγης; Πάς ταξείδι;

— Ναι, με αυτόκιντο... με κάτι φίλους... έξακολουθούσε αυτός στον ίδιον τόνο.

— Θά λείψης πολύ;

— Τρεις... τέσσερες έβδομάδες... ίσως και περισσότερα. Δεν ξέρω, έκανε με μίαν άόριστη χειρονομία, αλλά και με την πρόθεση να μη προσέθεσι άλλο τίποτε.

Με τα χέρια σταυρωμένα στα γόνατα, η 'Ιουλίτσα Μόρο δεν έρωτσε άλλο τίποτε άπ' τον άνδρα της. Σαν ναταν ένα πλασμα φιλάρεσκο και μηδανινό, γεμάτο παιδοδοξία και ιδιοτροπίες, της είκε δωρήσει με εύγένεια, αλλά και κάποια περιφρόνηση ένα βαρύτιμο κόσμημα. Έτσι, είκεν εξαγοράσει μερικές έβδομάδες άπολύτου έλευθερίας, άφου έφευγε ποιος ξέρει για πού, ποιος ξέρει με ποιόν, και για πόσον καιρό, ώθούμενος από μίαν επιτακτική ανάγκη να γλεντήσει, έλεύθερος, με άλλους γλεντζέδες σαν κι' αυτόν. Επήγαυε με γυναικές ίσως άγνωστες στην 'Ιουλίτσα, ίσως γνωστες, ίσως πάντα τις ίδιες ή και άλλες, πάντα όμως μ' αυτές που αγαπούσαν τα γλέντια και τις ξεφαντώματα, για να εξαντλήση και τις τελευταίες δυνάμεις του στην πυρκαϊά της ήδονης.

Λίγες στιγμές σιγής εδάφυναν επάνω τους. (Η συνέχεια στο επόμενο νούμερο)

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Το άρχαιον Ισπανικόν φρούριον του Γουελάμα που κατεστράφη από τας βόμβας του έμφυλιου πολέμου.

Η 'Ιουλίτσα ντε Χάβιλλαντ, ή περίφημη βεντέτα της Γουέρνερ Μπρόδερς, όπως έμφανίζεται είς τόν «Κριμαϊκόν πόλεμον».

— Συγχωρήστε με κύριε... Ἐνόμιζ
πὼς ἦταν ἀνήφορος!

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Το αίνιγμα της καταβυθίσσεως του καταδρομικού «Χαμψάϊρ»

Ποιος ενδιεφερετο οιά την εξαφάνισιν του λόρδου Κίτσενερ ; =====

Έχουν πολλά γραφεία έως τώρα διά τόν τραγικόν θάνατον του λόρδου Κίτσενερ, θάνατος πού έστοίχισε πολύ άκριβά εις τήν 'Αγγλίαν και τούς Συμμαχούς, εις μίαν τόσον κρίσιμον στιγμήν του πολέμου. Τίποτε όμως από όλα έγνόρασαν έως τώρα δέν άποσπάζεται από τήν αλήθειαν, εάν κρίνι κανείς από τά τελευταιώς εκδοθέντα άπομνημονεύματα του 'Ερνστ Κάρλ, όστις διέτέλεσε κατάσκοπος τών Γερμανών κατά τόν πόλεμον και έπρόκλεσεν άκριβώς τόν τορπιλλισμόν του άγγλικού καταδρομικού «Χαμψάϊρ» επί του όποιου ειχεν επιδόσθαι ο Κίτσενερ μετά του επιτελείου του τήν 5ην 'Ιουνίου 1916.

Είκοσι χρόνια έπέρασαν από τότε, και όμως κανείς δέν έληπόντισε τό τρομερόν πλήγμα πού κατέφερον εις τούς

του άκρωτηρίου Βαρόνχ. Τό «Χαμψάϊρ» προσέκρουσεν εις μίαν από τας νάρκας αυτές και έβυθίσθη.

Η έπίσημος αυτή έκδοχή έπληούσθη μετά με πολλά λεπτομερείας. Έλεχθη όλοσθι ότι ένας γερμανικός σταθμός άσχυριότητος συνέλαβε ένα άγγλικόν τηλεγράφημα με πληροφορίας διά τό ταξείδι του «Χαμψάϊρ», εις τρόπον ώστε έπείθετο έπιτυχώς ή τοποθέτησις των ναρκών.

Άλλοι υποστήριζαν ότι ο Λόρδος Κίτσενερ έπαισε θύμα τής ίδιας αυτού ύπηρεσίας άντικατασκοπείας. Όλίγας ώρας πρό της άναχώρησής του πλοίου, ή ύπηρεσία αυτή έπληρώσθη τρεις φορές εις διάστημα μίης ώρας ότι τό άγγλικόν άντιτορπιλικόν, τό όποιον εστάλη εις τό στενόν των 'Ορκάδων, έδιδε τήν πληροφορίαν ότι ή θάλασσα ήτο έλευθερά. Η επανάληψις του τηλεγραφήματος αυτού έπρόκλεσε τας ύποψιας των Γερμανών, πού έτοιποθέσαν άμέσως τας νάρκας. Τήν 5ην 'Ιουνίου ένα άγγλικόν άπομνημόνιον άντιπαύθη εις τό μέρος όπου έπρόκειτο να βυθισθί τό «Χαμψάϊρ». Οι Άγγλοι όμως, καθώς ήσαν άποηολημένοι της τής ναυμαχίας

Κατά τήν έκρηξιν του πολέμου ό 'Ερνστ Κάρλ, έφωτισμένος με τά πιστοποιητικά ενός Βέλγου άξιωματικού, του κόμητος Μαρσέλ Πάγκι, θορυβήντος εις μίαν μάχην, διαφώνησεν εις τήν 'Αγγλίαν μαζί με τούς Βέλγους πρόσφυγας. Έκεί άρχίζει νά εργάζεται κατά πολλούς και διάφορους τρόπους, εξυπηρετών όμως πάντοτε τήν πατρίδα του.

Κάποτε εις τό Λονδίον τόν ύπαιπεύθησαν, άλλα τόν έδωσαν μερικοί Κινέζοι φίλοι του, τούς όποιους είχε γνωρίσει εις ένα όπισιοπείον. Μετέβη εις τήν 'Αμερικήν, κομιστής σπουδαίων έγγραφών, και όταν έπιστρέψε πάλιν εις τήν 'Αγγλίαν κατώρθωσε νά διαφύγη ως έκ θαύματος τήν σύλληψιν.

Από τότε άρχίζει ή μεγάλη περιπέτεια. Ο 'Ερνστ Κάρλ συμμαχεί με τούς 'Ιρλανδούς «Σιν Οάιν», όπιντες εργάζονται διά τόν ίδιον σκοπόν, τήν εκμύκνισιν τής άγγλικής ίαχύος. Αναλαμβάνει τήν διεύθυνσιν του κέντρου των Σιν Οάιν εις τό Λονδίον, και ή Γερμανία νά νενάθε νά εξαπλώσθ τήν όργάνωσιν αυτήν εις όλην τήν 'Αγγλίαν.

Ο 'Ερνστ Κάρλ υποδιαιτείται πάλιν τόν ρόλον του Βέλγου άξιωματικού και υπό τήν ιδιότητά του αυτήν γνωρίζεται με αρκετά μέλη τής άγγλικής άριστοκρατίας. Οι χοροί και οι έσπεριδες του παρουσιάζουν πρώτης τάξεως ευκαιρίας διά νά μέρη τας πληροφορίας πού θέλει. Τότε γνωρίζεται και με τήν μίς 'Εβελ Χ., τήν όποιαν νυμφεύεται.

Πληροφορείται επί τέλους τόν σπουδαίον ρόλον, τόν όποιον έπαιξεν ο Λόρδος Κίτσενερ εις τό 'Ιρλανδικόν ζήτημα και τόν εκθέτει ως εξής εις τούς φίλους του 'Ιρλανδούς :

«Εις τήν 'Ιρλανδίαν, κατόπιν έπιμονής του Κίτσενερ, πρόκειται νά εφαρμοσθί ή ύποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Οι 'Ιρλανδοί στρατεύσιμοι, όπιντες θ' άρνηθούν νά προσφέρουν τας ύπηρεσίας των, θα καταδικασθούν εις άναγκαστικά έργα».

Από τής στιγμής εκείνης οι «Σιν Οάιν» κατεδίκασαν τόν Λόρδον Κίτσενερ εις θάνατον.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΤΙΝΑΣΙΣ

Ο 'Ερνστ Κάρλ κατάρθωνει νά γίνη δεκτός από τόν Λόρδον Κίτσενερ, παρά του όποιου πληροφορείται ότι ή άναχώρησις του διά τήν Ρωσίαν εινε προσεχής.

Όλοι οι Σιν Οάιν πού εύρίσκονται εις διάσφαυς άγγλικούς λιμένες πείθενται εις κίνησιν διά νά πληροφορηθούν πού πολεμική σκάφη πρόκειται ν' άναχωρήσουν. Επί τέλους μάθαινουν ότι τό «Χαμψάϊρ» θα μεταβή τόν άκριοτήτην εις ένα ρωσικόν λιμένα.

Ο Γερμανός κατάσκοπος συνδέεται τότε με ένα Λοστρόμον του «Χαμψάϊρ», τόν Τζάκ Μπρόν, διά μέσου του όποιου έρχεται εις έπαφήν με τό πλήρωμα. Γνωρίζεται τότε με δύο 'Ιρλανδούς του πληρώματος, ό ένας εκ των όποιων εινε άπερισσός εις τό διάμέρισμα των πυρομαχικών, και τούς πείθει νά τοποθετήσουν εντός του σκάφους δύο βόμβας με μηχανήνα.

Τήν 4ην 'Ιουνίου ο Λόρδος Κίτσενερ καί τό επιτελείον του άνεχώρησαν από τό Λονδίον με ειδικήν άμαξοστοσίαν. Οι άπομνημόνια εδωροδοτούν τήν έπομένη οί δύο 'Ιρλανδοί ναύται, πού είχαν πάρει μίαν μικράν άδειαν, επιβιβάζονται πού «Χαμψάϊρ» με τας δύο βόμβας, κρυμμένες μέσα εις ένα δέμα κουβερτάν, πού δέν προκάλούν κανέναν τήν ύποψιν, αφού πρόκειται νά ταξιδεύουσιν προς βορράν, όπου κάνει φοδερόν κύρο.

Ο Λόρδος Κίτσενερ επιβιβάζεται επί της Γιουτλάνδης, δέν έπρόσεξαν όσον έπρεπε τό γεγονός και τήν 5ην 'Ιουνίου πλένεν ή σειρά του καταδρομικού.

Τό καταδρομικόν «Χαμψάϊρ». Εις τό παρατιθέμενον άνω σχεδιάγραμμα, σημειούται τό μέρος όπου κατεβυθίσθη τό σκάφος.

Συμμαχούς ο τραγικός θάνατος του άκροτήτην Κίτσενερ. Τό καταδρομικόν «Χαμψάϊρ» έβυθίσθη, ως γνωστόν, προς βορράν της Σκωτίας, πλησίον των 'Ορκάδων. Ποιος όμως έπρόκλεσε τήν καταστροφήν αυτήν ;

Εις τήν άρχην όλοι ύπέθεσαν ότι τό καταδρομικόν προσέκρουσεν εις νάρκας πού είχαν τοποθετηθί από ένα γερμανικόν υποβρύχιον. Έπειτα έπλαν ότι έτορπιλλισθι από τό υποβρύχιον αυτό.

Η δεύτερη αυτή έκδοχή έβασίζετο εις ένα σημείωμα πού εύρέθη μέσα εις μίαν φιάλην τών Νοεμβρίων του 1916 εις τήν Νορβηγίαν. 'Ιδού καί τό τραγικόν σημείωμα κατά λέξιν : «Καταδρομικόν «Χαμψάϊρ». Είμεθα άκόμη ζωντανοί, άλλα πόσον μας μένει να ζήσωμεν άκόμη; Η βάρκα μας κάνει άθρονα νερά. Δέν θα κρατήσθ πολύ άκόμη. Η ξηρά εινε πολύ μακράν και δέν διακρίνεται. Χαίρετε όλοι ! Είμεθα βέβαιοι ότι θα εκδοίκαθε τόν τραγικόν θάνατον μας. Έτορπιλλισθμεν δύο φορές και δέν έπροσφθάσαμε νά κτηνώμεν τό υποβρύχιον, πού εζησανίσθη άμέσως, ενώ ήμεις έβυθίζομεθα. Είμεθα πέντε εις μίαν βάρκαν, εξήντηνέμιον από τήν κυπλάσαν. Εινε ο τελευταίος μας άποχαιρετισμός αυτός. Έάν εύρη κανείς τό σημείωμά μας, παρακαλείται νά το παραδώσ εις τήν κυρίαν Σμή, εις τό Σούθ Σέλντν».

ΝΕΑΙ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τό γεγονός ότι τό σημείωμα αυτό εύρέθη έξη μήνας μετά τόν τορπιλλισμόν και παρά τας άκτής της Νορβηγίας δέν ήτο καθόλου ύποπτον. Πράγματι, τό φηδό τό Σταθάρεν, όπου εύρέθη τό σημείωμα, άπέχει μόλις 450-χιλιόμετρα άνατολικάς τών 'Ορκάδων. Έν τούτοις εδωμορυνήσαν άμεσώτα επί τής ύπ' αληθείας του σημειώματος και έπιστεύθη πάλιν ότι τό «Χαμψάϊρ» προσέκρουσε μάλλον επί νάρκης. Μία δε έπίσημος έκθεσις του γερμανικού Ναυαρχείου λέγει ότι «τήν πρωίαν της 29ης Μαΐου 22 νάρκα έτοποθετήσαν από τόν πλοιοκίνη Μπίττρεν τού υποβρυχίου 75, δυτικώς

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Έχει πλέον πιστοποιηθί διά πολλών πειραμάτων, ότι ο ταύρος έρεθίζεται όλος ιδιαιτέρως από τήν θείαν του κόκκινον χρώμας. Επί του γεγονότος αυτού, σπριζείται άλλως τε ο έρεθισμός των ταύρων στίς Ισπανικές ταυρομαχίας. Η έξήγησις τής μανιώδους αυτής άποστροφής δέν εύρέθη άκόμη, όπως και ή τής έπίσης μεγάλης άποστροφής πού έχουν γιά τό γαλάζιο χρώμα τό άρπακτικό ζώο της ζούγκλης, και ιδιαιτέρως ή τίγρις. Τό «Γισπιτόν» Έρευνών επί της ζωής των θηρίων» της Βομβάνς άναφέρει διάφορα σχετικά παραδείγματα και μεταξύ των άλλων ότι τίποτε δέν εινε δυνατόν νά πορκινήσθ μίαν τίγριν νά έπιτεθί έναντίον ζώων πού εύρίσκει νά εστ σταβλο, του όποιου οι τοιοχοί ή το περιφράγμα έχουν έντονον γαλάζιο χρώμα. Τήν άνακόλυνσι αυτή πρόκειται νά χρησιμοποιήσουν εις εύρεσιν κλίμακα εις τας 'Ινδίας διά τήν προφύλαξιν κατά του φοδερού αυτού θηρίου.

Ανω : Ο περιφημος κατάσκοπος Έρνστ Κάρλ με στόλιν ύπαξιωματικού.

Κάτω : Ο Λόρδος Κίτσενερ, ο όποιος επέβη πού κατεβυθίσθενος μυστηριωδώς καταδρομικού «Χαμψάϊρ».

ας. Αι δύο βόμβαι έχουν τοποθετηθί εις τό διαμέρισμα των πυρομαχικών τό μηχανήμα των άρχίζει νά λειτουργεί. Οι δύο ναύται κατάρθωναν νά επανέλθουν εις τήν ξηράν με τήν ίδιαν άμαξάν πού μετέφερε τόν Λόρδον Κίτσενερ.

Η συνέκεια του τραγικού έπεισοδίου εινε γνωστή : αι δύο βόμβαι έξερράνησαν, μετέδωσαν τό πυρ εις τά πυρομαχικά και τό σκάφος άνεναντάκη εις τόν άέρα.

Η έπιτυχία αυτή έπαισε τούς Γερμανούς ότι θα ήμπορούσαν ν' άνατινάξουν όλοκληρον τόν άγγλικόν στόλον με τήν εφαρμογήν τής ίδιας μεθόδου. Κάποιος δε συνεννοείτο με τούς 'Ιρλανδούς ναύται πού ύπηρετούσαν εις τά πλοία του στόλου και όπιντες θα εύρισκαν μίαν καταλληλήν ευκαιρίαν διά τήν πραγματοποίησιν ενός τόσον τρομερού σκόπου.

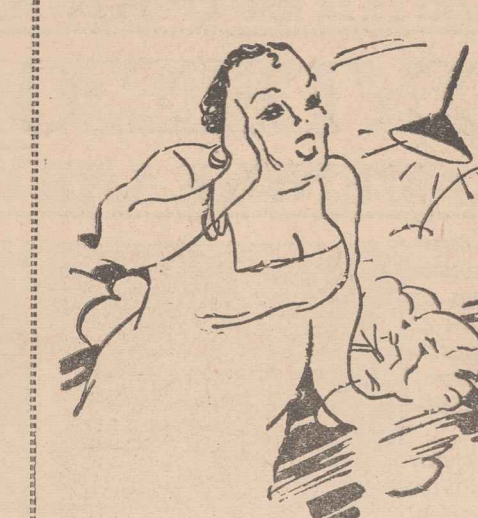
Ο καταλληλότερος άνθρωπος διά τήν πραγματοποίησιν του φοδερού σκόπου εινε ο 'Ερνστ Κάρλ. Άποκαλύπτεται όμως από τούς 'Αγγλους και άναγκάζεται νά φύγη με τήν γυναίκα του.

Καταφεύγει εις τό Άλτορν, πλησίον της μπέρς του Τζάκ Μπρόν, του Λοστρόμου του «Χαμψάϊρ». Έκει παρουσιάζεται ως φίλος του τελευταίου αυτού, πνιγμένος κατά τήν άνατίναξιν του πλοίου. Άλλά και πάλιν άποκαλύπτεται, άναγκάζεται νά φύγη, συλλαμβάνεται όμως όταν έπιστρέψε διά νά παραλάβη τήν σύζυγον και τήν μικράν θυγατέρα του. Περιέρχον όμως ! Οι 'Αγγλοι, άν και γνωρίζουν τόν ρόλον πού έπαιξε, δέν τόν καταδικάζουν εις θάνατον, άλλα τόν φυλακίζουν δι' άλλας αήθας... Και έπειτα από μίαν άποτυχούσαν άπόπειραν κατάρθωνει νά δραπέτευσθ.

Συλλαμβάνεται πάλιν και πρόκειται νά τυφεκισθ, άλλα σώζεται με τήν άνακομήν. Οι 'Αγγλοι δέν άπελάτουν και καταφεύγει εις τήν Γερμανίαν, όπου παρασημοφορείται διά τό κατόρθωμά του. Τώρα ο 'Ερνστ Κάρλ, ο άνημέρος πού έσκότωσε τόν Κίτσενερ, έξ εις τήν Μπριντγκέραν της 'Ιταλίας, εύτυχισμένος με τήν οικογένειάν του.

Μια νύχτα στην Κοκκινιά... ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΠΟΥ ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΝ ΤΑ ΠΑΛΙΑ

Μερακλήδικους ναργιλέδες μας. Και καφές ο άσπρος καπνός του τουμπεκίου άνεβάνει ανάλαφρα ψηλά θάλπουμε νά ξεπροβάλλουν άνάμεσα στά δακτυλιδικα πού σχηματίζει γελαστές, συμπαιτικές φυσιογνωμίες άγαπημένων μας προσώπων πού δέν υπάρχουν πλέον εις τήν ζωήν.

Απόψε, άς μη μεθύσουμε τό δάδελφια, με κρασί...

Ας μεθύσουμε άπόψε με τό πικρό ποτό των άναμνήσεων άς πλανέψουμε άπόψε τό νού και τή φαντασία μας με τό σορόρι των νοσταλγικών καυμών και άς άφήσουμε τήν ψυχή μας νά σωρή και νά ταξιδεύσθ επάνω εις τά φτερά των μακροσφύτων τραγουδιών τής λαγυμένης 'Ανατολής.

Μικρή εινε ή συντροφία μας. Λίγοι παλαιοί, του παλπού καιρού νοσταλγοί, συντροφοί και καρμιά κοπέλλα μαζί.

Βέροι 'Ανατολίτες άκαμάτες όλοι, μόλις άπλώθηκε τό υποδελτικό κυκτερινό σκατόδι, άφινουμε τήν πολυθρόνου και άλόφωντον πόλιν γιά νά ταξιδέψουμε στίς άναμνήμες μας χωρίς πού, άλλωστε, εινε τώρα τόσο κοντά μας, ώστε φθάσμε στό τέμα τό ταξείδι μας χωρίς καλά-καλά νά τό καταλάβουμε.

Πεζεύουμε στήν είσοδο της πρώτης προσφυγοσυλλέξεως πού βρίσκεται στήν πόλιν μας και άφινουμε τούς έαυτούς μας νά πλανηθούν στά άτελείωτα στενοσκάκα της. Οι ίδιες πάλι τυφωρές είδυλικές σκηνές μας κάνουν κάθε τόσο νά ανακοπήμε τό όθμα μας όπως άλλοτε τόν παλιό καιρό στίς χαμένες έκείνες πολιτείες. Σε κάθε ντουρούκι και σέ κάθε τοιαυτή σκακιά τυφωράς ζευγάρια μιλούν και λένε τούς καύσιους των έκ έξορλογούνταί τούς πόθους των. Κανέναν πασάντζι δέν τά ταραξεί έδώ με τόν κρότον της μουσούρας του και έμεις προχωρούμε ήσυχα και ευλαδικά γιά νά μη άνακαλύψωμε τήν ύψαιαν Ιεροτελεσίαν... Όσο προχωρούμε τόσο οι δρόμοι εινε πιά φαρδιοί και πιά φωτεινοί.

Φθάσαμε στίς λήτζες και στή ταοραία 'Από ένα καφενέ θναινουν οι γλυκύτατοι ήχοι ενός νοσταλγικού, μελαγχολικού άμιαν.

Διαβάζουμε τήν έπιγραφή του καφενέ πού τήν φωτίζει ένα θαμπό ηλεκτρικό γλυομπίκι.

Καφεενόιν ή Καλή Πατρίδα ! Τί δέν λέγει και τί δέν συμβολίζει ή απλή αυτή έπιγραφή ! Όλα τά λέγει... Έκφράζει τούς καυμούς των ζεντεμετιώνων, τόν πόνο των γιά τήν ύψαιαν πατρίδα πού έχασαν και τήν έλπίδα των πως καί έδώ πού τούς έρριξε ο μέγας άνεμοστροβίλος θα θρούν μιά πατρίδα έξ ίσου στοργική, έξ ίσου ύψαιαν και έξ ίσου καλοπαιραίετθ όπως ή πατρίδα πού έχασαν.

Μπαινουμε μέσα στήν «Καλή Πατρίδα» και καθίζουμε γύρω σέ ένα μικρό τραπέζι σέ μίαν άκρη.

— Τι θα πάρετε ; — Ό, τι όλος ο κόσμος. Ούζο και ναργίλε.

Ένα καραφάκι Άζαριού και 4 γιαδάκουσ ! Φωνάζει τό γκαρόνι και τρέχει σέ άλλη παρέα γιά νά πάρη άλλη παραγγελία.

Εινε Σαββατόβραδο άπόψε και ο καφενές εινε γεμάτος.

Ο 'Ανατολής έννοιε νά ξεκουρασθί τό Σαββατόβραδο. Τό φερώνωει εις μνήμην τής μαρτυρικής χαμένης πιά πατρίδας του.

Δέν άργησε νά μάς έλθη τό καραφάκι τό Άζαρηλίκου ούζου με τούς πλούσιους μεζέδες του και οι γιαδάκοι ναργιλέδες.

Ξενιτωμάστε όλωσδιόλου. Δέν άρκομαστε έξω από τόν Πειραιά. Είμαστε ή στό Βαϊνδράν ή στό Άϊδίνι ή στόν Βουρλά. Πινουμε και πάλι σάν άλλους τό τούπουρο μας και ροφούμε ήδονικά τούς

μερακλήδικους ναργιλέδες μας. Και καφές ο άσπρος καπνός του τουμπεκίου άνεβάνει ανάλαφρα ψηλά θάλπουμε νά ξεπροβάλλουν άνάμεσα στά δακτυλιδικα πού σχηματίζει γελαστές, συμπαιτικές φυσιογνωμίες άγαπημένων μας προσώπων πού δέν υπάρχουν πλέον εις τήν ζωήν.

Και ο άμιανές εξακολουθεί.

Ο γλυκός τραγουδιστής — θάνε σίγουρα από τίς φάκας ή από τό Σεβδικίο — άφίνει τη φωνή του νά ξεκύνεται σέ νότες γεμάτες πάθος και νοσταλγία και πόνο γιά τήν πολυαγαπημένη πατρίδα του, τήν όποιαν δέν πρόκειται νά ζηναίδη πιά ποτέ.

Όταν σταματούσε ο άμιανές, από μιά άλλη παρέα, πού ήταν εκεί κοντά, ακούγονταν οι περιπαθείς και γεμάτοι μυστήριο ήχοι ενός κανονίου. Τόσο μυστήριο, τόσο πάθος και τόση μελαγχολία έσκαρπούσαν οι ήχοι του πρωτογόνου τούτου μουσικού όργάνου, ώστε ο άδρυθος του καφενέ έσταμάτησε. Όλοι μας έπάθαμε ό,τι έπαθε ο άναζητών τήν πατρίδα του 'Οδυσσεύς, όταν εις τήν αύλην του βασιλέως των Φαίακων ήκουσε τόν αυλικόν τραγουδιστήν νά εξμνήν με τήν άύραν του και με τήν φωνήν του τούς ήρωας του Τρωικού πολέμου...

Ήταν ένα κλάμμα πού τό άκούσαμε όλοι με μιά κατανύξι εύλοκή.

Τέκνα τής 'Ανατολής θρηνηούντα τής πατρίδος των τόν θάνατον...

Ήνυμε άργά από τήν «Καλή Πατρίδα» και από τήν Κοκκινιά. Μας ειχε μεθύσει τό ποτό των άναμνήσεων.

Και όταν, έτσι μεθυμένοι, ένιμερμε νά κοιμηθούμε και όταν άκόμη ο ήνους μάς έκλεισε τό μάτια, μέσα στί' αυτήν μάς άνηκούσαν οι μελαγχολικοί τόνοι του άμιανέ του Σεβδικιού και οι περιπαθείς ήχοι του κανονίου, πού έπαιζε ο πρόσφυγας, πού ήταν σίγουρα από τό 'Ικόνιον ή από τήν Καισάρεια...

Όλη ή 'Ανατολή εινε τώρα γύρω μας, και όποιος θέλει νά δοκιμάσθ τήν γλυκύα του μυστηρίου της δέν έχει παρά νά κάμει ένα μικρό περίπατο λίγο έξω από τήν Άθήνα.

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

Από τήν μελέτη και τήν έρευνα της Ιστορίας προκύπτουν διάφορα και περίεργα πράγματα γιά τούς μεγάλους άνδρας του παρελθόντος.

Φαίνεται π. χ. ότι ο 'Ιούλιος Καίσαρ δέν άφινε τίποτε τό άκρηστομπίον εις κανένα κλάδον και εις καμμίαν έκδήλωση της ζωής, προκειμένου νά ύποστηρίξη τήν πολιτικήν του σταδιοδρομίαν και τήν μεγάλην φιλοδοξίαν του. Ο καισαρ ήταν από πτωχο σπίτι ενώ οι σύναγωνισται του εις τήν πολιτικήν παλαίστραν διά τήν έπικράτησιν εις τήν τερσπαιν Ρωμαϊκήν Άυτοκρατορίαν, είχαν εις τήν έξοχίαν των κοσμοεισα πλούτη. Και τότε ή πολιτική έστράτη από τό κρημα και όποιος διέθετε πολλά κρημα τά εζησφάζει κατά μέγιστον μέρος τήν έπιτυχίαν.

Ο 'Ιούλιος Καίσαρ κατά τήν δυσκόλην πρόσ τά άνω σταδιοδρομίαν του — πάλι ή ή άρχηγία των έν Γαλλία στρατευμάτων του δόση, ούδέποτε άναμενόμενν εύκαιρίαν πλουτισμού — ειχε όημιονογησει φοδερά κρέμ. Υπολογίζεται ότι αι ύποποχρώσεις του έναντι των πιστωτών του υπερέβαιναν, εις σμερινό νόμισμα, τά δύο δισεκατομμύρια δραχμές. Οι πιστωτάι του, όλοι άνθρωποι με μεγάλα sums, φέροντα και με μεγάλη έμπισθ στή Ρώμην, ένδιεφέροντο ιδιαίτέρως διά τήν έπιτυχίαν του Καίσαρος. Η άποτυχία του θα εσήμαινε όχι μόνον τήν πτώχευσιν του, άλλα και τήν άπώλειαν τερσπαιν ποσών διά τούς πιστωτάς του, πράγμα πού θα έφανε εις δυσκόλην θέσιν τούς ρικονομικούς, έν γενει, κύκλους της Ρώμης. Έξ άλλου ο 'Ιούλιος Καίσαρ, δέν έκρημοποιούσε τά κρηματα πού εδωκείτο μόλις διά τήν προσωπική του άνάγκη, άλλα έδωκείσε από αυτά με τρία μέρη, τό πρώτο εις τούς φίλους, τό δεύτερον εις τούς άλλους πολιτικούς, διά νά μόρρη νά εξαοκρί πείσιν επί' αυτών. Όταν πσαν καλά χρευστόντο έπληθύνοντο μία μέρα, πού έπληθύνοντο δέν ήταν ο άνάστας, πού έδωσαν μικρούς τραπεζίτες, στόν όποιον ενδύσαν πως τά τράνεμα, τά κρηματα, άλλα ο πανίσχυρος και καθόλου εύκολος Καίσαρ, του όποιου ήσαν τού λοιπού άναγκασμένοι νά άκαλουθίσουν όλες τας έπιθυμίες.

Όλη ή 'Ανατολή εινε τώρα γύρω μας, και όποιος θέλει νά δοκιμάσθ τήν γλυκύα του μυστηρίου της δέν έχει παρά νά κάμει ένα μικρό περίπατο λίγο έξω από τήν Άθήνα.

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Εις τόν άφρό της θάλασσας, όπως λέγει και τό λαϊκό τραγουδάκι, κοιμάται ο φίλος αυτός, χωρίς εις ένα στρώμα, τό όποιον έφανε και τό όποιον έπικέει τό ύπαιον.

ΠΟΛΛΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Μυιοσκότωμα : Ένα νέον σπόρ

Ίδού ένα νέο παράδειγμα του άργανωτικού πνεύματος των 'Ιαπωνίων. Διά νά έπιτύχη μεγαλύτεραν άπόδοσιν της κατά των μυών άκροατικής του όπυργείον 'Υγειής εις τό Τόκιο, έθέσπισε διάφορα θραυεία, τά όποια δίδονται μιά φορά τόν χρόνο, εις έκείνους πού κατάρθωναν νά έξολοθρεύσουν τόν μεγαλύτερον αριθμό μυών. Τά άστυνομικά τμήματα έλέγχουν τήν άκρίβεια του αριθμού των... θυμάτων.

Όύτω, μόνο εις τό Τόκιο έσκατόθηκον σέ μία μόνη μέρα 98.704.706 μυγες και άν κρίνι κανείς από τήν συρροή των πολιτών εις τά άστυνομικά τμήματα, φαίνεται ότι τό... σπόρ αυτό κερδίζει κάθε μέρα έδαφος.

Έννοείται ότι οι κυνηγοί μεταχειρίζονται διάφορα συστήματα : κτηπύχη με άνοιχτή παλάμη και από ψηλά, αίχμαλωσία με τη χούφτα και χρησιμοποίησης εύλου με μία καρφέσσα στήν άκρη. Τό τελευταίο τούτο σύστημα άπατεί μεγάλη έπιβλεπότητα και γι' αυτό δέν τό έφηρμόζουν παρά πολύ έμπειροί κυνηγοί.

Τό καλύτερο μέσο, έν τούτοις, εξακολουθεί νά εινε ή μυοπαγία, δηλαδή τό γνωστό χαρτί με τήν κόλλα.

Τό πρώτο θραυείο τό έκέρδισε ένας κάτοικος της συνοικίας του Σιτασί, ο όποιος παρυσίασε ρεκόρ, με έπίσημη έβεσάισι, 200.101 μυγών.

Η άλματώδης διάδοσις του τηλεφώνου

Ο Γράχαμ Μπέλ, ο έφευρέτης του τηλεφώνου, έλασε τό δέπλωμα εύρεσεπείας εις τήν Νέα 'Υόρκην εις τας 14 Φεβρουαρίου 1876. Η Γαλλία δε έχρησιμοποίησε τήν πρώτην τηλεφωνικήν συσκευήν εις τό τέλος του 1877.

Ποίαν τερσπαιν πρόδον έσημείωσαν έκτοτε τό τηλεφώνον ! Δέν εινε ύπερβολή άν λεχθί ότι τό μικρό αυτό μηχανήμα έγινε πλέον άπαραίτητο εις τήν σύγχρονον ζωήν. Εις 33 εκατομμύρια ύπολογίζονται τά τηλεφώνια πού χρησιμοποιοούνται σήμερα εις όλον τόν κόσμον, έξ ών τό ήμιον εινε αυτόματα.

Από αυτά 18 εκατομμύρια έχει ή Βόρειος 'Αμερική και 11 ή Ευρώπη.

Τά τηλεφώνια δε πού άναλογούν εις 100 ανθρώπους εινε κατά κράτη : 13,9 στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες, 4,6 στήν 'Αγγλία, 4,5 στή Γερμανία, 3 στή Γαλλία. Η Έλκας δέν άναφέρει στήν στατιστική αυτή.

Από τά 11 εκατομμύρια τηλεφώνων της Ευρώπης, 2.900.000 έχει ή Γερμανία, 2.100.000 ή 'Αγγλία και 1.300.000 ή Γαλλία. Εξ ών 450.000 στή Παρίσι και 850.000 στή Αθήνας.

Ο Μαθουσάλας των δένδρων

Τό νηριότερον δένδρον του κόσμου εινε ένα κυπαρίσι πού εύρίσκεται εις νεκροταφείον της Σαντα Μαρία ντελ Τούλε, εις τό Μεξικό. Τό δένδρον αυτό εινε ύψους 55 μέτρων και πλάτους 33. Κατά τούς ύπολογισμούς του Γερμανού βοτανολόγου Ουμπόλντ, τό νηριότερόν και παμπάλαιον αυτό δένδρον έχει ηλικίαν πέντε έως έξη χιλιάδων έτών.

Η μεγαλτέρα φορητή λάμπα

Ένα εργοστάσιον του Σικάγου κατέσκευσε τελευταίως μίαν ηλεκτρικήν λάμπαν με βολταϊκόν τόσον συνάμειας δύο δισεκατομμύριων κηρίων. Η λάμπα αυτή εινε έρωδιασμένη με έναν άναγκασιόκον κορβέτιν διαμέτρου ενός και ήμισιους μέτρων. Η τερσπαιν αυτή λάμπα, ή όποια ήμπορεί νά φωτίσθ ένα άντικείμενον έξ άποστάσεως 200 χιλιομέτρων θα χρησιμοποιοήθ από τήν αεροπορίαν ως κινητός φάρος.

Κατά τούς ύπολογισμούς ενός βετερολόγου τά 80 τοις εκατόν της βροχής πίπτουν εις τήν θάλασσαν και μόνον τά 20 τοις εκατόν πίπτουν εις τήν ξηράν.

Εις τήν Ν. 'Υόρκην ύπάρχει ένα έσπαιορίον άποκελαιοτικής δια παιδιά ηλικίας κάτω των δέκα έτών.

Ἡ «Ἥλεκτρα» εἰς τὸ θέατρον
Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ

‘Η Ζουχραέ

ΤΙ ΝΑ ΑΠΕΓΙΝΑΝ ΑΡΑΓΕ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΓΟΗΤΕΣ;
 ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΩΝΗΣ ΠΟΥ ΕΔΥΣΑΝ
 ΜΠΕΡΤΙΝΙ, ΜΕΝΙΚΕΛΛΙ, ΡΙΤΚΑΝΤΕΝ, ΜΑΣΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

της παλαιάς σχολής. Όλοι καλοί εις τους ρόλους των που επροκαλούσαν ριπή ουκινγηώσεως εις τους θεατάς, είτε περί ερωτικού δράματος επρόκειτο, είτε περί καταπληκτικών κατορθωμάτων κανενός φανταστικού ήρωος. Είς την δεύτεραν αὐτὴν περίπτωσιν ο περίφημος Μαιόστας ἐθαυμάζετο περισσότερο ἀπὸ όλους, ἐνῶ εἰς τὰ δράματα ἐρωτικῆς ὑποθέσεως, ο κόσμος ἐπρότιμούε τὴν Μηνρίτιν.

Η ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΟΙΑΣΩΝ

Ο ἀπολογισμὸς τῆς θερινῆς θεατρικῆς περιόδου

Ἑκλεκτὰ τραγούδια

‘Η ‘Αγάπη

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ANDRE LO'Y'

(Μήνυσις στο Διευθυντή του αστυνομικού τμήματος)

Κόρις Διευθυντά κτλ. κτλ.
Καταγγέλλω δυο ματάνια που μου κόβουν τον ύπνο με περσέζους απ' Αντίκου, με κυτταίνω ορθάνοκτα, όπου πάω να τα : μπρός μου, και στο νεύμα και στο δειπνο, και κυκλοφορούν στο νο μου περ' απ' τα μεσάνυχτα! Με θυμάνουν με περσάνουν πλάι μου οπισθοδούνε μουχουν κάνει το μυαλό μου πανδαιμόνιο βοή, Βλέπετε, κύρ' Αστυνόμε, τη ζωή μου απειλούν, κι έρχομαι να σάς ζητήσω και άσφαλεια ζωής! Με φωτιές κοντά μου παίζουν με με κάθουν κομμάιν ώρα. Παίζουν πλάι μου σαν παιδάκια νοιώθετε τη συμφορά μου; Διατάξτε να τα πιάσουν... Δεν μπορούσατε αστυνών φαλακή να μου τή έατε και τα δύο... μέσ' στην καρδιά μου; ΛΕΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΖΗΣ

δυθός ή τον είχε κόψει στα δύο κανένας τεράστιος καρχαρίας από κείνους που μυρίζονται σαν τα κοράκια τον θάνατο...

Την άλλη μέρα πέρασε απ' τον τόπο του ναυαγίου το εγγλέζικο ποτάρι «Ελέθ», το οποίο και παρέλασε τους ναυαγούς που συνήντησε εξηγητλημένους στη βάρκα.

Μά μήπως εινε αυτά τα δυο μονάχα; Θά μπορούσε κανείς ν' αναφέρει εκατό τέτοια δυστυχήματα σε ελληνικά καράδια που όφειλονται στον ύπουλο εχθρό των ναυτικών: την ομίχλη. Τον Δεκέμβριο του 1935 τρεις μέρες ύστερα από τα Χριστούγεννα το φορτηγό «Εκατόν τρις Δρακούλης» με φορτίο 7.500 τόννων άνδρακίτη έστειλε ένα απεινωμένο S. O. S. Είχε προσαρράξει στις Ιαπωνικές ακτές ελόνγ της επικρατούσης πυκνής ομίχλης. Τα περισσότερα κύτη πλημύρισαν από τα νερά και μονάχα ύστερα από υπερπρώτους αγώνες των γιγαντωνέικων ναυαγισωτικών κατωρθώθηκε να σωθούν οι άνθρωποι.

Το φορτηγό «Ελλάς» στις 12 Μαρτίου του 1936 προσπέρασε στο Θάλασση ανάμεσα στα φαράδια Ρουϊνέικων και Βάν Ντάις, έξω αφορμής και πάλι της ομίχλης.

Στις 4 Μαΐου άλλο δυστύχημα γυρούσε τους «Ελληνες ναυτικούς. Το φορτηγό «Κατίγκω» κοντά στο Ουζάν τρακάρε λόγω της πυκνής ισο-ισα ομίχλης με το Ιταλικό «Αουζιόν». Τα νερά μπήκαν στα κύτη. Ηρωικές προσπάθειες γίνονταν. Άντρικα παλεύουν οι Έλληνες θαλασσοπλοί. Άντρεϊκ. Μά τι να το κάνης; Το «Κατίγκω» θυθίζεται. Κι' έχει κι' εδώ την θυσίαν του πάλι ο Έλλην θαλασσοπλοί. Κατά την συγκρουσί πνίγνιτε παρασυρθείς από τα κύματα ο θερμοστατής Καρακάσης, από τη Χίο...

Γι' αυτό τη συγχάνουνται την ομίχλη. Γι' αυτό την φοβούνται. Γι' αυτό πέχουν μερικά οι ναυτικοί μας. Γιατί είνε ύπουλος εχθρός και χτυπάει μαχητικά και άτιμα. Γιατί δεν μπορούν να παλαύουν στήσης με στήσης παλληκαρισία εναντίον του. Κι' είνε στιγμές που απελπίζονται και θυμώνουν και θαλασσημούν και δεν ξέρουν τί λένε.

Αν ήμπορο το πλήρωμα. Αν ήμποροι κι' οι πλοίαρχοι στον άγωνα εναντίον της. Στους τελευταίους μάστιχα κοστίζει πιο πολύ το πράγμα. Αφού προτιμούν να σκοταθούν παρά ν' αφήσουν τη γέφυρα πολλές φορές. Ένα λακωνικό τηλεγράφημα που έληφθη πρό ήμερών στα ναυτικά γραφεία του Πετρωιάς λέει ένα σωρό πράγματα: «Το φορτηγό «Π. Κ. Κουμάντνας» κατεβυθισμένο είνε Άμπου Ζενίμα προς φάρτουν φωσφάτο δια Βόρουν Άμερική, προσπέρασε εις άμυθή θέση μεταξύ Σουζ και Λι. Με ποίον τρόπο; Δεν το ξέρω κι' εγώ. Μένος φορτώσεως, λόγω ομίχλης. Οι πλοίαρχος Διον. Σπαθής θεωρήσας ότι ποτον έβγινε το επαγγελματικόν του γόπτον ηυτοκτόνησε ελθνείς δια σφαίρας περιστρώον εις τον κρόταφον... Υστερα από όλα ταύτα πώς να μη έχουν βαρεία καρδιά καθώς σουλατσάρουν στο Τελεέη ή έξω απ' το Αιμεναρχείο περιμένοντας να ναυτολογηθούν οι ναυτικοί μας; Πώς να μην έχουν; Δεν είνε το κύμα που τους φοβίζει. Ας ξεπλύνει το νερό τη κουέερτα κι' ας βουτάει η πλώρη, κι' ας γυρίζει μ' άμέτρηση γληγορόδα η προπέλα απ' το σκαμναβέσσον στον άγωνα. Γινάσκε της θαλάσσης είνε οι μάρες κι' οι σφόντες. Τι θα κάνη; Οά της περάση. Καρπίαται είνε και θα λείψουν κάποιαν αλγή και θα μπουκατσάρη— ίδιο γυαλί γαλάζιο—ό άκωνός.

Μά της ομ'ιλης δεν υποφέρεται ο καμρός...

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΜΙΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ Ο ΣΒΑΝ ΤΣΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ! ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΟΧΑΝ ΝΑ'ΥΜΑΝ

Άλθινη φίλια μεταξύ Ευρωπαίου και Κινέζου δεν είνε εύκολη. Όσα γιατί ο Ευρωπαίος έχει κάτι τι ανώτερο, αλλά γιατί δεν συμφωνούν οι ιδέες των και πάντοτε υπάρχουν μεταξύ των διαφορές.

Η φίλια μου με τον συμμοιτητή μου Τσέν Βαν είνε μια εξαίρεσις του κανόνος. Γι' αυτό, όταν κάποτε είχα χάσει για αρκετές μέρες τον Τσέν, του πλε-

μιά ύπνρεσις, που θα έβλιν να την ξεπληρώσης σκοτώνοντας άντ' έμου τον Σβάν Τσού. Άλλα σου έκανε τίποτε κακό, αυτός;

— Ποτέ, αλλά τί μ' αυτό; 'Η Άδελφότης των Δικαίων των κατεδίκασε εις θάνατον, άργά ή γρήγορα θα τον σκοτώσουν. Έου είμαι νέος, έχει μπροστά σου ένα καλό μέλλον που θα καταστραφή άν

Ένας τύπος παλαιού Κινέζου

Κινέζα με την περιέργον εθνικίν της κόμμιαν

γράφωσιν στην Τσινάτσου Σαν θρανίσκο και και κείνος πρέ να με βοηθ. Καί καπνίζοντας την πίπα μου άκουσα τον Τσέν Βαν να τελειώνει έτσι την διήγησί του:

«... Αυτό εδω είνε το σπαθί, με το οποίο, κατ' έντολήν της «Άδελφότητος των Δικαίων», πρέπει να σκοτώω τον Σβάν Τσού. Τον Σβάν Τσού, που δεν τον ξέρω καθόλου, που δεν μούκανε ποτέ τίποτε».

Ο Τσέν έθγαλε από μια θήκη ένα σπαθί παλιάς κινεζικής τέχνης και το έβαλε στο τραπέζι, που ήταν μεταξύ μας. Άρχισα να θυμάμαι κάτι που μου είχε διηγηθί κάποτε ένας Κινέζος, όταν έμεινα στην Κίνα, οκετικώς με τον σπασμένο αυτόν: Πρό 2500 έτην, όταν ο Κομφούκιος έδιδασκε στην Κίνα, είχε ιδρύσει αυτόν τον σύλλογον με τους σφαπτικούς οπαδούς του για ήθικο - θρησκευτικούς σκοπούς. Έκτοτε η Ένωσις αυτή είχε κάνει πολλές τροποποιήσεις, χωρίς όμως ποτέ κανείς ως σήμερα να άπιστησιν στην κυρία της θείας άποψίσεως και τυφλής υπακοής.

«Τσέν, δεν πρέπει να κάνης αυτή την τρέλλα! Χέψου, είσαι εδω στην Άμερική και ή πράξις σου δεν θα είνε τίποτε άλλο παρά φόνος, άν σκοτώσης τον Σβάν Τσού. Μη φοβάσαι την γελισίαν αυτήν. Ένωσις. Όποτε θέλεις μπορείς να καλέσης την άστυνομία να σουλαρή τα μέλη της».

Ο Τσέν κούνησε το κεφάλι. — Άδυστον, Κροστέλλ. Αυτό άκριδώς δεν μπορεί να κάνω.

— Μά ποιος είνε, επί τέλους, αυτός ο Σβάν που πρέπει να πεθάνη;

— Ο Σβάν Τσού άθετός τον όρκον. Άποραστικώς ο άναστάς τον Κι' εγώ, έλα την τιμήν να όρισθί ά έκδικήσαι. Με ποίον τρόπο; Δεν το ξέρω κι' εγώ. Πέρασαν μερι ά λεπτά της ώρας. — Γιατί δεν φωνάζεις, Τσέν; ρώτησα. — Θα ήταν άνώφελο. Άργά ή γρήγορα τα μέλη της θα με άνεκάλυπταν και θα έπρεπε να ζω υπό την σπδήν του Δαυοκλέους. 'Η τιμωρία θα ήταν χειρότερη απ' τον θάνατον... — Καί πότε πρέπει... — Μουδωσαν προθεσμία μιας έβδομάδος, ή οποία όμως και κύτταζε το ρολόι του άκριδώς άκριδώς σε είκοσι λεπτά.

Σε είκοσι λεπτά ή φωνάζα τρομαγμένος.

— Τίποτε, κανείς δεν μπορεί να με σώση. Άλλ' αφού ήρω την άποφασί πρέκει να σου πώ τί σκέπτομαι για να καταλάβης άργότερα.

— Τι θέλεις να ής μ' αυτό, Τσέν; Όχι βέβαια.

— Άκριδώς αυτό

καταλάω, κύττωσαν στην πόρτα. Ο ύ-κάνης αυτή την πράξη, εγώ είμαι νέρος και θα την κάνω άντι για σένα. Έτσι θα ξεπληρώσω το χρέος μου και οι «Δίκαιοι» θα νομίσουν ότι το χέρι σου κράταε το σπαθί!

— Όλε, άπήντησε ο Τσέν, πολύ με συγκινεί ή προσφορά σου και σε εύχαριστώ, αλλά δεν μπορώ φυσικά να την δεχθώ. — Τίποτε δεν είνε αδύνατον και θα το κάνω, Τσέν, αλλά μόνον θέλω το σπαθί, γιατί βέβαια θα ξέρεις ότι ο Σβάν Τσού πρέπει να πεθάνη από το όπλο των «Δικαίων».

Την ίδια στιγμή έδωε το σπαθί, που ήταν επάνω στο σκαμνί και με άστραπια κίνηση έκανε να το άποσεί.

— Ο πατέρας σου έσωσε έμένα και την οικογένειά μου από την πείνα και ποτέ δεν ήμπορα να το εκφράσω την ευγνωμοσύνην μου. Τώρα θέλω επί τέλους να ξεπληρώσω το χρέος μου.

— Όστε έτσι, ο πατέρας μου σε έσωσε. Πότε; δεν το θυμάμαι, αλλά δεν ξέρω και το όνομά μου.

— Αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Είμαι... — Ο Τσέν πετάχτηκε τρομαγμένος. Με μία σύντομη άπότομη κίνησι τραβήξε το μαντίλι από το πρόσωπό του έποκείπτου του και άπέσπασε αά μάσκα. Είδα και τους δυο να άνατινάζωνται. Το σκαμνί έπεσε με θόρυβο κατά γής και μέσ' αυτό τον κρότο άκουσα τη φωνή του Τσέν να ψιθυρίζει:

— «Ο Σβάν Τσού! Ο ίδιος ο Σβάν Τσού! Λος της Άδελφότητος των Δικαίων».

— Λένε λοιπόν. Χωρίς άλλο, θα ήρθες να μου ήπες ότι ή προσέσμία μου ήλνει. Γιατί να μου υπενθυμίζης κάτι τι που δεν το ξέρω...

Είδα πώς ο ξένος ήλπισσε τον Τσέν. Καί τονίζοντας κάθε συλλαβή, έλεγε:

— Έχεις λάθος, Τσέν! Δός μου το σπαθί της Άδελφότητος και θα σκοτώσω εγώ, άντ' έμού, τον Σβάν Τσού.

Μακριά απητή άπλώθηκε στο δωμάτιο.

— Πώς, τραύλισε τέλος ο Τσέν, θα σκοτώσης άντ' έμού τον Σβάν Τσού; Γιατί;

Στο σκαμνί μεταξύ αυτού και του Τσέν έλαμπε το μακρύ σπαθί.

— Ο Σβάν Τσού ήθεπσε τους νόμους της Άδελφότητος. Άλλά ξέρεις, Τσέν, ότι υπάρχει ένα ρητό, το όποιον ουδέποτε παραβιάζουμε: «Μην ξενώσης ποτέ έ'αν φίλο, μη ανχωρήσης ποτέ έ'αν εχθρό».

— Το ξέρω, είνε ο Τσέν και ύποθετω ότι ο Σβάν Τσού είνε εχθρός σου.

— Καθόλου, Τσέν, αλλά ο πατέρας σου ή φίλος μου.

— Ο Τσέν άνηγάθηκε στο σκαμνί του και ήπρε ένα τσιγάρο.

— Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω ό πατέρας μου ή σου είχε προσφέρει καμ-

JOHAN NEUMANN

Ημετανάστευσις εις Παλαιστίνην

Εις τους μεταπολεμικούς χρόνους είχε σημειωθεί ισχυρόν ρεύμα μετανάστευσις Έβραίων προς την Παλαιστίνην. Το 1925 είχε σημειώσει ρεκόρ με 33801 μετανάστες.

Η εχθρότης των μουσουλμανικών πληθυσμών, ή όποια κατέληξε στις άσμηπρές παραχές του 1929, άνεκόμε αά σπότης την κύψιν. Το 1931 δέν εισήλθον εις Παλαιστίνην ή 4075 Έβραίοι. Άλλ' ή καταδίωξις των έθνικοσοσιαλιστών και ή άθλιότης ή επικρατούσα εις την Πολωνίαν, έθρσαν πολλούς Ευρωπαίους Έσραηλίτας να εγκατασταθούν εις μίαν χώραν την όποιαν ή παγκόσμιος κρίσις δέν είχε εισέτι έμπράσει εις την άείλογον οικονομικήν της άνάπτυξιν. Ούτω αά 4.075 Έβραίοι του 1931 έγιναν 9.553 το 1932, 30335 το 1933 και 42359 το 1934. Οι μετανάστες του 1934 προήρχοντο εκ Πολωνίας 16829, εκ Γερμανίας 7010 και εκ Ρουμανίας 1751.

Σήμερα έναντι των 600.000 Άράβων υπάρχουν έν Παλαιστίνη 300.000 Έσραηλίται. 'Η Έλ Άβίβ, πόλις κατ' έξοχην Έσραηλιτική, ίδρύθη το 1910 στους άμυθώεις και άγόνους λόφους της περιούχης της Γιάφφας, πόλεως άποκλειστικώς άραβικής.

Το 1932 είχε 45.000 κατοίκους και σήμερα ο πληθυσμός της υπερβαίνει τίς 100.000. Υπερβαίνει ως εκ τούτου, με την άμερικανικήν και υπερνεωτεριστικήν της όφιν την άρχαίαν και έρραν Έβρουσάλημ, ήτις περιλαμβάνει 40.000 Άραβας και 30.000 Έβραίους, και την γειτονικήν της Γιάφφας, τόσον ήρεμον εις το μέσον του δάσους των πορτοκαλιών της.

Η Ιαπωνική μύρα

Πρό του ευρωπαϊκού πολέμου, τρεις χώρες ήσαν οι μεγαλύτεροι έξαγωγείς ζύθου: ή Άγγλία, ή Γερμανία και ή Αυστροουγγαρία. Μετά τον διαμελισμόν της Αυστρίας Μοναρχίας διά των συνθηκών της ειρήνης, διάδοχος αυτής εις την έξαγωγήν του ζύθου έγένε ή Τσεχοσλοβακία. Κατά τα τελευταία χρόνια όμως έμφανίσθηκε νέος συναγωνιστής στην παγκόσμιο άγορά του ζύθου, ή Ιαπωνία, ής όποιος ή έξαγωγή, που ήτανε 30.000 εκατολίτρα το 1913, έφθασε το 1933 τίς 250.000. Ταυτόχρονα ή έξαγωγή της Γερμανίας έπεσε από 941.000 εκατολίτρα στις 225.000, ή της Άγγλιας από 1.069.000 στις 346.999. Κυρίως έμεινον ή έξαγωγή ευρωπαϊκού ζύθου στην Άσία. Ο γερμανικός ζύθος, που είχε το ρεκόρ, έπεσε από 242.000 εκατολίτρα το 1929 εις 50.000 μόνο το 1934.

Έκείνο το όποιον βοηθεί ιδιαιτέρως εις την διάδοσιν του Ιαπωνικού ζύθου, είνε ή καταστάσι τιμή του. Φαίνεται ότι ή τιμή, εις την όποιαν ή Ιαπωνία πουλάει τον ζύθον της, δέν θα εκάλυπτε ούτε την αξία των κενών φιαλών και των πομάτων του γερμανικού ζύθου. Υπό τούτασι συνθήκαι ο συναγωνισμός καθίσταται, φυσικά, αδύνατος.

— Έγχετε ύφος κουρασμένο και λυπημένο σήμερα.

— Φυσικά. Έπειτα από την βυελλόδη νύκτα που έπέρασα!

— Πώς; Εγώ δέν άκουσα τίποτε.

— Μά έσείς φίλε μου, δέν μένετε στο σπίτι μου.

Πότε εφευρέθη το μολύβι

Οι γερμανικές έφημερίδες άνέγραψαν πρό όλων ήμερών ότι πρό 175 έτην, τον Σεπτέμβριον του 1761 δηλαδή, ο Κάσπαρ Ράμπερ ίδρυσε εις το Στάιν παρ ά την Νυρεμβέργην, το πρώτο εργοστάσιον μολυβιδίων που έγινε στον κόσμο.

Το μολύβι όμως ήτο γνωστό από πολλά χρόνια πριν. Πρώτη φορά γίνεται λόγος περί αυτού το 1350 και οι καλλιτέχναι ιδίως ένδιαφέρονται γι' αυτό. Το μικρό τουτό σήμερα, άπαράφωτο άντικείμενο, άντιπροσωπεύει εις την εξέλιξιν του ένα τμήμα της εξέλιξεως της τέχνης και ο Ράμπερ φαίνεται σαν να είχε προαισθανθί τον μεγάλον ρόλον που θα έπαιζε ή τελειοποιημένη εφευρέσις του εις την πρόδοσιν της μορφώσεως και του πολιτισμού, εις την πρόδοσιν της ζωγραφικής τέχνης, ής συγγραφικής καί λογιου. Κατά τα άλλα το μολύβι δέν άλλαξε πολύ από τότε έκτός του τεραστίου άθρυσου μολυβιδίων που χρησιμοποιούνται σήμερα εις όλον τον κόσμον.

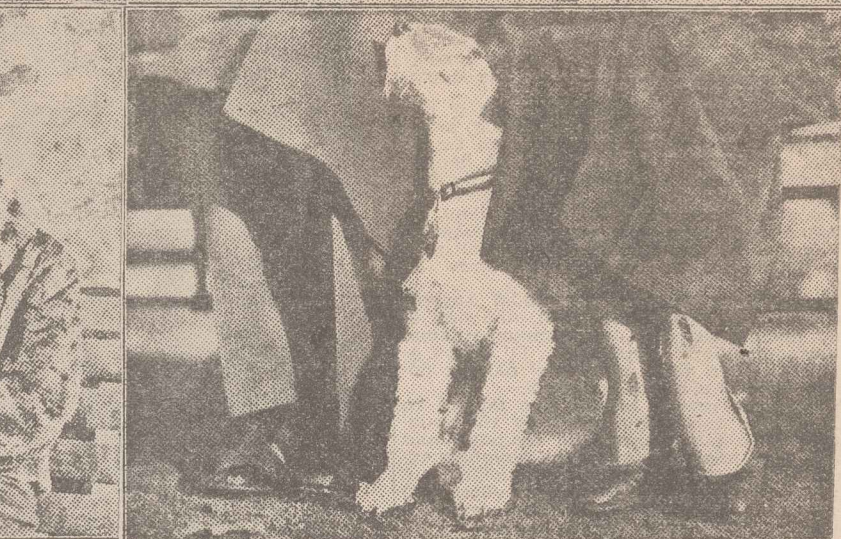
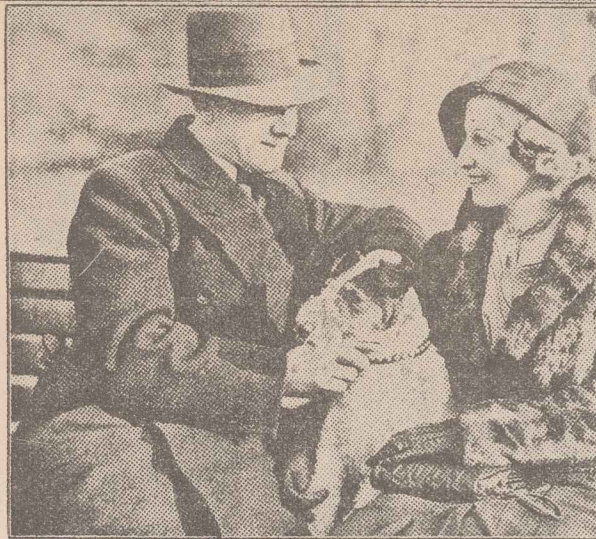
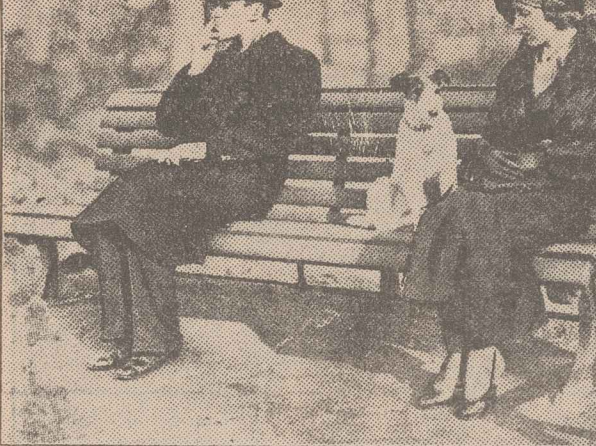
Παλαιά φοιτητικά έθιμα

Το 1436 οι φοιτηταί του Πανεπιστημίου του Τουρύνου ήσαν τελείως άδοκτοι, και είχαν ειδικά προνόμια. Έδικο-

Ιστορία χωρίς λόγια

ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΚΡΑΔΑ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΖΩΑ...

Ένοτανανέ του φωτορεπόρτερ του «Έργου» κ. Μ. Γελούδη

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ηθέλε παρέα

Ο δικηγόρος: Κουράγιο, αύριο θα καθήσης εις την ηλεκτρικήν καρέκλα. Ποιά είνε ή τελευταία σου έπιθυμία;

Ο κατ'άδικορος: Έπιθυμώ να μου κρατάτε το χέρι έως την τελευταία μου στιγμή...

Η πρώτη άνάπη

Ο Κάρολος παντρεύτηκε την πρώτη του άγάπη.

— Έγχετε μεγάλο μνημονικό γιά να την θυμηθί.

Οικονομειακή τοικυμία

— Έχετε ύφος κουρασμένο και λυπημένο σήμερα.

— Φυσικά. Έπειτα από την βυελλόδη νύκτα που έπέρασα!

— Πώς; Εγώ δέν άκουσα τίποτε.

— Μά έσείς φίλε μου, δέν μένετε στο σπίτι μου.

Εις το δικαστήριο

Ο δικαστής: Είσαι έθεταίος ότι ο κατηγορούμενος άπετείνετο σε σε και σε άπέκαλεσε άκατάστρο;

Ο μνηστής: Δέν γνωρίζω κανένα άλλον εις τον όποιον θα μπορούσε ν' άποσπεί αυτό το όνομα...

Τα υπαρπούνια

Εις το εστιατόριον ο πελάτης άναλαύπτει στο μπαρμπαζίνι δύο τριχές.

— Σε παρακαλώ, τί τριχές είνε αυτές; παραπονείται στο γκαρσόνι.

— Μά, κύριε μου, είνε υπαρπούνια μέμ... μουστακία!

Παρ'Εξήντησις

Μέσα στο διαμέρισμα του τραίνου ταξιδεύουν μία κυρία με το σκύλο της και μία άλλη κυρία.

— Η κυρία χωρίς σκύλο: Σας παρακαλώ πάρα πολύ, αφήστε το σκυλάκι σας να πάη στο διάδρομο, γιατί αλθάνω ένα άνα πολλά στο πόδι μου.

— Η κυρία με το σκύλο: Ά! Μα κυρία, μακριά. Τοτό. Η κυρία έχει ψάλας...

Νέα από τη θάλασσα

Εις το Ιχθυοπωλείον. Ο ψαράς προς τον πελάτην:

— Τι τα κυττάζεις τόση ώρα τα ψάρια;

— Τα έρωτώ τί νέα έχουν από τη θάλασσα.

— Καί τί σου λέγουν;

— Πώς λείπουν πολύ καιρό και δέν ξέρουν τί γίνεται...

Γυναίκες οικονομίες

Μεταξύ δύο συζύγων:

Η γυναίκα: Μου είνε πολύ οικονομός. Της δίνα έκατόν και χρησιμοποιεί μόνον πενήντα.

Η ιδική μου είνε πολύ περισσότερον οικονομός. Είνε εξήντα χρόνων και χρησιμοποιεί μόνον τα είκοσι πέντε.

— Μάλιστα, κύριε, σκεπάζω τίς κόρες μου να τις παντρώω. Όταν φθάσουν εις τα 19...

— Και αν ύποσθωμεν ότι δέν το κατορθώσης;

— Τότε θα μέινουν στα 19, έως να τα κατορθώσης.

Εις το δικαστήριο

Ο δικαστής: Είσαι έθεταίος ότι ο κατηγορούμενος άπετείνετο σε σε και σε άπέκαλεσε άκατάστρο;

Ο μνηστής: Δέν γνωρίζω κανένα άλλον εις τον όποιον θα μπορούσε ν' άποσπεί αυτό το όνομα...

Τα υπαρπούνια

Εις το εστιατόριον ο πελάτης άναλαύπτει στο μπαρμπαζίνι δύο τριχές.

— Σε παρακαλώ, τί τριχές είνε αυτές; παραπονείται στο γκαρσόνι.

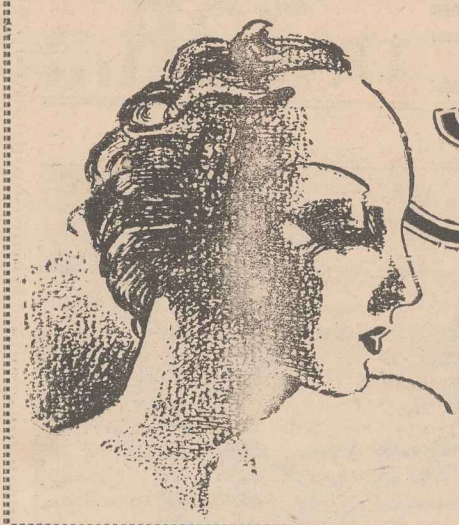
— Μά, κύριε μου, είνε υπαρπούνια μέμ... μουστακία!

Παρ'Εξήντησις

Μέσα στο διαμέρισμα του τραίνου ταξιδεύουν μία κυρία με το σκύλο της και μία άλλη κυρία.

— Η κυρία χωρίς σκύλο: Σας παρακαλώ πάρα πολύ, αφήστε το σκυλάκι σας να πάη στο διάδρομο, γιατί αλθάνω ένα άνα πολλά στο πόδι μου.

— Η κυρία με το σκύλο: Ά! Μα κυρία, μακριά. Τοτό. Η κυρία έχει ψάλας...

Η μόδα

Τα μοντέρνα μπιζού

Λέγοντας «μπιζού» δεν εννοούμε απαραιτήτως πολλάκις αντικείμενα. Τα χρυσά, τα πλατινένια, τα διαμαντικά κλπ. δεν φορούνται παρά μόνον το θράσος και εξαιρετικώς στους μεγάλους χορούς και στις δεξιώσεις. Την ημέρα, η κομική κυρία αρκείται εις τα μπιζού (σπαρτί), δηλαδή εκείνα που έχουν κατασκευασθεί από μικρό υλικό και των οποίων το ενδιαφέρον έγκειται στην εκλογή της αποκρύψεως, του χρώματος ή της διακοσμητικής έντυπώσεως.

Οι καλλιτέχναι κοσμηματοποιοί, για ν' αντικαταστήσουν τους πολυτίμους λίθους, εκλέγουν με πολλήν εκλεκτικότητα υλικά ως το φύλλο, το κέρατο, τον γαλάδιο, το ζεφύρι, το γυαλί ή και ώριμα απορρίμματα της διαμαντικής κλπ., τα όποια παρουσιάζουν με την άριστη προσαρμογή πλαστική ύλην.

Πρόκειται πάντως περί θαυμασίων υλικών, των οποίων το χρώμα ή σπινθηρίστις, οι ιριδισμοί συνδυάζονται με τον πολυτιμότερον λίθον.

Τα μοντέρνα γυναικά, με πολλήν λογική, δεν έννοι τα κοσμήματα αυτά, που δεν έχουν πραγματική αξία, ν' αντικαταστήσουν τα υπεροπότερα κοσμήματα... Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο τους παρακωρεί άλλους ρόλους, οι οποίοι είναι και πρακτικοί.

Το σπαρτί μπιζού λοιπόν είναι ως επί το πλείστον ένα άναγκαιον εξάρτημα της τουαλέτας. Είναι ένα κομμάτι, μία αγκράφα, μία πόρπη.

Ενα παριάνο κατόστημα λανσάρει τελευταίως μικρούς θερμότητας αλυσίδας, με μεγάλους κρίκους, που φορούνται γύρω από τον λαιμό και έχουν εις τα άκρα από μία μικρή τσεπούλα, στην οποία τοποθετούν το μπιζού τους, τα σπαρτί, χρήματα κλπ.

Επίσης ένα μεγάλο κλπ του κορσά που εις σύγχρονους φιλολόγους άρματος. Όμοιος ή ζώνη-σπαρτί ενός άλλου Οίκου έχει ως ελατήριο την τάση προς το φέλιμον.

Τα καλλιτεχνικά κομμάτια αν και έχουν λανσάρει πρό πολλού, εξακολουθούν να μας γοητεύουν με την άπειραν των σχημάτων των: Είπαμε ως τώρα χρυσά και άσημενα σαλινκαράκια, «φυσικά» κοχύλια, λουλούδια από γαλάδιο ή πορσελάνη, καθρεφτάκια, καρδία, υλικά κάστανα και... και... και...

Κάθε μεγάλος οίκος κρέμει το «άποκλειστικό» του κομμάτι ή την πόρπη του. Άς μη λησμονήσουμε όμως και την σφαγίδα με δουλοκέρη, που στολίζει αρκετές ζώνες, που αποτελούν την τελευταίαν λέξη.

Τα στρογγυλά ή τετράγωνα κομμάτια από δέρμα, φελλό ή γυαλό δεν ήμπορούν να συγκριθούν με κοσμήματα φανταζι, αλλά πολλές φορές ζώνες πλησιάζουν την τέχνη του πραγματικού λεπτογυφτού με την ωραιότητα της εργασίας και των ορεκτικών πλούτων του χρησιμοποιούμενου υλικού.

Επίσης, έκαμαν την εμφάνισήν των δακτυλίων ζώνες από σπινθηρισμένο και χρυσότυπο δέρμα ή γανιρισμένο με χρυσισιότες πέτρες.

Ένα θαυμάσιο πρωινό σύνολο που ελάνσαρε η λαίδη.

ΤΟ ΚΟΜΨΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μία αναπαυτική γωνιά στο κώλ ενός μοντέρνου σπιτιού. Συνδυάζει σαλόνι, αναγνωστήριο και καπνιστήριο.

Ένα ωραίο βραδυνο φόρεμα από βελούδο «δεν», κρεσιόν του Πατού φθινοπωρινά καπέλλα.

Τα πρώτα φθινοπωρινά καπέλλα παρουσιάζουν ποικίλων σχημάτων και ώριμους χρωματισμούς. Όλα τα σχήματα επιτρέπονται, ψηλά και χαμηλά, μικρά και μεγάλα, στρογγυλά και ορθογώνια. Επικρατεί όμως η γραμμή προς τα άνω με πέτες και τασίματα που καταλήγει σε μύτη ή μικρό τετράγωνο. Πιοσ τα καπέλλα είναι χωστά στο λαιμό και άφηνουν να ξεφύγει μία τούφα μποκαλιμένη μαλλιά. Έμπρος το μπόρ είναι αρκετά πλατύ και σκιάζει με χάρη το μέτωπο και τα μάτια.

Τα χρώματα αντιπροσωπεύουν τις ώριμες αποχρώσεις που έχει η φύση και οι φθινοπωρινές όψεις, το πράσινο του αμπελιού, το λιγότερο ανοιχτό του πευκού ή του ελάτου, το κίτρινο και το καφέ των φύλλων που πέφτουν, το θυσιν και το κόκκινο του σαραντού στις θραύσεις άφης. Τα καπέλλα στολίζονται με κορδέλλες, φιογκούς, φτερά και πουλάκια.

Θα φορούνται πολύ επίσης τόκες και μπρε διαφόρων χρωμάτων ή μύρια γανιρισμένα με κορδέλλες και κοκάρτες ζωρού χρωμάτων.

Τα ωραία πόδια

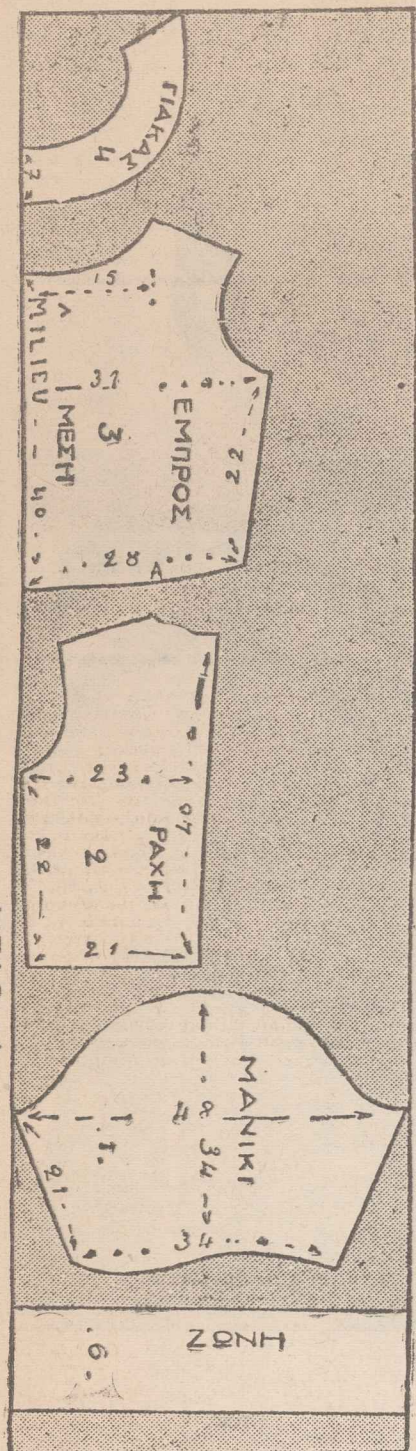
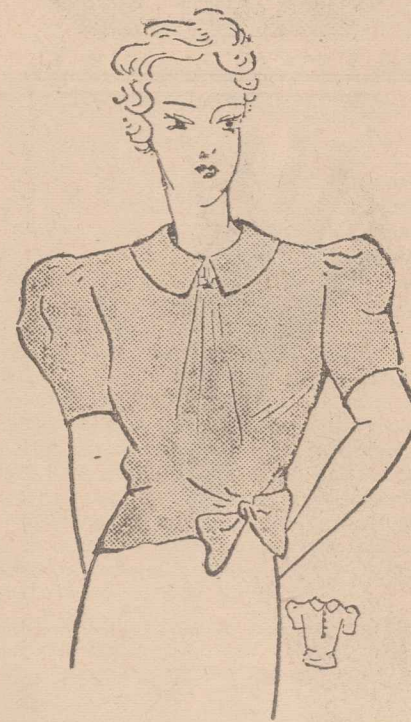
Η Αμερικανική καθηγήτρια της ρυθμικής γυμναστικής διδαι τας ακόλουθους συμβουλές δια την ωμορφίαν των γυναικών ποδιών:

Αν έχετε κονδρά γόνατα και θέλετε να ελαττώσετε τον όγκον τους ήμπορείται να κόμειτε την ακόλουθον άσκασιν: Με τα χέρια εις την μέσση σπώνετε το δεξιόν πόδι εμπρός και λυγίζετε το άριστερόν γόνατο. Έπειτα τεντώνετε πάλιν το άριστερό πόδι, στέκεσθε εις θέσιν προσοχής και κάνετε την ίδιαν άσκασιν, σπώνοντας τώρα το άριστερό πόδι και λυγίζοντας το δεξιόν γόνατο.

Αν αι φλέβες των ποδιών διακρίνονται μέσα από τις κάλτσες ακολουθήσατε την έξης μέθοδον: Σηληώθητε κάτω, σιμά εις ένα τοίχον και σπώσατε τα πόδια ψηλά, μέχρις ότου σπρινχθούν εις τον τοίχον που εύρισκαται πίσω από το κεφάλι σας. Έπειτα λυγίσατε το άριστερόν γόνατο, γλιστρώντας το πόδι κατά μήκος του τοίχου. Κατόπιν τεντώσατε με δύναμιν το πόδι, σπώνοντας τον τοίχον. Το ίδιο κάνετε και με το δεξιό πόδι. Αυτή η άσκασιν γίνεται 20 έως 60 φορές με ταχύτητα και δύναμιν, και εξαφανίζεται τέλος αι φουσκωμένα φλέβες που παραμορφώνουν ένα πλαστικό πόδι.

Διά να κάνετε, τέλος, εύλογισια τα πόδια σας, ακολουθήσατε το παράδειγμα πολλών αστέρων του Χόλλυγουντ. Όταν δραιοσθε εις το υπαίθριον να τρέχετε ρυθμικά περί τα εκατόν μέτρα κάθε μέρα. Ο ρυθμικός αυτός δρόμος κάνει εύθυγραμμά τα πόδια και λυγρό και εύκλιντον ολόκληρον το σώμα.

Ένα πατρών μπλούζας

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Κόψατε εις τα μέτρα που παραθέτομεν από το πατρών σας, λογαριάζοντας δύο εκατοστά επί πλέον δια τα γαζώματα, άφου προηγουμένως πεισθήτε ότι τα μέτρα του πατρών ανταποκρίνονται προς τα δικά σας. Έφορμίζοντας τα πατρών αναλόγως, εις το παραθέμενον σκεδιν, θα έχετε μίαν πρώτης τάξεως μπλούζαν.

Κατά της άπνειας

Η άπνεια είναι ένας από τους μεγαλύτερους έκθρους της γυναικείας καλονής. Μία γυναικά που δεν κοιμάται κανονικά και χορταστικά χάνει την δροσερότητα της και γράζει πρόωρα. Από όλα τα φάρμακα κατά της άπνειας, το καλύτερον και αποτελεσματικότερον είναι το Μελιτόν, το όποιον δεν είναι διόλου επιβλαβές, και έχει το προτέρημα να φέρη το ίδιον αποτέλεσμα και μετά μακράν χρόνιον, διότι δεν το συνιθίζει ο οργανισμός, όπως συμβαίνει με άλλα ύπνιστικά.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Λευκά χέρια

Διά να είναι πάντοτε λευκά τα χέρια σας, πρέπει να τα πλένετε με κλιαρό νερό, θρασμένο ή φιλτραρισμένο με ειδικό φίλτρο, ώστε να μη περιέχει ασβεστούχους ούσις. Το ασβεστόχο νερό είναι ο χειρότερος έκθρος της ωραιότητας των χεριών. Το σάπουνι παίξει σπουδαιότατον ρόλον. Τα κατωτέρας ποιότητας είναι «όξεια». Δοκιμαζόμενα δε εις το άκρον της γλώσσας έχουν γευσιν δριμειαν. Άς εκ τούτου έρεθίζουν την επιδερμίδα, την κοκκινίζουν και την καίουν ολίγον. Τα κόκκινα και προσιμένα χέρια των πλυντηρίων και ώριμμένα εκείνα, από τα όποια πάσχουν αι τελευταίαι, προσέρχονται από των χρόνιον έρεθισμών που προκαλούν οι κρύσταλλοι της σόδας που περιέχουν τα σάπουνια του πλυντηρίου.

Μετά το πλύσιμον, καλόν είναι να άλειφονται τα χέρια με γλυκερίνην. Διά να είναι μεγαλύτερα ή επιδέρσις του φαρμάκου είναι προτιμότερον να χρησιμοποιήται το θράσος πρό της κατακλίσεως και να ντύνεται τα χέρια με μαλακά γάντια όλην την νύκτα.

Νοικοκυρσούν

Θέλετε να δοκιμάσετε αν μία γυναικά είναι οικονομία ή όχι; Δεν έχετε παρά να της δώσατε να λύση ένα πακέτο δεμένο με σπάγγο. Ο σπάγγος θεωρείται σαν κάτι το περικό και τον πετιούμε όταν λύσουμε ένα πακέτο που ήτο δεμένο με αυτόν. Μία γυναικά λοιπόν που προσέχει πως λύσει το δέμα και μετά φυλάει τον σπάγγο δεν μπορεί παρά να είναι οικονομία, και κατά συνέπειαν νοικοκυρά. Έαν όμως κόψη τον σπάγγον σε πολλά σημεία για να λύση γρήγορα το δέμα, τότε η γυναικά αυτή είναι σπάταλη. Τουναντίον είναι πολύ ταιγιούνα εάν καθήση ένα τέταρτον της άφης για να λύση ένα κόμπον. Ο καλύτερος τρόπος διατηρήσεως του σπάγγου είναι να τον κόψετε σιμά εις τον κόμβον, όταν δεν είναι δυνατόν να τον λύσετε γρήγορα.

Η έφετεινή μόδα ήμπορεί να χαρακτηρισθή ως ο θρίαμβος των έμπριμέ. Άνωτέρω δύο χαρακτηριστικά βραδυνά φορέματα, που έδημιούργησε ο οίκος Λανβέν.

Πως θα κολλαρίζεται τα ύφασματά σας

Διαλύετε 50 γραμμάρια ζελατίνης εντός μίας λίτρας νερού, την φιλτράρετε με λεπτόν ύφασμα και άλειψετε με αυτήν, εν όσω είναι ζεστή, με σπάγγον την άνάποδιν του ύφασματος. Η επάλειψις αυτή δεν πρέπει να διαπεράσθι το ύφασμα.

Απλώνεται το ύφασμα και το αφήνεται να στεγνώσι. Όταν το ύφρον εξατμισθί τελείως, το ύφραίνεται με ψεκασμόν από την άνάποδιν και απλώνεται τας σταγόνας του νερού με τα δακτύλα σας εις την επιφάνειαν του ύφασματος. Κατόπιν το πλύνετε ρόλον διά να διαμοιρασθί εξ ίσου η ύφρασία. Μετά μίαν ώραν, το σιδερώνατε από την άνάποδιν.

Το μάλιν φορέματα και τα θραεία ύφασματα δεν κολλάρονται, άρκει να τα ύφρανατε πριν τα σιδερώσατε, κατά τον μεταζωτόν.

Βραδυνή τουαλέττα από λευκό βελούδο με ένα μαύρο βελούδινο φιογκό στη μέση.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΟΙ ΘΩΛΗΤΑΙ ΜΑΣ
— ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΒΟΝ —

Ἡ ἐθνικὴ ὁμάς θὰ θριαμβεύσῃ καὶ πάλιν εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς

Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, θὰ παρακολουθῶμεν αὐτοὺς στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιον Βαλκανικοὺς ἀγῶνας. Ὅλοι ἐνθυμούμενται τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῶν περασμένων Βαλκανικῶν ὅταν ἐτελούντο εἰς τὸ Στάδιον μὲς ἀσφυκτικῶς πληθύνον. Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τῆς Γιουγκοσλαβίας νὰ τελήσῃ καὶ αὐτὴ στὸν τόπον τῆς τούτης Βαλκανικῆς, καὶ οἱ Ἕλληνες φιλαθλοὶ ποθῶντες τὴν ἐλπίδα αὐτῆς, συννηθισμένοι καθὲρ Ὀκτώβριον νὰ χειροκροτοῦν τοὺς ἀθλητὰς τῶν Βαλκανίων, ἀγωνιζομένους εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ πέρουσι οἱ Βαλκανικοὶ ἐτελέσθησαν. Ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν φιλὴν Τουρκίαν μετέβησαν ἀδελφοποιήσαντες. Ἐφέτος ἴσθ' ἡ σειρά τῆς Ρουμανίας, ἀλλὰ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, οἱ Ρουμανοὶ... κατέβησαν τὰ ἔθνη. Ἐπὶ οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες — οἱ ἄγῳοι — θὰ τελεσθῶν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὸ Ἀθηναικὸν Στάδιον.

Ἐφέτος ὅμως οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες θὰ ξεπεράσων ὅλους τοὺς προηγουμένους εἰς μεγαλοπρεπείαν καὶ ἐπιτυχίαν. Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων εἰργάσθη ὑπερανθρώπως ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ὥστε οἱ Βαλκανικοὶ νὰ παρουσιάσων μίαν σπανίαν θαυμασιότητα εἰς τὸ ὁργανωτικὸν ἐπίπεδον. Ἡ τελετὴ ἰδίως τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς λήξεως τῶν ἀγῶνων, διὰ τὴν ὁποίαν καταλήθη ὅλος ἰδιαιτέρα προσοχή, θὰ εἴναι ἰσάζια μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς. Οἱ νικηταὶ τῶν ἀγῶνων, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην τῶν, θὰ ἀνέρχωνται ἐπὶ ἐνὸς βάρους εἰς τὸ μέσον τοῦ Σταδίου, καὶ ἐκεῖ θὰ στεφανώωνται ὑπὸ τριῶν γυναικῶν μετὰ ἀρχαίων περιβολῶν. Χίλια περιστοὶ μετὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων, θὰ ἀρεθῶν ἐλευθεροὶ ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν, διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα τῆς ἐνάρξεως τῶν Βαλκανικῶν. Τὴν ἐνάρξιν τῶν ἀγῶνων θὰ κηρύξῃ αὐτοπροσώπως ὁ Βασιλεὺς, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁποίας θὰ ρηθῶν ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν 16 κανονισμοί. Ἀναλόγως μεγαλοπρεπὲς θὰ εἴναι καὶ ἡ λήξις τῶν Βαλκανικῶν, τὴν ἄλλην Κυριακὴν, ὅτε καὶ θὰ γίῃ ἡ ἀπονομή τῶν ἐπιδόλων ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Παραλλήλως, καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν μέρος τῶν ἀγῶνων, καθιερώθησαν πλείοσι ὅσοι μεταρρυθμίσεις, μετὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐφετινοὶ Βαλκανικοὶ θὰ ἀποτελέσων σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Βαλκανικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Βούλγαροι, Ἕλληνες, Γιουγκοσλαῶι, Ρουμάνοι καὶ Τούρκοι ἀθληταὶ θὰ συναναρθῶν διὰ τὴν νίκην. Καὶ ἐφέτος οἱ Γιουγκοσλαῶι θὰ εἴναι οἱ ἀμετάκλητοι καὶ μονοῖκοι καὶ ἀντίπαλοι ἀλλὰ δὲν γεννιέται καμμία ἀμφιβολία διὰ τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν κροῦμάτων. Πανίσχυρος ἡ ἑλληνικὴ ὁμάς, μετὰ τὸς ἀσσοὺς τῆς, πού ἐτίμησαν τόσους φορές τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τοὺς διεθνέσις στίβους, κατέροχται αὐτοὶ εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς διὰ νὰ δρέψῃ νέας δάφνας. Θὰ νικήσωμεν εἰς τὰ περισσότερα τῶν ἀγωνισμάτων. Οἱ δρόμοι τῶν 100, 200, 400, 800, 1500, 5 καὶ 10 χιλιομέτρων, ὁ Μαραθώνιος, τὰ ἐμπόδια, αἱ δισκοβολαί, τὸ ἀκόντιον, αἱ σκυταλοδρομίαι, τὰ ἄλλα εἰς μῆκος καὶ ἐπὶ κοντῷ, θὰ περιέλθων ὅλα, ἐκτός ἀπὸ πύτου, εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἀπομένον διὰ τοὺς ζέοντες μόνον ἡ σφαῖρα, ἡ σφύρα, τὸ τριπλὸν καὶ ἡ σφύρα τὸ ἄλμα εἰς ὕψος, φρενοκώδης, Σάλλας, Μάντις, Κυριακίδης, Γεωργιόπουλος, Μεταξάς, Λαμπράκης, Βελκόπουλος, οἱ οἱ Ἕλληνες νικηταὶ τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ζάγκρεμπ, θὰ θριαμβεύσουν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, διὰ νὰ καταδείξων τὴν αὐναντωνιστὴν ἑλληνικὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸν κλασσικὸν ἀθλητισμὸν.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, θὰ παρακολουθῶμεν αὐτοὺς στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιον Βαλκανικοὺς ἀγῶνας. Ὅλοι ἐνθυμούμενται τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῶν περασμένων Βαλκανικῶν ὅταν ἐτελούντο εἰς τὸ Στάδιον μὲς ἀσφυκτικῶς πληθύνον. Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τῆς Γιουγκοσλαβίας νὰ τελήσῃ καὶ αὐτὴ στὸν τόπον τῆς τούτης Βαλκανικῆς, καὶ οἱ Ἕλληνες φιλαθλοὶ ποθῶντες τὴν ἐλπίδα αὐτῆς, συννηθισμένοι καθὲρ Ὀκτώβριον νὰ χειροκροτοῦν τοὺς ἀθλητὰς τῶν Βαλκανίων, ἀγωνιζομένους εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ πέρουσι οἱ Βαλκανικοὶ ἐτελέσθησαν. Ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν φιλὴν Τουρκίαν μετέβησαν ἀδελφοποιήσαντες. Ἐφέτος ἴσθ' ἡ σειρά τῆς Ρουμανίας, ἀλλὰ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, οἱ Ρουμανοὶ... κατέβησαν τὰ ἔθνη. Ἐπὶ οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες — οἱ ἄγῳοι — θὰ τελεσθῶν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὸ Ἀθηναικὸν Στάδιον.

Ἐφέτος ὅμως οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες θὰ ξεπεράσων ὅλους τοὺς προηγουμένους εἰς μεγαλοπρεπείαν καὶ ἐπιτυχίαν. Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων εἰργάσθη ὑπερανθρώπως ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ὥστε οἱ Βαλκανικοὶ νὰ παρουσιάσων μίαν σπανίαν θαυμασιότητα εἰς τὸ ὁργανωτικὸν ἐπίπεδον. Ἡ τελετὴ ἰδίως τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς λήξεως τῶν ἀγῶνων, διὰ τὴν ὁποίαν καταλήθη ὅλος ἰδιαιτέρα προσοχή, θὰ εἴναι ἰσάζια μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς. Οἱ νικηταὶ τῶν ἀγῶνων, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην τῶν, θὰ ἀνέρχωνται ἐπὶ ἐνὸς βάρους εἰς τὸ μέσον τοῦ Σταδίου, καὶ ἐκεῖ θὰ στεφανώωνται ὑπὸ τριῶν γυναικῶν μετὰ ἀρχαίων περιβολῶν. Χίλια περιστοὶ μετὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων, θὰ ἀρεθῶν ἐλευθεροὶ ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν, διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα τῆς ἐνάρξεως τῶν Βαλκανικῶν. Τὴν ἐνάρξιν τῶν ἀγῶνων θὰ κηρύξῃ αὐτοπροσώπως ὁ Βασιλεὺς, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁποίας θὰ ρηθῶν ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν 16 κανονισμοί. Ἀναλόγως μεγαλοπρεπὲς θὰ εἴναι καὶ ἡ λήξις τῶν Βαλκανικῶν, τὴν ἄλλην Κυριακὴν, ὅτε καὶ θὰ γίῃ ἡ ἀπονομή τῶν ἐπιδόλων ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Παραλλήλως, καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν μέρος τῶν ἀγῶνων, καθιερώθησαν πλείοσι ὅσοι μεταρρυθμίσεις, μετὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐφετινοὶ Βαλκανικοὶ θὰ ἀποτελέσων σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Βαλκανικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Βούλγαροι, Ἕλληνες, Γιουγκοσλαῶι, Ρουμάνοι καὶ Τούρκοι ἀθληταὶ θὰ συναναρθῶν διὰ τὴν νίκην. Καὶ ἐφέτος οἱ Γιουγκοσλαῶι θὰ εἴναι οἱ ἀμετάκλητοι καὶ μονοῖκοι καὶ ἀντίπαλοι ἀλλὰ δὲν γεννιέται καμμία ἀμφιβολία διὰ τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν κροῦμάτων. Πανίσχυρος ἡ ἑλληνικὴ ὁμάς, μετὰ τὸς ἀσσοὺς τῆς, πού ἐτίμησαν τόσους φορές τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τοὺς διεθνέσις στίβους, κατέροχται αὐτοὶ εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς διὰ νὰ δρέψῃ νέας δάφνας. Θὰ νικήσωμεν εἰς τὰ περισσότερα τῶν ἀγωνισμάτων. Οἱ δρόμοι τῶν 100, 200, 400, 800, 1500, 5 καὶ 10 χιλιομέτρων, ὁ Μαραθώνιος, τὰ ἐμπόδια, αἱ δισκοβολαί, τὸ ἀκόντιον, αἱ σκυταλοδρομίαι, τὰ ἄλλα εἰς μῆκος καὶ ἐπὶ κοντῷ, θὰ περιέλθων ὅλα, ἐκτός ἀπὸ πύτου, εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἀπομένον διὰ τοὺς ζέοντες μόνον ἡ σφαῖρα, ἡ σφύρα, τὸ τριπλὸν καὶ ἡ σφύρα τὸ ἄλμα εἰς ὕψος, φρενοκώδης, Σάλλας, Μάντις, Κυριακίδης, Γεωργιόπουλος, Μεταξάς, Λαμπράκης, Βελκόπουλος, οἱ οἱ Ἕλληνες νικηταὶ τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ζάγκρεμπ, θὰ θριαμβεύσουν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, διὰ νὰ καταδείξων τὴν αὐναντωνιστὴν ἑλληνικὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸν κλασσικὸν ἀθλητισμὸν.

ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ

ΤΙ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟΝ;

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού αἱ ἀρχαίαι πόλεις ἐγκρέμζαν ἕνα μέρος τῶν τειχῶν τους γιὰ νὰ περάσῃ στεφανώμενος, φερόμενος ἐπάνω σὲ ἄρμα πού τὸ ἐφέρονταν τέσσαρα ὀλόασπρα ἀλόγα, ὁ Ὀλυμπιονίκης, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού οἱ νικηταὶ τῶν ἀγῶνων ἐξισοῦντο πρὸς ἡμῖς, καὶ ἐστῆγοντο τὰ ἀγάλματα τους εἰς τὰς πόλεις καὶ τοὺς χώρους τῶν ἱερῶν, ἐνθ' οὗτοι δὲν οὐνοὶ ἐφέρετο μετὰ θαυμασμὸν ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον ἐπὶ αἰῶνας, ἀφού μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλυμπιονίκου ἐκαθωρίζετο ἡ χρονολογία σημαντικῶν γεγονότων τῆς ἱστορίας, ἀπὸ τὰ παλὰ τὰ χρόνια ἕως τὰ σημερινά πού ὁ τηλεγράφος, ἡ ἐφημερίδα καὶ ἡ φωτογραφία φέρουν ταχέως τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ τῶν νεωτέρων Ὀλυμπιάδων εἰς τὰς πέρατα τοῦ κόσμου, ἡ νίκη καὶ ἰδίως ἡ νίκη ἡ Ὀλυμπιακή δὲν ἔπαυσε νὰ θεωρεῖται ἀπόκτημα ἐξαιρετικόν. Φυσικὰ οἱ ἀρχαίαι ἐβδὼν μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὴν νίκην. Πού εἶνε τώρα ὁ παγκρατιαστής Ἀρραχίαν πού ἐπρωτίμης ν' ἀποδύνην κατὰ τὸν ἀγῶνα, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς νίκης; Πού εἶνε ὁ Χέλιαν ὁ Λακεδαιμόνιος πού ἀπέθανεν ἐντὸς τοῦ σταδίου τῆς Ὀλυμπίας, ἀφού ἠσπασθὲν τὸν υἱὸν τοῦ νικητῆ τῆς πυγμῆς; Πού εἶνε τώρα ὁ δολιχοδρόμος Ἀργεὺς πού ὅταν ἐκέρδισε τὸν στέφανον εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸ Ἄργος διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκη του, μὴ διατάσσας νὰ διατρέξῃ εἰς μίαν ἡμέραν 100 περίπου χιλιόμετρα;

Καὶ σήμερα ὅμως πού οἱ ἀγῶνες ἀποτελοῦν γεγονὸς παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπασχολεῖ μόνον τὰ ἄτομα καὶ τὰς ὁργανώσεις, ἀλλὰ καὶ τὰ κράτη ἀκόμη, ἡ ἀπόκτησις τῆς Ὀλυμπιακῆς νίκης ἀποτελεῖ γεγονὸς ἐξόχου τιμῆς καὶ διακρίσεως.

Ἀλλὰ τί αἰσθάνονται ἄρα γε οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ θνητοί, οἱ νικηταί, μετὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν; Αὐτὲς οἱ ἐλάχιστες στιγμῆς τοῦ θριάμβου, τῆς δόξης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐγκαλιᾶσεως. Ἰκανοποιῶν ἄρα γε τοὺς κόπους καὶ μόχθους μίας πολυχρόνιου ἐντατικῆς προπαιδευτικῆς, ἰσοφαρίζον τὰς στερήσεις καὶ τοὺς περιορισμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ὑποβάλλονται οἱ ἀθληταί, ἐξαλείφουν τὴν ἀγωνίαν πού τοὺς κατέχει ἀρκέτον καιρὸν πρὸ τοῦ ἀγῶνος;

Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι «ὅλα ἐξαχάνονται» μετὰ τὴν νίκην, ὅλα ἐξαλείφονται. Οἱ ὀλίγες ἑστίαι στιγμῆς πού μετὰ τὸν θρίαμβον, ἄρουν διὰ νὰ καμνοῦν πανευτυχεῖς τοὺς Ὀλυμπιονίκας. Ἐκεῖ ὁληγὰ, ἐπάνω εἰς τὸ τιμητικὸν βῆμα, ὅταν τοὺς στέφει νικητὴς ὁ πρόεδρος τῆς Διεθνούς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ μουσικὴ ἀνακρούει τὸν ὕμνον τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆλθον, χιλιᾶδες ζευγάρια μάτια εἰνε ἐστραμμένα ἐπάνω τους. Τί νὰ σκέπτεται ἐκεῖνη τὴν στιγμήν ὁ Ὀλυμπιονίκης;

Τὴν ψυχὴν τοῦ γεμίσει ὑπερηφάνεια. Εἶνε φυσικὴ αὕτη ἡ ὑπερηφάνεια. Ἐτίμησε τὸν ἑαυτό του, τὴν πατρίδα του, τὸ μυστὸν τοῦ τρέχει πρὸς τὸ σπῆτι του, πρὸς τοὺς δικούς του, πρὸς τοὺς φίλους του, πού τὸν περιμένουν μετὰ χαρὰν νὰ τὸν συγχαροῦν, νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν σφιχτὰ, νὰ τὸν φιλήσουν. Ἐχάραξε μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ μιά νίκης γιὰ τὴν χώρα του, ὅπου ἄλλες τιμῆς καὶ δόξες τὸν περιμένουν ὅταν φθάσῃ.

Κυττάξτε αὐτὴν τὴν ὀλόεσθη Οὐγγαρέζαν, τὴν Ἰδολία Τσάκ. Ἐφῆσεν εἰς τοὺς τελικοὺς τοὺς ἀγῶνας εἰς τὴν πόλιν τῆς Βιέννης, καὶ τὴν νίκην τῆς ἐκείνης, καὶ τὴν Γερμανίδα Ἐλφρίντε Κάουον καὶ τὴν Ἀγγλίδα Ντόροθυ Ὀντσε. Ἐπῆρσαν καὶ αἱ τρεῖς τὸ 1.60. Ἐπῆρσαν καὶ αἱ τρεῖς τὸ 1.65. Ἐνας κόσμος 150 χιλιάδων θεατῶν παρακολουθεῖ τὴν ἀγωνίαν διὰ προστάθεια τῶν τριῶν ἀθλητριῶν. Ἀρχίζει τὸ ὑπεράς. Ὑψος 1.62. Πρώτη ρίχνει τὸν πήχυ ἡ Γερμανίδα. Ἀκολουθεῖ ἡ Ἀγγλίς, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀποτυχάνει. Ἐλάτε τώρα μέσσα στὴν καρδιά τῆς Οὐγγαρέζας. Ἡ νίκη τῆς κρέμεται ἀπὸ μίαν κλωστή. Ἐτοιμάζεται, συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις τῆς, πηδᾷ, σκιρτᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν πήχυ, ἐπῆρσε. Μένει κάτω εἰς τὸ σκάμμι ὀλίγα δευτερόλεπτα, κυττάζει ἀπὸ ἐπάνω τῆς. Ὁ πήχυς παλαυτεύεται ὀλίγον, ἀλλὰ μένει στὴ θέσι του. Αὐτὸ ἦταν. Ἐνίκησεν. Ὅρμᾳ ἐπάνω, ὕψωνε τὰ χέρια τῆς ὀλόεσθ' πρὸς τὰ συναθλητρία τῆς πού τὴν παρακολουθοῦν καὶ ξεφωνίζει τὴν οὐγγρικήν ζητωκραυγὴν Ἰλιεν, Ἰλιεν, Ἰλιεν.

Τρέχει, ἀγκαλιάζει τὴς φίλες τῆς, τὴς φιλεῖ. Μέσσα σὲ ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἐξέλασε τὴν ἀγωνίαν πού ἐκράτησε πλέον τῆς ὥρας.

Σοβαρὸς, ἀξίος τῆς μεγάλης τῆς νίκης ὁ ἴστων Μαραθωνοδρόμος Κίτεν Σόν. Φθάει εἰς τὸ Στάδιον μετὰ νέων, παγκόσμιον ρεκόρ, πρὶνὰ τὸ τέρμα καὶ μετὰ τὸ κεφάλι χαμηλὰ, ἐνθ' οὗτοι ἐστρεφείνται ἀπὸ τὰς ἐπυφηνίαις, ἀποσπείρεται εἰς τὰς ἀποδυτήριαις. Φωτογράφοι ἀπέναντον, ζητοῦν νὰ σταθῇ, νὰ ποσάρῃ. Δίδει προσοχὴν. Στέκεται μετ' ὀλίγη ὥραν εἰς τὸ βῆμα ὅπου τοῦ ἀπονέμεται ἡ νίκη. Ἡ μορμικία τὸν συμπατριῶν τὸν εἰς τὰς κερκίδας ἀγάλλεται. Ὁ Σόν στέκει ἀκίνητος καὶ ψυχρὸς σὲν ἀνέλεμα. Λαβάνεται ἄρα γε τὸ μεταλλεῖο τῆς νίκης του; Ἡ τοῦ ἀρκεί ἡ ὑπεράτη ἱκανοποίησις ὅτι αὐτὸς μόνος προσέφερε μίαν ἀθλητικὴν νίκην — τὴν δυσκολωτέραν καὶ μεγαλυτέραν — εἰς τὴν πατρίδα του;

Μὲ 10 μέτρα διαφοράν κερδίζει τὰς ἀντιπάλους τῆς εἰς τὸν ἀγῶνα 100 μ. ἡ Ἀμερικανὴ Ἐλεν Στέφενς. Ἥμμορε νὰ εἴητ' ἡ νίκη, ὅτι τερματίζει καὶ κατόπιν ἔρχεται νὰ παρακολουθῇ τὸν συναγωνιστὸν τῶν συναθλητριῶν τῆς διὰ τὴν δεύτεραν, τρίτην καὶ τὰς λοιπὰς θέσεις.

Ἐκέρδισα Ὀλυμπιακὴν νίκην τὸς σὺν εὐλόγια; Δὲν τὸ πιστεύω. Μοῦ φαίνεται σὰν ψέματα. Εἰμαι εὐτυχισμένη. Πανευτυχισμένη, ἀσχυκράτης εἰς ἐκδελώσεις ὁ Οὐγγρὸς Τσίκ, ὁ νικητὴς τῶν

Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, θὰ παρακολουθῶμεν αὐτοὺς στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιον Βαλκανικοὺς ἀγῶνας. Ὅλοι ἐνθυμούμενται τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῶν περασμένων Βαλκανικῶν ὅταν ἐτελούντο εἰς τὸ Στάδιον μὲς ἀσφυκτικῶς πληθύνον. Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τῆς Γιουγκοσλαβίας νὰ τελήσῃ καὶ αὐτὴ στὸν τόπον τῆς τούτης Βαλκανικῆς, καὶ οἱ Ἕλληνες φιλαθλοὶ ποθῶντες τὴν ἐλπίδα αὐτῆς, συννηθισμένοι καθὲρ Ὀκτώβριον νὰ χειροκροτοῦν τοὺς ἀθλητὰς τῶν Βαλκανίων, ἀγωνιζομένους εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ πέρουσι οἱ Βαλκανικοὶ ἐτελέσθησαν. Ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν φιλὴν Τουρκίαν μετέβησαν ἀδελφοποιήσαντες. Ἐφέτος ἴσθ' ἡ σειρά τῆς Ρουμανίας, ἀλλὰ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, οἱ Ρουμανοὶ... κατέβησαν τὰ ἔθνη. Ἐπὶ οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες — οἱ ἄγῳοι — θὰ τελεσθῶν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὸ Ἀθηναικὸν Στάδιον.

Ἐφέτος ὅμως οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες θὰ ξεπεράσων ὅλους τοὺς προηγουμένους εἰς μεγαλοπρεπείαν καὶ ἐπιτυχίαν. Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων εἰργάσθη ὑπερανθρώπως ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ὥστε οἱ Βαλκανικοὶ νὰ παρουσιάσων μίαν σπανίαν θαυμασιότητα εἰς τὸ ὁργανωτικὸν ἐπίπεδον. Ἡ τελετὴ ἰδίως τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς λήξεως τῶν ἀγῶνων, διὰ τὴν ὁποίαν καταλήθη ὅλος ἰδιαιτέρα προσοχή, θὰ εἴναι ἰσάζια μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς. Οἱ νικηταὶ τῶν ἀγῶνων, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην τῶν, θὰ ἀνέρχωνται ἐπὶ ἐνὸς βάρους εἰς τὸ μέσον τοῦ Σταδίου, καὶ ἐκεῖ θὰ στεφανώωνται ὑπὸ τριῶν γυναικῶν μετὰ ἀρχαίων περιβολῶν. Χίλια περιστοὶ μετὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων, θὰ ἀρεθῶν ἐλευθεροὶ ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν, διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα τῆς ἐνάρξεως τῶν Βαλκανικῶν. Τὴν ἐνάρξιν τῶν ἀγῶνων θὰ κηρύξῃ αὐτοπροσώπως ὁ Βασιλεὺς, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁποίας θὰ ρηθῶν ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν 16 κανονισμοί. Ἀναλόγως μεγαλοπρεπὲς θὰ εἴναι καὶ ἡ λήξις τῶν Βαλκανικῶν, τὴν ἄλλην Κυριακὴν, ὅτε καὶ θὰ γίῃ ἡ ἀπονομή τῶν ἐπιδόλων ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Παραλλήλως, καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν μέρος τῶν ἀγῶνων, καθιερώθησαν πλείοσι ὅσοι μεταρρυθμίσεις, μετὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐφετινοὶ Βαλκανικοὶ θὰ ἀποτελέσων σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Βαλκανικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Βούλγαροι, Ἕλληνες, Γιουγκοσλαῶι, Ρουμάνοι καὶ Τούρκοι ἀθληταὶ θὰ συναναρθῶν διὰ τὴν νίκην. Καὶ ἐφέτος οἱ Γιουγκοσλαῶι θὰ εἴναι οἱ ἀμετάκλητοι καὶ μονοῖκοι καὶ ἀντίπαλοι ἀλλὰ δὲν γεννιέται καμμία ἀμφιβολία διὰ τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν κροῦμάτων. Πανίσχυρος ἡ ἑλληνικὴ ὁμάς, μετὰ τὸς ἀσσοὺς τῆς, πού ἐτίμησαν τόσους φορές τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τοὺς διεθνέσις στίβους, κατέροχται αὐτοὶ εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς διὰ νὰ δρέψῃ νέας δάφνας. Θὰ νικήσωμεν εἰς τὰ περισσότερα τῶν ἀγωνισμάτων. Οἱ δρόμοι τῶν 100, 200, 400, 800, 1500, 5 καὶ 10 χιλιομέτρων, ὁ Μαραθώνιος, τὰ ἐμπόδια, αἱ δισκοβολαί, τὸ ἀκόντιον, αἱ σκυταλοδρομίαι, τὰ ἄλλα εἰς μῆκος καὶ ἐπὶ κοντῷ, θὰ περιέλθων ὅλα, ἐκτός ἀπὸ πύτου, εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἀπομένον διὰ τοὺς ζέοντες μόνον ἡ σφαῖρα, ἡ σφύρα, τὸ τριπλὸν καὶ ἡ σφύρα τὸ ἄλμα εἰς ὕψος, φρενοκώδης, Σάλλας, Μάντις, Κυριακίδης, Γεωργιόπουλος, Μεταξάς, Λαμπράκης, Βελκόπουλος, οἱ οἱ Ἕλληνες νικηταὶ τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ζάγκρεμπ, θὰ θριαμβεύσουν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, διὰ νὰ καταδείξων τὴν αὐναντωνιστὴν ἑλληνικὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸν κλασσικὸν ἀθλητισμὸν.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, θὰ παρακολουθῶμεν αὐτοὺς στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιον Βαλκανικοὺς ἀγῶνας. Ὅλοι ἐνθυμούμενται τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῶν περασμένων Βαλκανικῶν ὅταν ἐτελούντο εἰς τὸ Στάδιον μὲς ἀσφυκτικῶς πληθύνον. Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τῆς Γιουγκοσλαβίας νὰ τελήσῃ καὶ αὐτὴ στὸν τόπον τῆς τούτης Βαλκανικῆς, καὶ οἱ Ἕλληνες φιλαθλοὶ ποθῶντες τὴν ἐλπίδα αὐτῆς, συννηθισμένοι καθὲρ Ὀκτώβριον νὰ χειροκροτοῦν τοὺς ἀθλητὰς τῶν Βαλκανίων, ἀγωνιζομένους εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ πέρουσι οἱ Βαλκανικοὶ ἐτελέσθησαν. Ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν φιλὴν Τουρκίαν μετέβησαν ἀδελφοποιήσαντες. Ἐφέτος ἴσθ' ἡ σειρά τῆς Ρουμανίας, ἀλλὰ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, οἱ Ρουμανοὶ... κατέβησαν τὰ ἔθνη. Ἐπὶ οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες — οἱ ἄγῳοι — θὰ τελεσθῶν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὸ Ἀθηναικὸν Στάδιον.

Ἐφέτος ὅμως οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες θὰ ξεπεράσων ὅλους τοὺς προηγουμένους εἰς μεγαλοπρεπείαν καὶ ἐπιτυχίαν. Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων εἰργάσθη ὑπερανθρώπως ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ὥστε οἱ Βαλκανικοὶ νὰ παρουσιάσων μίαν σπανίαν θαυμασιότητα εἰς τὸ ὁργανωτικὸν ἐπίπεδον. Ἡ τελετὴ ἰδίως τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς λήξεως τῶν ἀγῶνων, διὰ τὴν ὁποίαν καταλήθη ὅλος ἰδιαιτέρα προσοχή, θὰ εἴναι ἰσάζια μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς. Οἱ νικηταὶ τῶν ἀγῶνων, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην τῶν, θὰ ἀνέρχωνται ἐπὶ ἐνὸς βάρους εἰς τὸ μέσον τοῦ Σταδίου, καὶ ἐκεῖ θὰ στεφανώωνται ὑπὸ τριῶν γυναικῶν μετὰ ἀρχαίων περιβολῶν. Χίλια περιστοὶ μετὰ τὴν κορυφὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων, θὰ ἀρεθῶν ἐλευθεροὶ ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν, διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα τῆς ἐνάρξεως τῶν Βαλκανικῶν. Τὴν ἐνάρξιν τῶν ἀγῶνων θὰ κηρύξῃ αὐτοπροσώπως ὁ Βασιλεὺς, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁποίας θὰ ρηθῶν ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸν 16 κανονισμοί.

ΤΑ ΝΙΑΤΑ ΝΙΚΟΥΝ...

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΛΕΟ ΝΤΑΡΤΕΥ

Ο κομψός κύριος Μαρσιγιόν, λαχανιασμένος και διασπαστικός, παρακολουθούσε από ώρα τη νεαρή χήρα κ. Ντάν Πικρύ. — Μα γιατί τρέχετε τόσο γρήγορα, κυρία μου; τής είπε σε μία στιγμή που κατέρχονταν στην πλατεία λιγιά.

— Γιατί οσες φοδομάρι, απλόστατα! απάντησε αυτή.

Ο Μαρσιγιόν έχαινε, με την δεσποτική του θα κατακτήσει την ώρα του, κ' έβλεπε, δεν έβλεπε να οσες συνοδεύσει: — «Οχι, κύριε!... Σας το είπα. — Τι κακή πού είσθε, ώρα μου κυρία! — Ο κόσμος είναι κακός και όχι εγώ. — Αν μάς ιδούν μαζί, θα νομίσουν ότι... — Θα νομίσουν πράγματα, τα οποία δυστυχώς, πολύ δυστυχώς, δεν συμβαίνουν, ώρα μου κυρία! την διέκοψε μελαγχολικά ο Μαρσιγιόν.

— Επειτα παίρνοντας ένα ύφος χαριτωμένης αφέλειας, πρόσθεσε: — Άλλωστε, γιατί να μη συμβαίνουν, οσες παρακάτω; Τι μάς έμποδίζει, άρα γε;

— Η Μάν θέλανε να κόψει επιδείξει των κάτασπραν έωνών της. Γι' αυτό έχαινε, καθώς τον άπαντοσε: — Έσας, πιθανόν να μη οσες έμποδίζει τίποτε. Έμεινα όμως μ' έμποδίζει το γεγονός πως είμαι και θέλω να μείνω μια φρόνιμη κυρία... Αισθάνομαι μία ξεχωριστή ευχарιστία από την ήρεμη και σεμνή ζωή μου... — Μα είναι άρνητική αυτή η εύχλια, κυρία μου.

— Άδισορον. Άφοι η συνειδήσεις του κόσμου και η υπόληψή μου με αναγκάζουν να περιορίζομαι στην άρνητική αυτήν εύχλια, τι να κάμω; Είμαι εύχαιμένη κ' έτσι... Περιφρονώ, λοιπόν, τις θετικές αντίληψεις οσες περί θετικής εύχλιας.

— Και αν οσες έπρότεινε ένα δεύτερο γάμον, κυρία μου; Έναν έντιμον και άγον γάμον; Δεν οσες ικανοποιεί η πρότασή αυτή; — Μα είσθε πολύ περίεργος, κύριε μου, πολύ απατητικός και πολύ αδιακρίτος!

— Με συγχωρείτε, κυρία μου. Σας εκφράζω την θαυμάτιν θλίψή μου για την αδιακρίσιαν μου αυτήν. — Ζητάτε συγγνώμη, αλλά δεν φεύγετε ώς τόσο. Περιμένετε ίσως απάντησιν εις την πρότασιν οσας περί γάμου, ε;

— Άκριδώς, κυρία μου, και οσες ζητά άλλη μια φορά συγγνώμη για την ενόχλησιν.

— Άκοιυτε, λοιπόν, την απάντησιν, και μίν επιμένετε περισσότερο. Για να έγκαταλείψω την τωρινή μου ήσυχία κ' εύχλια, για ν' άποφασίσω να ξαναπαντρευτώ, πρέπει να συμβούν ένα από τα δύο: ή ν' άγαπήσω τρελλά ή ο μέλλον σύζυγός μου να είναι παρα πολύ πλούσιος, με μία πρώτης τάξεως κοινωνική θέσι.

— Μα αυτό είναι τερατώδες, κυρία μου! Πού να βρω τέτοια πράγματα, μωρό μου! ύπερφυσικά, να οσες προσφέρει ο

φτωχός; Άν οσες έθεθείσαν τούλάκι-στον ότι οσες άναψω τρελλά!... Πολύ τρελλά, μέλιστα!... — Δεν άρκει αυτό, κύριε μου. Αυτό είναι το μισό. Το άλλο μισό, το σπουδαιότερο, είναι να οσες άναψω εγώ τρελλά, πράγμα που δεν συμβαίνει, ούτε πρόκειται να συμβή, φαντάζομαι.

Ο νέος έχαινε, με την δεσποτική του θα κατακτήσει την ώρα του, κ' έβλεπε, δεν έβλεπε να οσες συνοδεύσει: — Άκοιυτε, Τζάκ... δηλαδή, συγγνώμη!...

— Πας! Είσθε, λοιπόν, τόσο καλή ώστε να με φωνάζετε με το μικρό μου όνομα; Ό, γλυκιά μου, Ντάν!... Πόσο με κάνετε εύχαιμένον!...

Η νεαρή κυρία έξεροκατάπτε, με άμυχαν. Είσε αλήθεια, ότι η ιδιαίτερη προσοχή με την οποίαν την περιέβαλλαν ο νέος επί τώσες έβδομάδες, την συγκινούσαν εξαιρετικά. Στα σαλόνια και στα κοσμικά κέντρα, παντού όπου μπορούσαν ν' άνταμωθούν, ο Τζάκ άκτινοβολούσε από χαρά μόλις την έβλεπε. Ηθέλε να χορεύει διαρκώς μαζί της, να την περιπαιπά, να την κορτάρει, ποτέ όμως δεν προχωρούσε περισσότερο. Η θεατική κυρία τον κρατούσε σε άπόστασι.

Πραγματικά σεμνή, έσέθεθε την έννοιαν της ήθικης και δεν έδιδε ποτέ άφορμήν εις τον κόσμον να φλυαρή εις άδρας τις. Κα για τον λόγον άκριδώς αυτόν άπέφεινε να έκτιθέται με τον Τζάκ, η έπιπολαίότης του οποίου την έφόβιζε. — Κατά βάθος όμως τον έσυμπαθούσε. Ήταν τόσο χαριτωμένος, τόσο άφελής... Και δεν έα έδίσταζε να τον κάμν σύζυγον της. Άκριδώς έκείνες τις ήμέρες η κυρία Πικρύ είχε δεχθή σοδαράς προτάσεις γάμου από έναν ήλικιωμένον άριστοκόρτην, τον πρίγκιπα ντε Σαιν Μαρν, θα

θύλπουτον και άξιοπρεπέστατον. Άλλά ήταν τόσο άξιοπρεπής και τόσο πολύ ήλικιωμένος!...

Και ο Τζάκ ήταν νέος, κομψός και τόσο πνευματώδης, τόσο χαριτωμένος... Άλλά και τόσο έπιπολαίος, θεέ μου, τόσο άστατος!...

Πισανόν όμως να έφρινιμυε. Την έλάτρευε, όπως έλεγαν και έδειχνε, και θα γινόνταν άσφαλώς καλός οικογενειάρχης... Άν όμως εξακολουθούσε άργότερα την ίδια ζωή; Άν τής έρράγιζε για πάντα τη καρδιά!... Ένώ ο πρίγκιπ την έλάτρευε πραγματικά, με όλην την ύνεσιν και σοδαρότητα της ήλικίας του. Ά, την έλάτρευε θεπτικά πρίγκιπ!...

Λά, θεέ μου, είσε ο σκέψεις αυτές έπέρασαν άστραπιαώς από το μυαλό της νεαρής χήρας. Έκτύπαζε πάλι τον Τζάκ, όχι πια λοζά τώρα, αλλά έρευνητικά. Είσε το συμπαιτικό του πρόσωπο σκεδόν μαρμένο από τα ξενυχτία, στα μάτια του μαύρους κύκλους... Άχ, με πόσες γυναίκες άρά γε σπαταλούσε την άγνη νεότητά του! Σε τι γλέντια έμάραινε τα δροσερά λουδία της νεανικής του ήλικίας!...

Η ψυχή του θα έπρεπε να είναι άκμυ άσπλη, άθά... Καί όμως πόσες λίδες διέκρινε ο απτήν, το φρόνιμο μάτι της κ. Πικρύ! — Ήταν έτοιμη να του ζητήσει μία προθεσμία, προτού ν' άπαντήσει. Νά τής άφήση λίγον καιρό να σκεφθ... — Έκείνη όμως άκριδώς τη στιγμή, ένας σοδαρός κύριος τώσες έπλησίασε. Πίω του έρχόνταν άλλοι δύο κύριοι, έπίσης σοδαροί, σκεδόν έλοσυροί.

— Συγγνώμη, κυρία μου, είσε ο πρώτος θνάζοντας το καπέλο του. Λυπούμαι που διακόπτη την συνομιλία οσας, αλλά είναι άνάγκη να μιλήσω ιδιαιτέρως εις τον κύριον. Λέγομαι Γκούναρ, τής μυστική άστυνομία.

Ο Τζάκ έγινε κατάκλυμος. Κρύος ή δρώς έδρεκε το κουρασμένο πρόσωπό του. Καί άναπνήσας, σαν να ήθελε να τραπή εις φυγήν. Δεν έπρόφθασε όμως, γιατί οι άλλοι δύο κύριοι τον έβαλαν στή μέση. Ένα μελαγχολικό χαμόγελο έφάνη τότε στα χείλη του. Έκτύπαζε με άπειρη λατρεία την Ντάν, που είσε με-

νει σαστισμένη για όλα αυτά, κ' έψιθύρισε: — Μάρτυς μου ο θεός ότι σε λατρεύω ειλικρινά, Ντάν... Το παρελθόν όμως είναι άμειλικτό! Άκριδώς τη στιγμή που η άγάπη σου θα με ώδηγούσε ο Έναν τίμιο δρόμο...

Ένας λυγμός τον διέκοψε. Έστέναζε βαθεία κ' έβλεπε: — Είμαι άθλιος, Ντάν. Δεν άδίζω την άγάπη σου... Με συλλαμβάνουν, επειδή έπλοστογράφησα ένα τσέκ. Τα χρέη με είσαν άσπλην και έπρεπε να πληρώθω... Το τσέκ θα το πληρώσω κατόπιν με τα λεπτά σου, Ντάν... Σε λατρεύω όμως... Δεν είμαι άξιος σου, άγαπημένη μου, άφοι απέδωξα στην περιουσία σου... Άλλά ο έλάτρευα, στο όρκίζομαι... Σέχασέ με, Ντάν!...

— Τζάκ! έμυρμιούριον έκείνη, σκεδόν δίχως ν' άκουσθ. Ο Τζάκ ήταν μακριά της τώρα. Ούτε καν γύρισε να την ιδή. Η ντροπή και η συμφορά τον είσαν λυγισί. Έβάδιζε προς την φυλακή σκεδόν κλαίγοντας.

Σήμερα η Ντάν λέγεται κυρία Μαρσιγιόν και όχι πρίγκιπισσα ντε Σαιν Μαρν. Η έξυπνη και μεγαλόφυχη χήρα μόρεσε να ξεχωρίση κάτω από την καταχνιά της ψυχής του Τζάκ, τις θερμές άκτινες ενός ήθικου ήλιου άνυπόμονου να φωτίση και να λάμψη.

Επλήρωσε αυτή το τσέκ του Τζάκ, η καταχνιά της ψυχής του διαλύθηκε και μία εύχαιμένη ζωή γλυκαίνει τώρα το ζευγάρι που άγαπείται και λατρεύεται.

ΛΕΟ ΝΤΑΡΤΕΥ

ΤΑ "ΩΤΟΜΟΤΡΙΣ,"

Έπί του σιδηροδρομικού βασιρικού δικτύου εγκαινιάζονται κατ' αυτές νέες τύποι οχημάτων, παρουσιάζοντες μίαν ύραισιότατην καινοτομίαν. Τα οχήματα αυτά, έκτος από τα μεγάλα κρουσάλλια παράθυρα — τις τζαμαρίες δηλαδή — που έχουν τα πλινγία τους τοιχώματα, καθώς και το πρόσθιο και όπισθο μέρος του τροχοφόρου, φέρουν σκεπτήν εξ ολοκλήρου σκεδόν άσπλην, επιτρέποντας εις τους επιβάτας να άπολαύσων την ύραισιότατην του τοπίου, χωρίς να έγκαταλείψουν τη θέσι τους.

Δεν πρέπει αυτό να οσες φανή περίεργον, διότι τα οχήματα αυτά πρόκειται να έξυπνιπρετίσουν τα τουριστικά ταξείδια των όρεινων διαδρομών. Τα νέα όχηματα περιλαμβάνουν θέσεις για 72 επιβάτας, ζυγίζουν κανά 49 τόννους. Είσε δυνατότητα 480 ίππων, το δε σύστημα ηλεκτρικής έλξεως τροφοδοτείται με ρεύμα 15.000 βόλτ.

Μηρυμγία που... τρώνονται

Οι ίθαινεές της Κεντρικής Άφρικής τρώνουν άσπρα μυρμηγκία, τα οποία φύνουν άφοι τα πτηνίζουν σε άλευρι. Λέγε πως μοιάζουν με άμύδαλα καθουριόμενα.

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ

Ο όποιος όμως θα συμβή κατά το έτος 2150!

Ένας νέος κατακλυσμός, πολύ τρομερότερος από εκείνον που άνεστάωσε τον πλανήτη μας την έποχην του Νώε, άναμένεται. Οι άστρονόμοι είναι άπολύτως έθιστοι περί αυτού και έμπορούν άνα πάσαν στιγμήν να το άποδείξουν με την άκρίβειαν λογιική των μαθηματικών ύπολογισμών των. Ο κατακλυσμός θα ήγη και θα είναι καταστρεπτικώτατος.

Έν τούτοις κανείς δεν πρέπει να άνησυχή. Πρώτον επειδή η φοβερά αυτή καταστροφή θα ήγη κατά το σωτήριο έτος 2150 και έπειτα διότι δεν πρόκει-

ται έπεθεθείσων την άνακάλυψιν αυτού.

Από τι όμως άπετελείτο το δακτυλίδι αυτό; Προτού δοθή μια ικανοποιητική άπάντησις εις την έρώτησιν αυτήν, έξηκριδώς από άλλους άστρονόμους ότι δεν έπρόκειτο περί ενός μόνον δακτυλιδίου, αλλά περισσοτέρων, που εύρισκοντο το ένα επί του άλλου ή παραπλεύρως. Τέλος, έξηκριδώς ότι οι δακτύλιοι ήσαν τρεις.

Τώρα άπέμενε να γνωσθί από ποίαν ουσίαν άποτελούνται. Έπειδή είναι διαφανείς και δι' άλλους ακόμη τεχνικούς

της παντελούς φύσεως θα σχηματίσουν το νερό και τούς πάγους, και θα είσε ή πρώτη έροχη που θα πέση από την άτμόσφαιραν ύπερπληρωμένην άτμων. Τί μεγαλοπρεπές και έπιθλητικόν θέαμα θα ήτο δι' ήμας εάν είμπορούσαμεν να το παρακολουθήσωμεν! Το ίδιον άκριδώς θέαμα που προσέφερον ο κατακλυσμός του Νώε εις τούς άρχαιότερους έκείνους προγόνους μας. Άρκει να σκεφθί κανείς ότι τα δακτυλιδία αυτά του Κρόνου που θα προκαλέσουν τον κατακλυσμόν πλησιάζουν διαρκώς περισσότερο προς την έπιφάνειαν του

Τα άστεροειδή νεφελώματα του Κρόνου, όπου θα συμβή ο τρομερός κατακλυσμός.

ται να θίξη καθόλου την Γην, αλλά είναι άλλον πλανήτην, τον Κρόνον. Οι άστρονόμοι λοιπόν όλοιο το κόσμου, άν και δεν πρόκειται να παρακολουθήσουν το τόσο ένδιαφέρον αυτό φαινόμενον—καί ίσως δι' αυτό άκριδώς—εύρισκονται από τώρα εν άναστατώσει. Ένας κατακλυσμός, όσον και άν συμβή μακριά από ήμας, προκαλεί πάντοτε το ένδιαφέρον, όχι μόνον των έπιστημόνων, αλλά και του κοινού. Καί το φαινόμενον αυτό άποικιά άκόμη μεγαλύτερον ένδιαφέρον επειδή πρόκειται να έκδηλωθί εις τον Κρόνον, έναν από τούς πλανήτους πλησιέστες του ήλικακού μας συστήματος.

Υπάρχει όμως και άλλο πρόβλημα: Το τριπλούν αυτό δακτυλίδι εις ποίαν άπόστασιν εύρισκείται από τον Κρόνον; Κατά τούς ύπολογισμούς των άστρονόμων τώ 1850 το δακτυλίδι εύρίσκειτο εις άπόστασιν 28.000 χιλιομέτρων από του πλανήτη. Υπενθυμίζομεν δε ότι η άπόστασις αυτή γεωμετρικός ύπολογίζεται ως έξης: Λέγομεν γ, χ, ότι η γωνίαία άπόστασις του δακτυλιδίου από τον πλανήτην, τώ 1657 ήτο 6.5.

Χωρίς να έμεθαδύνωμεν εις άναλύσεις άφορώσας την γένεσιν των κόσμων, άναφέροντες άπλως, διά να γίνι περισσότερο άντλήτη η θεωρία αυτή, ότι κατά τούς άστρονόμους και τούς φυσικούς, η άπόστασις αυτή γινώσκοντο, έστέρες ήσαν εις την άρχην νεφελώματα, μάζα δπλακή δερών και άτμων πολύ ύψηλης θερμοκρασίας και άποικισμένη με τερστίαν περιστροφικήν δύναμιν την οποίαν ούτε να φαντασθώμεν δεν είναι δυνατόν. Η προσδετική φύσις των γιγαντιαίων αυτών μαζών έπροκάλεσε την μερικτήν στερεοποίησιν και διαφόρους χημικάς αντιδράσεις εκ των οποίων έδημιουργήσαν τα μέταλλα και όλα τα ορυκτά.

Έπειδή όμως υπάρχει ένας παγκόσμιος νόμος που διέπει αυτά τα πράγματα και όχι ένας νόμος διά κάθε άστρον, ή κάθε πλανήτην, το δακτυλίδι αυτό του Κρόνου θα ύπρχεν εις όλους τούς πλανήτους άν άντιβείκεται αυτός όμοιος. Οι άπόστοι, το κυκλικόν σχήμα των οποίων έφείλεται εις την περιστροφικήν κίνησιν του πλανήτην, περιέχουν όλα εκείνα τα άέρια τα οποία την ήμέραν

πλανήτην και θα έλθη ήμέρα κατά την οποίαν θα μεταβλήθουν εις ένα παχύτατον στρώμα νεφών από όπου θα εξαπολύη μία καταστρεπτικώτης και άτελείωτη έροχη.

Πράγματι, η γωνίαία άπόστασις των δακτυλιδίων από του πλανήτην τώ 1657 ήτο 6.5, τώ 1695 μόνον 6, τώ 1799 5.92, τώ 1838 4.40, τώ 1882 3.66 και κατά το παρελθόν έτος 2.90. Κατά συνέπειαν το δακτυλίδι πλησιάζει 1.3 κάθε αιώνα.

Έάν η πρόσδεσι αυτή συνεχισθί, το δακτυλίδι θα πέση επί της έπιφάνειας του Κρόνου μετά δύο περίπου αιώνας και άκριδώς τώ 2150.

Θα είναι ένα άστρονομικόν γεγονός σπουδαιότατης σημασίας, διά το οποίο πρέπει να έλιπίωμεν ότι δεν θα ήγη κανέναν άντίκτυπον επί του πλανήτη μας και συνεπώς οι άπόγονοί μας δεν θα έχουν λόγους ν' άνησυχώσουν.

Αι παρατηρήσεις αυτού δημιουργούν ένα πρόβλημα ύψιστης σπουδαιότητος: Όταν η τεραστία αυτή μάζα των όπλων πλησιάζη τον πλανήτην, θα ύποστη έκείνη πρώτη έσθλασιν και έπειτα έντονότεραν. Είσε δε γνωστόν ότι τα έπάνω στρώματα θα παγώσουν πρώτα, τα δε σύννεφα τα εύρισκόμενα εις τα κατώτερα στρώματα θα άπορηφθούν τρόπον τινά από τα εύρισκόμενα ύπεράνω αυτών και θα σχηματίσουν κρύσταλλιν χιονός που θα πέσουν εν άσθλαση. Έπειδή όμως εις τον πλανήτην θα έπικρατή μεγάλη θερμότης, η χιών θα μεταβλήθι εις έροχην πρώτα, πείση εις την γην, όποτε θα γίνι ένα μέγεθος άστρονομικόν παρόμοιον με έκείνον που καταστρέψε τον κόσμον την έποχην του Νώε! Καί την ίδιήν άκριδώς προέλευσιν θα είχε και ο κατακλυσμός έκείνους.

Εύχεται οι άστρονόμοι ο οποίοι θα ζούν το έτος 2150! Θα παρακολουθήσουν ένα φαινόμενον, παρόμοιον του οποίου κανείς από ήμας δεν είμπορεί καν να φαντασθί!

Παράδοξα διηγήματα ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΝΤΟΥΛΑΠΑΣ

Του Βιντσέντσο Ρόβι

Ο φοιτητής, έκείνο το πρωί, έγυρίσε σπύτι του ένωριτερα από συνήθος.

Άπό τριών ετών που είκεν έθρει στήν πρωτεύουσα διά να παρακολουθήσθ τα μαθήματα του Πανεπιστημίου — είσε έγυροσθ στα Νομικά — έμεινε στο ίδιο σπύτι μίας ήλικιωμένης κυρίας, η όποιαν δεν είσε κανένα άπλητύς, εις τον κόσμο και τον έφροντιζε σαν να ήτανε παιδί της.

Έκείνο το πρωί, όπως είπαμε, είσε έπιστρέφει ένωριτερα. Λέν ήταν ούτε μεσημέρι ακόμη.

Μόλις μπήκε στο σπύτι, είσε ότι το δωμάτιο της γριάς κυρίας ήταν άνοιχτό.

— Καλή μέρα! φώναξε χαρούμενος, μπαίνοντας μέσα.

Κανείς δεν τον άπάντησε όμως. Το δωμάτιο ήταν άδειανό.

Ο νέος έτοιμάζετο να βγί, όταν άντελέθη μία φούκα φάρα μαλλιά που εξέβαιαν από την μισόκλειστη ντουλάπα.

Στάθηκε μία στιγμή άνασφαίστος. Έπειτα, σαν με μίαν να είχε καταλάβει, ώπισθοχώρησε ένα βήμα, μόλις συγκρατώντας μία κραυγή τρόμου.

Σανκούπιζε τα φάρα μαλλιά που είσαν από το μισανόμιστο ντουλάκι και είπετα κύτταξε γύρω του, σαν χυμένους. Τότε παρετήρησε ότι στο δωμάτιο ήπληρε μία άσυνήθως έπαφλη.

Το ήπλο παλιό κορδόνι ήτανε άπιαχτες, πολυβρόνες — κάτι παλιές, κόκκινες πολυβρόνες — ήσαν πεποιημένα φορέματα, κά άποσπάρουκα, όλα άνωκα του. Άπό ένα μισανόμισμένο σωτήριο του κομπο κρεμίσαν μία πετσέτα στο προσώπου. Σ' ένα μικρό καλί, κοντά στο κορδόνι ήτον ένα παλιό παπούτσι της σπιτονοικοκυράς του, ενώ το άλλο ήταν άναποδογυρισμένο στή μέση του δωματίου.

Ο φοιτητής έκτύπησε με θαμπά μάτια, κυριεμένος από σοδαρή ταραχή, την κατάσταση του δωματίου έκείνου, όπου άναμφισπότητως είσε λάδαι χώραν ένα φοβερό δράμα.

Η φούκα των φάρων έκείνων μαλλιών, η άκαταστασία στην όποιαν είσε έγκαταλείφθη όλα είμένα τα πατάματα, μιλούσαν μια μακάδια γλώσσα στήν ταραγμένη φωνήσιν του νέου.

Ένα σκεπτικό έγκλημα είσε διαπραχθί σ' έκείνο το δωμάτιο, το οποίο συνήθος ήταν ήρεμο, τακτοποιημένο, γεμάτο σιωπή και σκόνη.

Όλα του έσείοντο άπολύτως καθαρά πιά: θα είσαν δολοφονήσαν την πτωχή γριά — ή ή την πτωχή γριά — και θα είσαν κρυφίη κατόπιν το πτώμα της στο ντουλάκι.

Και έκείνους τώρα, τί θα γινότανε; Πώς θα έπρόφθαινε στήν άναστασιακή αυτή περιπέτεια; Καί αν ένεύοντο ύπονοίες έναντίον του; Καί βεβαίως θα ένεύοντο. Το ήξερε. Τώρα και λίγες μέρες, προηγουί, ήταν στενωχωμένος και ζητούσε άσυνείκη από τούς φίλους του. Είσε άπλήρη και ένα ήπλο δάνειο, από τη σπιτονοικοκυρά. Η καμμένη, άπό ένα κρημνισμό σπύτι, είσε μόνο ένα βιβλίοριο τομεισπύριου και για να τον εύχαιρισθί άμέσως τον είσε παραπέμει στους άπειραν νετόνους. Όλα αυτά τα θυμήθηκε με μίαν και τον έκαναν άλλοπαλλία σκέψης κατηγόριας έναντίον του. Η κατάρσις θα έσυνέλεγε έλκυστικά και φυσικά, θα ήσαν έκείνη ένοχα. Τώρα και πια να φανή ότι ήταν ένοχος άφοι όλα αυτά θα ήσαν εις βάρος της. Η ταραχή του είσπλην έπληρωμένη. Αισθάνονταν την καρδιά του να χτυπά δυνατά, να τον καταλαμβάνη ζάλη. Έπρεπε. Τι να κάνη; Πού να ζητήσει βοήθεια; Με μίαν άκούσε να σέρνεται παντούσε στον διάδωμο. Εύγυρισε προς την πόρτα: μισόροστο εύρίσκει η σπιτονοικοκυρά του, η σπιτονοικοκυρά που, πρηνή σφόδρα — την έζαψε τελείως φοβερή.

Η γριά κυρία τώ όφαινε κάπως στενωχωμένη. Ησυχάζοντες λίγες λέξεις και άσπλην να σκεπασθί το κεφάλι της με μία πετσέτα.

Ο φοιτητής δεν βόηκε να ήή τίποτε. Είσε άναγκη ν' άναπνεύρη καθαρόν άέρα. Κατέθηκε πρεχόντας τις σκαλές ενώ η σκέψη του δεν ύπορούσε να ζευρή από την φούκα των νεκρών μαλλιών.

Φύσιν έκείνη το πρωί έμεινε έπειτα από τρία χρόνια που ήτον σπύτι της σκούρας.

VINCENSO ROVVI

ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΟΧΗΣ...

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ ΕΦΘΑΣΕ... ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΚΑΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ;

Αλλαγή και...

Η ζωή περιμαζεύεται από το μεγάλο υπαίθρο στη γλυκερά θαλάσση του δω-
ματίου. Έποχή χλιδών φροντίζουν για
την κάθε οικοδέσποινα. Με τον ύπαι-
στην της — την υπηρέτρια — διοργα-
νώνει την άμυνα του σπιτιού κατά το
έπαινο χιμωδών.

— Βγάλε τα χειμωνιάτικα ρούχα ά-
πό τη νυφθαλμή, Κατερίνα...
Πανωφόρια, ποδι-δέρ, μάλλινες φα-
νέλες, γυνέες, ανασύρονται — τα ό-
πλα κατά το ψυχρός. Την επομένη θα
τοποθετηθώ το βράδυ τοπομαχικών εναν-
τίον του χειμῶνος — ή θέρμας.

— Νά, ανάξερ, Κατερίνα, αόριο το
μάστορη, να έλθω να ήλθω την καπνο
δόχο της θέρμας.

Αλλαγή και...

Το αναγγέλλουν στις προσόψεις τῶν
χειμερινῶν κινηματογράφων οι αστέρες
της θόνης. Γκρέτα Γκέρμπο, Άννα
Στέιν, Αλβαν Χάρβεϊ και οι τόσες άλ-
λες σύγχρονες σαίρονες μᾶς καλούν με
τά γλυκύτητα τῶν μειδιᾶντων στίς
σκοτεινές αίθουσες. Όπου νᾶναι θ' α-
πλωθοῦν στη θρεγμένη ασφάλτο οι σε-
λαγισμοί τῶν φωτεινῶν ρεklamῶν τῶν
σινεμά.

— Άς αρχίσουν ἐπὶ τέλους!...

Η Αἰλή ἀνυπομονεῖ να ζήση τίς περ-
πέτειες τῶν ἀγαπη-
μένων της ἀστέρων,
ἀγκαλιάζει ἐν τῇ με-
τῇ καλὸν της εἰς
μῖαν ἀπόμνη γω-
νία της αἰθούσας.

Αλλαγή και...

Τὸ γράφουν με
μεγάλα γράμματα
οἱ διτρίνες τῶν κα-
ταστημάτων. Πόσα
δνεῖρα διαβάτων κα-
τοπιζόνται φευγα-
λέα στο μεγάλο
κρυστάλλο!

— Νά τόχα αὐτὸ
τὸ πανωφοράκι!...

— Νά εἶχα αὐτὴ
τὴ γούνα!...

— Ἀλλὰ ἀνοίγει τὸ
κενὸν στόμα της τῆς
καὶ φωνάζει:

— Μὴν εἰσαι δνε-
ροπόλος. Προχώρει!

Καὶ παρελαύνουν
τὰ δνεῖρα τῶν συμ-
πολιτῶν μπροστὰ
στὶς διτρίνες εἰς ἀ-

Η κατήφεια της φθινοπωρινῆς συννέφιας πλάνηται εἰς τὰ ἀρχαία μάρμαρα
τοῦ ναοῦ τοῦ Σουνίου.

Αριστερά: Εἰς τὰς προσόψεις τῶν χειμερινῶν κινηματογράφων τὰ μειδιᾶματα τῶν ἀστέρων μᾶς καλοῦν εἰς τὰς
σκοτεινὰς αἰθούσας... Δεξιά: Ἀπὸ τὸ Ζάππειον, τὸν θερῶν παράδεισον τῶν ἀλπινῶν, βλέπουν οἱ ἀποκλῆροι τῆς
ζωῆς τῶν Ἀττικῶν οὐρανὸν φορτωμένον σύννεφα καὶ σφίγγεται ἡ ψυχὴ τῶν...

τελείωνται πομπήν. Μακάριοι οἱ δντες εἰς
θεῖαν νᾶ μπου εἰς τὸ κατάστημα...

Αλλαγή και...

Τὸ φωνάζουν οἱ ψυχρὲς ριπὲς τοῦ ἀ-
νέμου. Τὸ μαρτυρεῖ ἡ ὀλίγη ἐκλει-
ψις τοῦ γυναικείου γυμνοῦ. Τὸ ὁμολο-
γεῖ ἡ ἐρημία τῶν χώρων, ὅπου περιέφε-
ρε μέχρι πρό ὀλίγον τοὺς στεναγμούς
τοῦ καὶ τὰ σιρόπια τοῦ ὁ υπαίθριος ἔ-
ρωτος. Ὑπολείπεται νὰ μᾶς τὸ πῆ καὶ ὁ
Θεσσαλὸς καστανάς. Όπου νᾶναι θὰ
σπῆθῃ ἡ φουφῶν τοῦ εἰς τὴν γωνίαν
τοῦ ἀθηναϊκοῦ δρόμου μέσῃ εἰς τὴν θα-
λῆν ἀτμόσφαιραν τῶν πρώτων χειμερι-
νῶν ἡμερῶν...

Αλλαγή και...

Τὸ ἐδῶλλιον ποὺ ἐπλέχθη εἰς τὸ ρω-
μαντικὸν περιβάλλον τῆς ἐξοχῆς ἀρχί-
ζει νὰ φυλλορροῖ ὅπως τὰ δένδρα. Οἱ
ἐρασιῶτες ρεψιδασμοὶ ἔχουν γίνεῖ δυσ-
ἀρεστοὶ μετὰ τὸ τοσυχτερόν δεκάκι.
Ἡ καρδιά ἐκείνης λαχταρεῖ τὴν θαλ-
πὴρην τοῦ κλειστοῦ χώρου, τὸ ὑπόδη-
τικὸν σκίφως μῆς ἐρωτικῆς φωνῆς
μετὰ τὰ παρεπόμενα ποὺ περιγρά-
φουν οἱ εὐνοειδῆτοι μυθιστοριογράφοι.
Χλωρότης μυρωμένης ἀτμόσφαιρας
μετὰ ὑπόκρουσιν φθινοπωρινῆς θροχούλας
στὰ κατὰκλινε σ τὰ
παράθυρα...

Αλλαγή και...

Ἡ μεγάλη ἀνησυ-
χία τοῦ ἀλπινῆ... Τὸ
παγκάκι τοῦ δημο-
σίου πάρκου εἶνε ὡ-
κατάλληλὸν τοῦ λοι-
ποῦ κατοικίας. Ρίχνει
μῖα ματιὰ φαεινομε-
νικῶς ἀδιάφορῃ στὸν
φορτωμένον σύννεφα
οὐρανόν. Καὶ τὴν
ἐπὶ τῇ ἀπαισίᾳ τοῦ
τὴν κάνει τραγοῦδι:

Μὲ φοδερίζει πῶς
ἀλλοῦ θὰ πᾶς
γιατί, γιατί, γιατί;

Διὰ ποῖαν λέγει;
Διὰ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ; Μὰ αὐτὴ τὸν
ἔχει ἀφήσει πρό πολ-
λοῦ... Εὐτυχεῖς ὅ-
σοι ἔχουν τὸ σπινά-
κι τῶν τῶρα τὸν
χειμῶνα...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

Αλλαγή και...

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΠΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ

Ο γάλος ἡ ἰνδάνος εἶνε ἀσφαλὲς τὸ
ποῦλ τοῦ σπιτοῦ ποὺ δίδει τὸ περισσό-
τερον κρέας. Ὁς ἐκ τούτου συνιστᾶται ἡ
διατροφή ἡ διατροφὴς τοῦ, ἡ ὁποία ἐξ
ἀλλοῦ δὲν ἀπαίτει μεγάλας φροντίδας,
οὔτε ἐκτεταμένον χρόνον.

Ἐκλέγεται αὐτὰ προσερχόμενα ἀπὸ με-
γάλα ποῦλα καὶ εὐρωστὰ, ἡλικίας τοῦλάχιστον
δύο ἐτῶν. Ἡ ἐπιλογή γίνεται ἀπὸ
τὸ μέτρον τοῦ σώματος μέχρι τέλους Ἀπριλίου.
Ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἀσθενικότητος
τῶν μικρῶν εἶνε ἡ ποιότης τῶν αὐγῶν
ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται.

Ἐμπιστευθεῖτε τὰ αὐτὰ σας εἰς γαλο-
πούλας ἡπίου χαρακτῆρος καὶ μέσου βάρ-
ους. Ἡ κλῆσσα πρέπει νὰ ἐγκαταστα-
θῇ εἰς μᾶλλον σκοτεινὴν θέσιν. Ὁς φω-
λεᾶν χραιομοιοῖσθε μίαν εὐρύχωρον
κλῆσσαν, ἕνα μεγάλο καλάθι στρωμένον με
μαλακὸν καὶ καινούργιον ἄχυρον, ὅπου
τὸ ποῦλ νὰ δύναται νὰ κάθεται ἀναπαυ-
τικά.

Δοκιμάστε τὴν κλῆσσαν κατ' ἀρχὰς με
ψεύτικα αὐγά καὶ ὅταν δεδωδῆτε ὅτι ὁ
πυρετός τῆς ἐπιπάσεως ἐξακολουθεῖ, θέ-
λετε τῆς δεκαεξῆς ἕως εἰκοσίου αὐγά, ἀ-
νάλογα μετὰ τὸ μέγεθος τῆς. Τὸ πτωρῶν
τῆς πρέπει νὰ τὰ καλύπτῃ ὅλα.

Σκεπνύετε τακτικὰ μίαν φορὰν τὴν ἡ-
μέραν τὴν γαλοπούλα, τῆς δίδετε διαδο-
χικῶς σπόρους καὶ ὁρμηκὰ ἄμυρα, κα-
θαρὸν νερὸ καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ ξεμου-
διάσῃ ἐπὶ δεκαπέντε ἕως εἰκοσι ἡμέρας.
Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν καθαρίζετε τὰ
λεριμένα ἀπὸ περιττώματα αὐγῶν καὶ
κλιάρῳ νερὸ θερμοκρασίας 35 βαθμῶν,
καθῶς καὶ τὴν φωλεάν.

Διευκολύνετε τὴν ἐκκλάσιν, χύνον-
τες κάτω ἀπὸ τὴν φωλεάν κλιάρῳ νερὸ
μῖαν φορὰν τὴν ἡμέραν.

Ἀπὸ τὸ σκαλισμάτος, ποὺ ἀρχίζει πε-
ρὶ τὴν εἰκοστὴν ὁγδὸν ἡ εἰκοστὴν ἐν-
νάτην ἡμέραν, ἀφήστε τὴν κλῆσσαν ἡου-
ρη καὶ περιμένετε μετὰ ὑπομονὴν τὴν ἐκ-
κλάσιν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκκλάσεως ἀρχί-
ζει ἡ περιποίησις. Ἐτοιμάζετε πρώτον
μῖαν νέαν φωλεάν μετὰ καθαρόν ἄχυρον
καὶ κάθῃ ὑπὲρ, εἰς στεγνὸν καὶ κρύ-
ον μέρος, ὅπου τὴν μεταφέρετε μαζὶ
μετὰ τὰ μικρὰ τῆς. Δώστε πρώτον εἰς αὐ-
τὴν τροφὴν καὶ ἀφήσατέ τὴν νὰ ξεμου-
διάσῃ. Κατόπιν ἐγκαταστήσατέ τὴν μετὰ
τὴν γαλοπούλα εἰς τὴν φωλεάν. Ἐπειτα ἀ-
πὸ νυκτερινῶν τριανταεξῶ ὥρῶν, δώσατε
τροφὴν εἰς τὰ γαλόπουλα, τὰ ὁποῖα δὲν
θὰ φάγον πραγματικὰ παρὰ τὴν τρίτην
ἡμέραν.

Ἡ ἔλλειψις ἐρυθροῦ χρώματος θεωρεῖ-
ται ὡς κατάσταση ἀδυναμίας, προσεχο-
μένης ἐκ τῆς ἀναπόδεξης τῶν ὠτίων,
κατάστασις νοσηρὰ, ἡ ὁποία εἶνε ἐπι-
κίνδυνος εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν πέντε με-
χρι εἰς ἑξοχτάτην περίπτω. Μετὰ τὴν
περίοδον αὐτὴν δὲν ὑπάρχει σφοδρὰ
κίνδυνος γιὰ τὰ γαλόπουλα.

Προφυλάσσετε τὰ ποῦλα σας ἀπὸ τὴν
ὑγρασίαν, τὸ ψυχρὸν καὶ ἀπὸ τὴν καυστι-
κότητα τοῦ ἡλίου. Ὁ γάλος ἡτο ἀρχικῶς
ποῦλ τὸ δόσος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐ-
χῃ ἀνάγκην οἰκίας, δένδρων καὶ θάμνων.

Κατὰ τὰς δέκα πρώτας ἡμέρας κρατεῖ-
τε τὰ γαλόπουλα κλεισμένα εἰς καλὴς
φωτισμένον χώρον.

Κατόπιν βγάδετέ τὰ καθ' ἑκάστην, ἐφ'
ὅσον εἶνε καλὸς ὁ καιρὸς, ἀπὸ τὰς ἐν-
νέα τοῦ πρωῦ ὥς τὰς τέσσαρας τοῦ ἀπο-
γευμαίου. Μὴν ἀφήνετε τοὺς γάλους σας νὰ
πληγάζουν ὅπου τύχῃ.

Κλείνετε τὰ γαλόπουλα μετὰ τὴν μπε-
ρὰ τῶν εἰς περιφραγμένον χώρον ὁ-
κτὼ τετραγωνικῶν μέτρων καὶ ὕψους πε-
νήντα ἐκατοστῶν. Αὐξάνετε ὀλίγον κατ'
ὀλίγον τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου μέχρι τῆς
τριακοστῆς ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀφήνετε
τὸ κοπάδι μετὰ τὴν μητέρα ἐλευθερὸν εἰς
μῖαν αὐλὴν ἡ ἕνα χωράφι.

Τὸ ἀγνὸ μέλι

Γιὰ νὰ διακρίνετε τὸ ἀνόθευτον μέλι
ἀπὸ τὸ νοθευμένον ὑπάρχει ἕνας ἀπλοῦ-
στατος τρόπος. Βάλετε μῖα κουταλιά ἀπὸ
τὸ μέλι ποὺ θέλετε νὰ ἐξετάσετε εἰς
ἕνα ποτήρι καὶ κατόπιν τρεῖς κουταλιές
καθαρὸν ὀινόπνευμα. Ἐπειτα ἀνακατεύ-
ετε μετὰ δύναμιν αὐτὸ τὸ μέλι καὶ παρατη-
ρεῖτε κατόπιν τὸ ποτήρι εἰς τὸ φῶς. Ἄν
δὲν μετρίῃ τίποτε εἰς τὸ βάθος τοῦ πο-
τηριοῦ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ὁρατὴ κανένα
κατακλιν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ μέλι εἶνε
ἀγνόν. Ἄν παρουσιασθῇ ὅμως καμμία ἀ-
σχηρὸν οὐσία, τότε εἶνε φανερόν ὅτι τὸ
μέλι εἶνε νοθευμένον.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΟΥΡΤΣΕΣ

Οἱ βούρτσες τῶν ρούκων καθαρίζον-
ται εὐκόλῃ με ζεστὸ νερὸ εἰς τὸ ὁποῖον
ἔχουμε προσθέσει ὀλίγην ἄμμωνίαν. Ἡ
ἀναλογία εἶνε ἡ ἀκόλουθος: Μία κου-
ταλιά τοῦ γλυκοῦ ἄμμωνία σὲ 300 δράμια
νερὸ. Μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτὸν πλύνετε
τῆς βούρτσες μετὰ ὁπορο σαποῦνι καὶ κα-
τόπιν τῆς ξεπλύνετε μετὰ καθαρὸν νερὸ.
Ἐπειτα τῆς τινάζετε καλὰ καὶ τῆς ἀφή-
νετε νὰ στεγνώσουν εἰς ἕνα ρεῦμα, πο-
τὲ ὅμως εἰς τὸν ἥλιον.

Τὸ καθαρίσμα

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων

Τῶν λεκέδων